

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ Δ/Δ 92

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α' ΤΑΞΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
252

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΔΩΡΕΑ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΔΙΑΘΕΣΙΜΗ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΣΤ

89

ΣΧΒ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

Κυριαζόπουλος, Αναστάσιος

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1973

002
ΗΛΕ
ΕΤ2Α
252

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ
ΕΔΩΡΗΣΑΤΟ
1
Οργ. Έκδ. Διδακτικών Βιβλίων
αἰξ. ἀριθ. εισαγ. *200* τοῦ ἔτους 1974

Εἰσαγωγή

Τὰ σπουδαιότερα βιβλία τῆς θρησκείας μας εἶναι ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ἡ λέξι Διαθήκη σημαίνει συμφωνία. Ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι ἡ νέα συμφωνία, τὴν ὁποία ἔκαμε ὁ Θεὸς μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ προστατεύη αὐτούς, ἂν φυλάνε τίς ἐντολές Του. Ἡ νέα αὐτὴ συμφωνία τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἔγινε διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἦρθε στὸν κόσμον, γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διδασκαλία Του στὴν ἀληθινὴ πίστι καὶ νὰ μᾶς σώσῃ μὲ τὸ αἷμα Του ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἁμαρτίας, τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα. Γι' αὐτὸ στὸ βιβλίον μας «Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη» θὰ μάθωμε:

1. Τὸν βίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
2. Τὴ διδασκαλία Του.
3. Τὰ θαύματά Του καὶ
4. Τὰ ἅγια Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασί Του.

Θὰ μάθωμε ἀκόμη α) γιὰ τὴ Θεοτόκο, τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ β) γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ διδασκαλία του προετοίμασε τὸν κόσμον νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Χριστό. Ὅλα τὰ παιδιὰ πρέπει ν' ἀγαπήσετε τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ νὰ τὸ διαβάσετε μὲ προσοχή, γιὰ νὰ γίνετε ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ καὶ καλοὶ ἄνθρωποι, πού θὰ σᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός, θὰ σᾶς ὀδηγῇ στὸν καλὸ δρόμον καὶ θὰ σᾶς βοηθῇ στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς σας.

CHAPTER 1

The ... of ... is ...

1. The ...
2. The ...
3. The ...
4. The ...

Α΄. ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ι. Ἡ Γέννησι καὶ τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ἰουδαίας ζοῦσε ὁ εὐσεβὴς Ἰωακείμ μετὰ τὴν γυναῖκα του τὴν Ἄννα. Αὐτοὶ ἦταν φτωχοί, ἀλλὰ εἶχαν εὐγενικὴ καταγωγὴ. Ἦταν ἀπόγονοι τοῦ βασιλιᾶ Δαυίδ. Ἦταν καὶ οἱ δύο τους εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Δὲν

είχαν όμως παιδιά και λυπόνταν πάρα πολύ, γιατί η άτεκνία στους Έβραίους έθεωρείτο κακό πράγμα. Γι' αυτό παρακαλούσαν θερμά τον Θεό ν' αποκτήσουν ένα παιδί, πριν πεθάνουν, και μάλιστα έδωσαν την υπόσχεσι ότι θα τὸ ἀφιέρωναν σ' Αὐτὸν (τὸν Θεό).

Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἀκούει τὶς προσευχὲς τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ἀκουσε καὶ τὴν προσευχὴ τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας, καὶ, ὅταν πιά ἔφτασαν σὲ μεγάλη ἡλικία, τοὺς ἔδωσε μιὰ κόρη, τὴν ὁποία ὠνόμασαν Μαριάμ (Μαρία). Ἡ κόρη αὐτὴ ἔγινε κατόπιν ἡ Θεοτόκος, δηλαδή ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὠνομάστηκε Παναγία, γιατί ὑπῆρξε ἡ πιὸ ἅγια γυναίκα ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, ὅταν ἡ Μαρία μεγάλωσε κάπως καὶ δὲν εἶχε πιά τόσο ἀνάγκη ἀπὸ τὶς φροντίδες τῆς μητέρας της, τὴν ἔφεραν στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ τὴν ἀφιέρωσαν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου.

Στὸν Ναὸ ἡ Μαρία ἔμεινε, ὥσπου ἔγινε 15 χρονῶν. Στὸ μεταξύ ὅμως οἱ γονεῖς της πέθαναν καὶ οἱ ἱερεῖς τὴν ἀρραβώνισαν μὲ ἓνα ἡλικιωμένο, δίκαιο καὶ εὐσεβῆ ἄνθρωπο, τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ, γιὰ νὰ ἔχη κάποιον νὰ τὴν προστατεύη.

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· κατὰ γόταν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ βασιλικὸ γένος τοῦ Δαβίδ. Ἔμενε στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐργαζόταν ὡς ξυλουργός. Ἡ γέννησι τῆς Θεοτόκου γιορτάζεται στὶς 8 Σεπτεμβρίου καὶ τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου (ἡ εἴσοδος τῆς Μαρίας στὸν Ναὸ) στὶς 21 Νοεμβρίου.

Ἀπολυτίκιό τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.

«Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν ἔδωκε τὴν εὐλογίαν καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἑρωτήσεις.

1) Γιατί τόσα ἔτη ὁ Θεὸς δὲν ἐξεπλήρωνε τὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας; 2) Πῶς πρέπει νὰ γίνεταί καὶ ἡ δική μας προσευχή; 3) Ἡ ἀφιέρωσι καὶ ἡ παραμονὴ τῆς Μαρίας στὸν Ναὸ ἔχει σχέσι μὲ τὸν προορισμὸ τῆς ὡς Μητέρας τοῦ Θεοῦ;

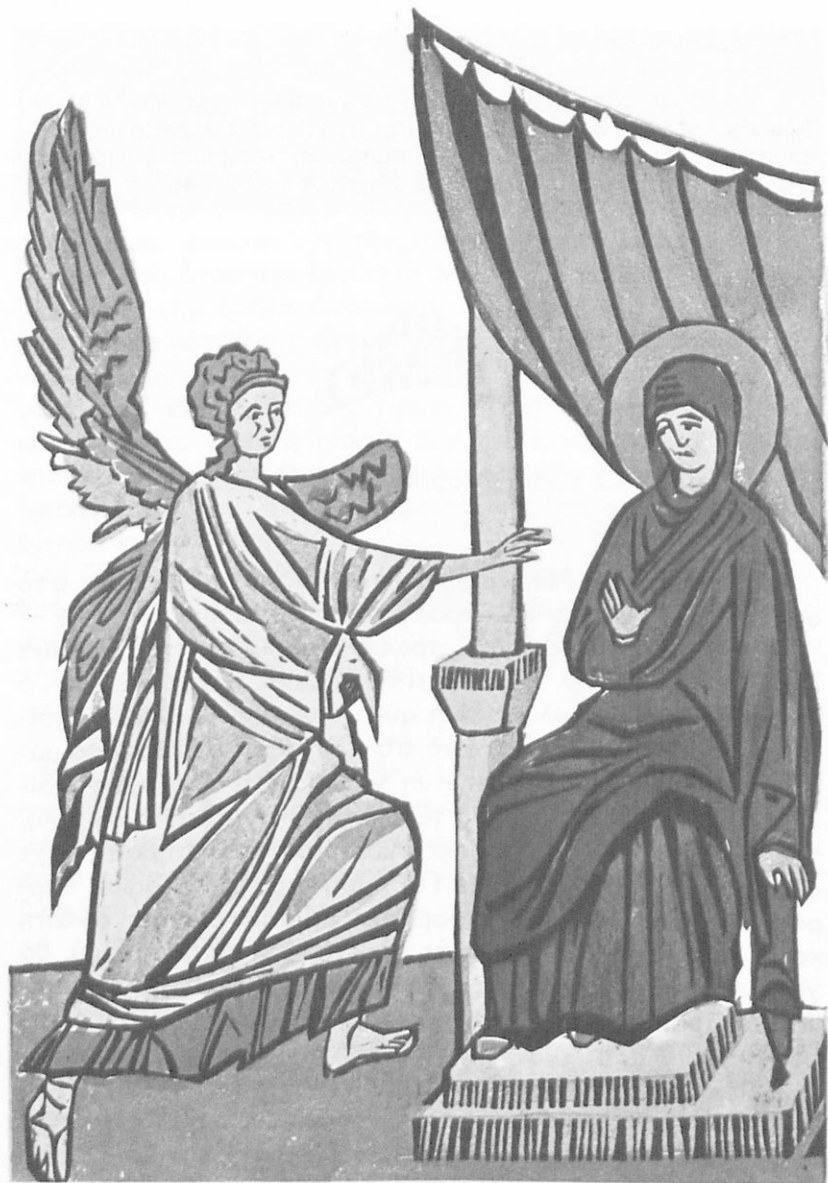

2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Παρθένος Μαρία βρισκόταν πιά στὴ Ναζαρέτ, στὸ σπίτι τοῦ μνηστήρα καὶ προστάτη τῆς Ἰωσήφ.

Ἐκεῖ ἓνα ἀνοιξιάτικο πρωινὸ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ τῆς εἶπε: «Χαίρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί». Δηλαδή «Χαίρε ἐσύ πού εἶσαι γεμάτη ἀπὸ πολλὰς χάρες· ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου· εἶσαι ἢ πιὸ εὐλογημένη γυναίκα ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου». Ἡ εὐσεβὴς παρθένος, ὅταν εἶδε τὸν ἄγγελο, τρόμαξε πολὺ καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται ποιά σημασία εἶχε ὁ χαιρετισμὸς αὐτός. Τότε ὁ Γαβριὴλ, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος, τῆς εἶπε πάλι: «Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία, διότι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς σέ εἶναι ἐξαιρετικὴ. Ἰδοῦ, θὰ γεννήσῃς υἱόν, τὸν ὁποῖον θὰ ὀνομάσῃς Ἰησοῦ, πού σημαίνει **Σωτῆρα**. Αὐτὸς θὰ γίνῃ μέγας, θὰ ὀνομαστῇ **Υἱὸς** τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ βασιλεύσῃ αἰώνια».

Ἡ Μαρία ἔλαβε τότε τὸ θάρρος καὶ ρώτησε τὸν ἄγγελο: «Καὶ πῶς εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ αὐτό;». Καὶ ὁ Γαβριὴλ τῆς ἀπάντησε: «Πνεῦμα Ἅγιον καὶ δύναμις Θεοῦ θὰ ἔλθῃ σὲ σέ, γι' αὐτὸ καὶ τὸ παιδί πού θὰ γεννήσῃς θὰ ὀνομαστῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

‘Ο Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Τότε ἡ Μαρία χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε μὲ σεβασμό: «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, ἃς γίνῃ ὅπως εἶπες». Καὶ ἀμέσως ὁ ἄγγελος ἔφυγε.

Ἡ χαρμόσυνη αὐτὴ ἀγγελία, τὴν ὁποία ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ἔφερε στὴν Παρθένο Μαρία, ὅτι δηλ. θὰ γεννήσῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, λέγεται «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» καὶ γιορτάζεται στὶς 25 Μαρτίου. Τότε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιο:

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριήλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ».

Περίληψι.

Ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ἔρχεται στὴ Ναζαρέτ καὶ φέρνει στὴν Παρθένο Μαρία τὴ χαρμόσυνη εἶδησι ὅτι θὰ γεννήσῃ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου.

Ἐρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ ἄγγελος ὀνομάζει τὴν Παρθένο «κεχαριτωμένη» καὶ «εὐλογημένη»; 2) Ἦταν δικαιολογημένη ἡ ἀπορία τῆς Παναγίας, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἄγγελο ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱόν; 3) Πῶς τελικὰ δέχεται τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ;

3. Ἡ Κοίμησι τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Παναγία μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰωσήφ ἔμενε μὲ τὸν Χριστὸ στὴ Ναζαρέτ, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν ὡς μαραγκός, ὅπως καὶ ὁ Ἰωσήφ. Ὄταν ὁ Κύριος ἄρχισε τὸ κοσμοσωτήριο ἔργο Του, τὸν ἀκολούθησε μέχρι τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου. Κατόπιν τὴν πῆρε μαζί του (στὰ Ἱεροσόλυμα) ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς Του Ἰωάννης καὶ τὴ φρόντιζε σὰν μητέρα του, σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία ποῦ τοῦ εἶχε δώ-

Ἡ Κοίμησι τῆς Θεοτόκου.

σει ὁ Κύριος, ὅταν ἦταν στὸν Σταυρό, λίγες στιγμὲς πρὸ τοῦ θανάτου Του.

Ἔτσι ἐκεῖ ἡ Παναγία ἔζησε τὰ υπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς της κοντὰ στὸν Ἰωάννη. Ὄταν πιά κατάλαβε τὸ τέλος της, ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπως συνήθιζε, καὶ προσευχήθηκε, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν της, ποῦ ἀποφάσισε νὰ τὴν πάρῃ μαζί Του. Κατόπιν γύρισε στὸ σπίτι της κι ἐτοίμαζε ὅσα χρειάζονταν γιὰ τὸν ἐνταφιασμό της. Ἐνῶ ἡ Παναγία ἔκανε τὶς ἐτοιμασίες τοῦ θανάτου της, σύννεφα φωτεινὰ παρέλαβαν τοὺς Ἀποστόλους ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅπου κήρυτταν, καὶ τοὺς ἔφεραν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἔτσι τὴν πρόφτασαν ζωντανή. Ἐκείνη τότε τοὺς εὐλό-

γησε και τούς παρακάλεσε να κηδέψουν τὸ σῶμα της και νὰ τὸ θάψουν στὴ Γεθσημανῆ. Κατόπιν ἔκαμε τὴν τελευταία της προσευχὴ κι ἔπεσε στὸ κρεβάτι της. Σταύρωσε τὰ χέρια της και ἡ ψυχὴ της πέταξε κοντὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ και Υἱοῦ της. Ἐκεῖ ἐξακολουθεῖ νὰ παρακαλῆ τὸν Κύριο νὰ συγχωρῆ τὶς ἁμαρτίες μας και νὰ χαρίζη εἰρήνη στὸν κόσμο.

Μετὰ τὸν θάνατο (κοίμησι) τῆς Θεοτόκου οἱ Ἀπόστολοι μὲ εὐλάβεια κήδεψαν τὸ σῶμα της στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὅπου ἀκόμη ὡς σήμερα οἱ Χριστιανοὶ ὅλου τοῦ κόσμου προσκυνοῦν τὸν τάφο τῆς Παναγίας.

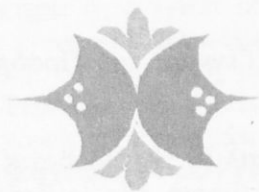
Ὁ θάνατος τῆς Θεοτόκου λέγεται «Κοίμησι τῆς Θεοτόκου» και γιορτάζεται στὶς 15 Αὐγούστου. Πρὶν ἀπὸ τὴ γιορτῆ γίνεται ἐπὶ δεκαπέντε μέρες αὐστηρὴ νηστεία, ἡ νηστεία τοῦ Δεκαπενταύγουστου.

Ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς.

«Ἐν τῇ γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, και ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ἐρωτήσεις.

1) Ἡ Παναγία τιμᾶται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον Ἅγιο μετὰ τὸν Χριστὸ και πολλοὶ ναοὶ φέρουν τ' ὄνομά της (ὀνομάζονται μὲ τ' ὄνομά της): γιατί; 2) Σὲ κάθε μας προσευχὴ και περίστασι τῆς ζωῆς μας ἐπικαλούμαστε τ' ὄνομα τῆς Παναγίας: γιατί;

Β. ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Ι. Ἡ Γέννησι τοῦ Προδρόμου.

Ὅταν ἦταν βασιλιὰς τῆς Ἰουδαίας ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας, ζοῦσε σ' ἓνα ὄρεινὸ χωριὸ τῆς Ἰουδαίας, κοντὰ στὴν πόλι Χεβρών, ὁ ἱερέας Ζαχαρίας μὲ τὴ γυναῖκα του Ἐλισάβετ. Ἦταν καὶ οἱ δύο τους εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι καὶ ζοῦσαν ἡσυχά

καὶ εἰρηνικά. Ἡ μόνη τους λύπη καὶ στενοχώρια ἦταν ὅτι, ἐνῶ εἶχαν γεράσει, δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀποκτήσει παιδί. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἔπαυαν νὰ παρακαλοῦν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα παιδί. Τέλος ὁ καλὸς Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή τους. Κάποτε ἦρθε ἡ σειρά¹ τοῦ Ζαχαρία καὶ ἀνέβηκε στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ἱερέας στὸν Ναό. Τὴν ἡμέρα πού τοῦ ἔπεσε ὁ κλῆρος καὶ μπῆκε μέσα στὸν Ναὸ νὰ θυμιάσῃ, παρουσιάστηκε μπρὸς του καὶ στάθηκε στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ θυσιαστηρίου ἕνας ἄγγελος.

Ὁ Ζαχαρίας, μόλις τὸν εἶδε, ταραχτήκε καὶ φοβήθηκε πολὺ. Ὁ ἄγγελος ὅμως τὸν καθησύχασε καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβᾶσαι, Ζαχαρία, γιατί ἡ προσευχή σου ἔγινε ἀκουστή ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἡ γυναίκα σου ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ παιδί, τὸ ὁποῖο θὰ ὀνομάσῃς Ἰωάννη. Γιὰ τὴ γέννησί του θὰ χαρῆς καὶ σὺ ὁ ἴδιος καὶ ὅλος ὁ λαός, γιατί τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γίνῃ μέγας προφήτης καὶ μὲ τὴ διδασκαλία του θὰ προετοιμάσῃ τὸν λαὸ νὰ δεχτῆ τὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγγέλου φάνηκαν ἀπίστευτα στὸν Ζαχαρία καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία: «Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ ἡ γυναίκα μου κι ἐγὼ εἴμαστε γέροντες;». Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ καί, ἐπειδὴ δὲν πίστευες, θὰ μείνῃς ἄφωνος μέχρι τὴν ἡμέρα πού θὰ γίνουν ὅσα σοῦ εἶπα». Καὶ ἀμέσως κατόπιν ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Ζαχαρίας ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔμεινε βουβός, γι' αὐτὸ καὶ στὸν κόσμον πού περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸ καὶ στὴ γυναίκα του, ὅταν ἦρθε στὸ σπίτι του, μὲ νοήματα ἔδωσε νὰ καταλάβουν τί τοῦ εἶχε συμβῆ.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἑννέα μῆνες ὅ,τι εἶπε ὁ ἄγγελος στὸν Ζαχαρία ἔγινε. Ἡ Ἐλισάβετ γεννήσῃ ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες, ὅταν ἔμαθαν τὸ γεγονός, ἔτρεξαν στὸ σπίτι, γιὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς εὐτυχισμένους γονεῖς. Ὑστερα ἀπ' ὄχτῳ μέρες πῆγαν πάλι στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοί,

¹ Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἑβραίων ἀνέβαιναν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὑπηρετοῦσαν στὸν Ναὸ μὲ ὠρισμένη σειρά.

για να δώσουν σύμφωνα με τὰ ἔθιμα τῶν Ἑβραίων τ' ὄνομα στό παιδί. Ὅλοι ἔλεγαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀνομαστῆ Ζαχαρίας, ὅπως ἔλεγαν τὸν πατέρα του. Ἡ Ἑλισάβετ ὁμως, φωτισμένη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐπέμενε ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀνομαστῆ Ἰωάννης. Τότε, γιὰ νὰ λύσουν τὸ ζήτημα, ζήτησαν μὲ νοήματα ἀπὸ τὸν Ζαχαρία νὰ ὀρίση αὐτὸς τ' ὄνομα τοῦ παιδιοῦ. Ἐκεῖνος, ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, ζήτησε μία πλάκα, πάνω στὴν ὁποία ἔγραψε τ' ὄνομα Ἰωάννης.

Ἀμέσως τότε λύθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ ἄρχισε νὰ μιλῆ ἐλεύθερα καὶ νὰ προφητεύῃ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ· ὅτι δηλαδὴ τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γίνῃ προφήτης καὶ θὰ προετοιμάσῃ τὸν δρόμο τοῦ Κυρίου. Ὅλοι τότε ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα καὶ δόξασαν τὸν Θεό.

Ἡ γέννησι τοῦ Ἰωάννη γιορτάζεται στὶς 24 Ἰουνίου.

Ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς.

«Προφῆτα καὶ Πρόδρομε τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημῆσαι σε οὐκ εὐποροῦμεν¹ ἡμεῖς οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στείρωσις γὰρ τεκούσης καὶ πατὴρ ἀφωνία λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπτῇ σου γεννήσει καὶ σάρκωσις Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κόσμῳ κηρύσσεται».

Ἑρωτήσεις.

1) Ἐπρεπε τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου νὰ φανοῦν ἀπίστευτα στὸν Ζαχαρία; Θυμηθῆτε παρόμοια περίπτωσι ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.
2) Πῶς κρίνετε τὴν τιμωρία τοῦ Ζαχαρία; 3) Γιατί ἡ γέννησι τοῦ Ἰωάννη ἔδωσε τόση χαρὰ σὲ γονεῖς καὶ συγγενεῖς; 4) Ποιὰ ἦταν ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἰωάννη;

2. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στὸν Ἰορδάνη.

Ὁ Ἰωάννης, ὅταν μεγάλωσε, ἄφησε τοὺς δικούς του καὶ πῆγε στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, ποῦ βρίσκεται στὰ βόρεια

¹ Δὲν μπορούμε.

τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης καὶ πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη. Ἐκεῖ ἀφωσιώθηκε στὴν προσευχὴ καὶ στὴ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ ζοῦσε ἀσκητικά. Ἐτρωγε μέλι ἀπὸ ἄγριες μέλισσες, ἀκρίδες, πού ἔφερνε ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὴν ἔρημο τῆς Ἀραβίας, καὶ ἄγρια χόρτα. Φοροῦσε ἓνα ροῦχο καμωμένο ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ ζωνόταν μὲ μιὰ δερμάτινη ζώνη.

Κατόπιν ἄφησε τὴν ἔρημο καὶ κατέβηκε στὶς πράσινες ἀκροποταμιές τοῦ Ἰορδάνη¹. Ἐκεῖ, φωτιζόμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἄρχισε νὰ κηρύττει γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ προετοιμάζει τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ Τὸν δεχτοῦν λέγοντας: «Μετανοεῖτε, γιατί ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τὴν ὁποία θὰ μᾶς φέρῃ ὁ Μεσσίας, ἔχει πιά πλησιάσει». Πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὰ γύρω μέρη ἔτρεχαν στὸν Ἰορδάνη, γιὰ νὰ ἴδουν τὸν Ἰωάννη καὶ ν' ἀκούσουν τὸ κήρυγμά του. Αὐτοὺς πού εἰλικρινὰ μετανοοῦσαν καὶ ἑξομολογίονταν τίς ἁμαρτίες τους, τοὺς βάφτιζε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Καί, ἐπειδὴ πολλοὶ νόμιζαν ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, τοὺς ἔλεγε: «Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Μεσσίας μήτε κανεῖς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς προφῆτες, ἀλλὰ ἓνας ἄνθρωπος πού μὲ τὸ κήρυγμά του ἐτοιμάζει τὸν δρόμο τοῦ Κυρίου». Τοὺς ἔλεγε ἀκόμη: «Ἐγὼ σᾶς βαφτίζω μὲ νερό, γιὰ νὰ σᾶς φέρω σὲ μετάνοια. Ἐκεῖνος ὅμως πού ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ ἐμένα εἶναι πολὺ ἀνώτερός μου τόσο, πού ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω οὔτε τὰ λουριά μου ἀπὸ τὰ παπούτσια του. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ στὸ Ἅγιον Πνεῦμα, γιὰ νὰ σωθῆτε».

Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης προετοίμαζε τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δεχτοῦν τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὠνομάστηκε **Πρόδρομος**: καί, ἐπειδὴ βάφτιζε ὅσους μετανοοῦσαν, πῆρε καὶ τὸ ὄνομα **Βαπτιστής**. Τὸ βάπτισμα ὅμως τοῦ Ἰωάννη ἦταν βάπτισμα μετάνοιας, ἐνῶ τὸ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ ἦταν βάπτισμα σωτηρίας.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστοῦ γιορτάζεται στὶς 7 Ἰανουαρίου.

¹ Κοντὰ στὴν πόλι τῆς Περαιᾶς Βηθαβαρά.

Ἑρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Ἰωάννης ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο; 2) Ποιές δυσκολίες εἶχε ἐκεῖ ἡ ζωὴ του; πῶς τὴς ξεπέρασε; 3) Μὲ ποιὲς λέξεις ἀρχίζει ὁ Ἰωάννης τὸ κήρυγμά του; Γιατί; 4) Πῶς χαρακτηρίζεται τὸ βᾶπτισμα τοῦ Ἰωάννη;

3. Ἡ Ἀποκεφάλισι τοῦ Προδρόμου.

Ὁ Ἰωάννης στὸ κήρυγμά του κατηγοροῦσε μὲ ἀυστηρότητα κάθε ἁμαρτωλό, ἀκόμη καὶ τοὺς ἄρχοντες, ὅταν δὲν ζοῦσαν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν ἴδια ἀυστηρότητα κατηγοροῦσε καὶ τὸν βασιλιὰ τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδη Ἀντίπα¹, γιατί εἶχε πάρει γιὰ γυναῖκα του τὴν Ἡρω-

¹ Γιὸ τοῦ Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου.

διάδα, τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του Φιλίππου. Γι' αὐτὸ ἡ Ἑρωδιάδα τὸν μισοῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ. Ὁ Ἑρωδῆς ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ φονεύσῃ τὸν Ἰωάννη, γιατί φοβόταν μήπως ἐπαναστατήσῃ ὁ λαός, ὁ ὁποῖος τὸν θεωροῦσε μεγάλο Προφήτη. Μὰ καὶ ὁ ἴδιος τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν σεβόταν ὡς ἄνθρωπο δίκαιο καὶ ἅγιο. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ὅμως τὴ γυναῖκα του καὶ ν' ἀναγκάσῃ τὸν Ἰωάννη νὰ πάψῃ νὰ τοὺς κατακρίνῃ, διέταξε καὶ τὸν φυλάκισαν σ' ἓνα σκοτεινὸ φρούριο, πού βρισκόταν πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ἀνατολικά τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἀλλὰ καὶ στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωάννης ἐξακολουθοῦσε νὰ κατηγορῇ τοὺς ἁμαρτωλοὺς βασιλεῖς. Γι' αὐτὸ ἡ Ἑρωδιάδα ζητοῦσε τὴν κατάλληλη ἐυκαιρία, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Καὶ βρῆκε τὴν ἡμέρα πού ὁ Ἑρωδῆς γιόρταζε τὰ γενέθλιά του καὶ εἶχε προσκαλέσει σὲ δεῖπνο τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Παλατιοῦ.

Μετὰ τὸ δεῖπνο ἡ Σαλώμη, ἡ κόρη τῆς Ἑρωδιάδας, ἀπὸ τὸν πρῶτο της ἄνδρα, τὸν Φίλιππο, χόρευε μπρὸς σ' ὅλους τοὺς καλεσμένους πάρα πολὺ ὠραία. Ὁ Ἑρωδῆς ἐνθουσιάστηκε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε μὲ ὄρκο νὰ τῆς δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ, ἀκόμη καὶ τὸ μισὸ βασίλειό του. Ἡ Σαλώμη τότε μὲ τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας της τοῦ ζήτησε «τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου ἐπὶ πίνακι», δηλαδὴ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη σ' ἓνα πιάτο.

Ὁ Ἑρωδῆς, μόλις ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία τῆς Σαλώμης, στενοχωρήθηκε πάρα πολὺ. Γιὰ νὰ κρατήσῃ ὅμως τὸν ὄρκο του καὶ τὴν ὑπόσχασί του πού ἔδωσε μπρὸς στοὺς καλεσμένους, διέταξε ν' ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννη. Ἔτσι κι ἔγινε. Σὲ λίγο ἓνας στρατιώτης ἔφερε «ἐντὸς πινακίου» τὸ κεφάλι τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ ἔδωσε στὴ Σαλώμη· κι ἐκείνη τὸ πῆγε στὴ μητέρα της.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννη, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἀποκεφάλισί του, ἦρθαν, πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ μεγάλη θλίψι. Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ τελευταῖος καὶ ὁ μεγαλύτερος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννη γιορτάζεται στὶς 29 Αὐγούστου. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νηστεύουν αὐστηρά.

Ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς.

«Μνήμη Δικαίου μετ' ἔγκωμιων· σοὶ¹ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία² τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως³ καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσεια κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὁθεν⁴ τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας⁵, χαίρων εὐηγγελίσω⁶ καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος».

Ἑρωτήσεις.

1) Τί χαρακτηρίζει τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη; 2) Πῶς θὰ μπορούσατε καὶ σεῖς νὰ γίνετε μικροὶ Πρόδρομοι; 3) Πῶς βρίσκετε τὸν ὄρκο τοῦ Ἡρώδη;

¹ Γιὰ σένα. ² Ἐπιβεβαίωσι. ³ Πραγματικά. ⁴ Γιὰ τοῦτο. ⁵ Ἐπειδὴ ὑπεράσπισες. ⁶ Ἐφερες τὴν καλὴ εἶδησι.

Γ. ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ι. Ἡ Γέννησι τοῦ Κυρίου

Πλησίαζε ἡ μέρα ποὺ ἡ Παρθένος Μαρία θὰ γεννοῦσε τὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου. Τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἡ Μαρία μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ γεννήσῃ υἱόν. Νὰ τὸν

ονομάσης Ἰησοῦ, Σωτῆρα δηλαδή, γιατί αὐτὸς θὰ σώσει τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του. Καὶ τῇ Μαρίᾳ νὰ τὴν κρατήσης στὸ σπίτι σου καὶ νὰ τὴν προστατεύης». Ὁ Ἰωσήφ ὑπάκουσε στὴν παραγγελία τοῦ ἀγγέλου καὶ κράτησε τὴν Παναγία μαζί του.

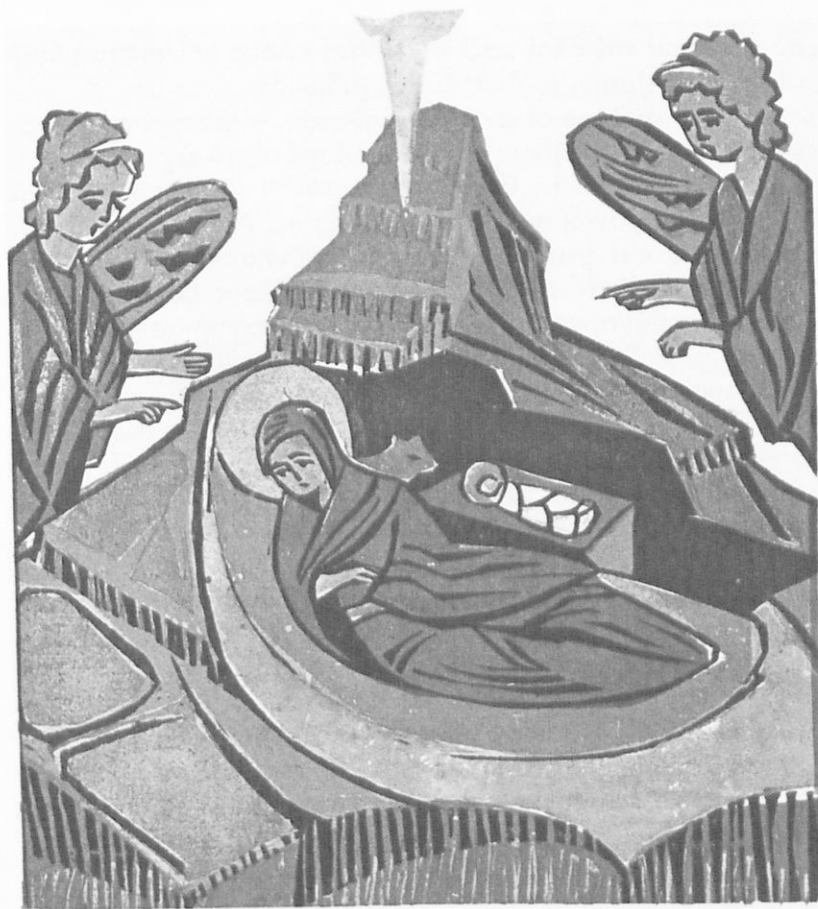
Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἀκριβῶς ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Ὁκταβιανὸς Αὐγούστος ἐβγαλε ἕνα διάταγμα¹. Μὲ τὸ διάταγμα αὐτὸ πρόσταζε ὅλους τοὺς ὑπηκόους τῆς αὐτοκρατορίας του ν' ἀπογραφοῦν ὁ καθένας στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του.

Ἐπειδὴ τότε καὶ ἡ Παλαιστίνη ἦταν ὑποδουλωμένη στὴ Ρώμη, ἔπρεπε καὶ οἱ Ἑβραῖοι ν' ἀπογραφοῦν σύμφωνα μὲ τὴν αὐτοκρατορική διαταγή. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴν Παρθένο Μαρία καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ποὺ ἦταν ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα δύσκολο ταξίδι ἔφτασαν στὴ Βηθλεὲμ κατακουρασμένοι. Ἐκεῖ ὅμως βρῆκαν τὸ πανδοχεῖο (χάνι) καὶ τὰ σπίτια τῆς μικρῆς πόλεως γεμάτα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν φτάσει ἐκεῖ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Ἦταν χειμῶνας καὶ τὸ κρῦο δυνατὸ, γι' αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγει σ' ἕνα σπήλαιο, ποὺ ἦταν κάπου ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ χρησίμευε γιὰ στάβλος τῶν ζώων. Μέσα στὸ φτωχικὸ καὶ παγερὸ ἐκεῖνο μέρος κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Παναγία γέννησε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Λυτρωτὴ μας Χριστό. Τὸν σπαργάνωσε καὶ Τὸν ἔβαλε «στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων»². Σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς Βηθλεὲμ βασίλευε ἡσυχία καὶ ἐρημία. Μόνο στὰ χωράφια, ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ σπήλαιο, ἀγρυπνοῦσαν μερικοὶ ποιμένες, οἱ ὁποῖοι ἔβοσκαν τὰ πρόβατά τους. Αὐτοί, ἐνῶ παρακολουθοῦσαν τὰ πρόβατά τους διπλωμένοι στὶς χοντρές κάπες τους, εἶδαν ἔξαφνα νὰ παρουσιάζεται μπρὸς τοὺς ἕνας λευκοφορεμένος ἀγγελος καὶ νὰ τοὺς περικυκλώνῃ ἕνα ὑπέρλαμπρο θεϊκὸ φῶς. Φοβήθηκαν πάρα

¹ Τὸ 750 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης.

² Στὸ μέρος ποὺ ἔριχναν τὶς τροφές κι ἔτρωγαν τ' ἄλογα.

Ἡ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

πολὺ κι ἔμειναν σαστισμένοι. Τότε ὁ ἄγγελος τοὺς καθησά-
χασε καὶ τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβᾶστε· φέρνω σὲ σᾶς καὶ σ' ὅλο
τὸν κόσμον εὐχάριστη εἶδησι. Σήμερα στὴν πόλι Δαβὶδ, στὴ
Βηθλεέμ, γεννήθηκε ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, ὁ Ἰησοῦς Χρι-
στός. Πηγαίνετε στὸ σπήλαιο ποὺ εἶναι κοντὰ στὴν πόλι κι
ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὸ βρέφος σπαργανωμένο μέσα στὴ φάτνη».
Καί, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὰ λόγια του, ἄνοιξε ὁ οὐρανὸς
κι ἕνα πλῆθος ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἀνεβοκατέβαιναν, ἐνώθη-

καν μαζί του και όλοι μαζί έψαλλαν: «Δόξα έν ύψίστοις Θεώ και επί γής ειρήνη έν ανθρώποις εύδοκία».

Όταν σέ λίγο οί άγγελοι χάθηκαν, οί βοσκοί συνήλθαν κι έτρεξαν στό σπήλαιο πού τους ύπέδειξε ό άγγελος.

Έκει βρήκαν τή Θεοτόκο και τόν Ίωσήφ και τó θεϊόν Βρέφος σπαργανωμένο μέσα στη φάτνη. Άμέσως γονάτισαν μ' εύλάβεια και γεμάτοι πίστι προσκύνησαν τόν Λυτρωτή του κόσμου. Κατόπιν διηγήθηκαν σ' όλους όσα τους είπε ό άγγελος. Ευχαριστημένοι τώρα πιά ξαναγύρισαν στα ποιμνιά τους, δοξάζοντας τόν Θεό για τά θαυμάσια πού είδαν και άκουσαν.

Έτσι ταπεινά και φτωχικά τó χειμωνιάτικο εκείνο βράδυ γεννήθηκε ό Σωτήρας του κόσμου. Όταν πιά ξημέρωσε, ό Ίωσήφ τακτοποίησε τó θεϊόν Βρέφος με τή μητέρα του σ' ένα φτωχικό σπιτάκι τής Βηθλεέμ. Έκει ύστερα από όχτώ μέρες σύμφωνα με τά έθιμα τών Έβραίων έδωσαν στό νεογέννητο παιδι τ' όνομα Ίησοϋς (Σωτήρας), όπως τους είχε είπει ό άγγελος. Και μετά σαράντα μέρες έγινε ή Ύπαπαντή, δηλαδή ή Παναγία έφερε τόν Ίησοϋ Χριστό στόν Ναό του Σολομώντος. Έκει Τόν δέχτηκε στην άγκαλιά του και Τόν εύλόγησε ένας σεβάσμιος προφήτης, ό Συμεών¹.

Η Γέννησι του Χριστού (τά Χριστούγεννα) γιορτάζεται στις 25 Δεκεμβρίου και ή Ύπαπαντή του Χριστού στις 2 Φεβρουαρίου.

Τό άπολυτίκιο τών Χριστουγέννων.

«Η γέννησίς Σου Χριστέ ό Θεός ήμών, άνέτειλε τῷ κόσμῳ τó φῶς τó τῆς γνώσεως· έν αὐτῇ γάρ οί τοίς άστροις λατρεύοντες υπό άστέρος έδιδάσκοντο Σε προσκυνεΐν, τόν Ήλιον τῆς δικαιοσύνης και Σε γιγνώσκειν έξ ύψους άνατολήν. Κύριε, δόξα Σοι.»

¹ Σύμφωνα με τά έθιμα τών Έβραίων κάθε άρσενικό παιδι 40 μέρες μετά τή γέννησί του έπρεπε νά οδηγηθῆ στόν Ναό, για νά εύλογηθῆ.

Τὸ Κοντάκιο.

«Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερουσίον¹ τίκτει καὶ ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον τῷ ἀπροσίτῳ² προσάγει. Ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι. Μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός».

Ἀποστολικὸ ρητό.

«Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον». (Γαλατ. δ, 4). Δηλαδή ὅταν συμπληρώθηκε ὁ χρόνος, πού εἶχε ὀρίσει ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ, ἐξαπέστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ στὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ γυναῖκα κι ἔζησε σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο».

Ἐρωτήσεις.

1) Ποῦ γεννήθηκε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ βασιλιάς τοῦ κόσμου; τί φανερώνει τοῦτο; 2) Ποιοὶ συντροφεύουν τὸ Θεῖον Βρέφος τὴν παγερὴ ἐκείνη νύχτα τοῦ Δεκεμβρίου; 3) Πῶς ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ ἐκδηλώνουν τὴ συμμετοχὴ τους στὸ κοσμοσωτήριον αὐτὸ γεγονός; 4) Γιατί ὁ Χριστὸς ὀνομάζεται Σωτὴρ, Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου; Θυμηθῆτε ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὴν παρακοὴ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας. 5) Ποιοὶ εἶχαν τὴ μεγάλη θεϊκὴ χάρι νὰ ἴδουν καὶ νὰ προσκυνήσουν πρῶτοι τὸν Λυτρωτὴ - Χριστό;

2. Ἡ προσκύνῃσι τῶν Μάγων

Μετὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ τρεῖς Μάγοι³ τῆς Ἀνατολῆς, δηλ. σοφοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνταν μὲ τὴν ἱατρικὴ, τὴν ἐξήγησι τῶν ὀνείρων καὶ τὴ μελέτη τῶν ἄστρων, εἶδαν στὸν οὐρανὸ τῆς πατρίδας τους ἓνα ὑπέρλαμπρο καὶ ἀσυνήθιστο ἄστρο. Ἀπὸ τὸ ἀστὲρι αὐτὸ κατάλαβαν ὅτι γεννήθηκε ὁ μέγας βασιλιάς (ὁ Μεσσίας Χριστὸς), πού περι-

¹ Τὸν Θεόν.

² Στὸν ἀπλησίαστο.

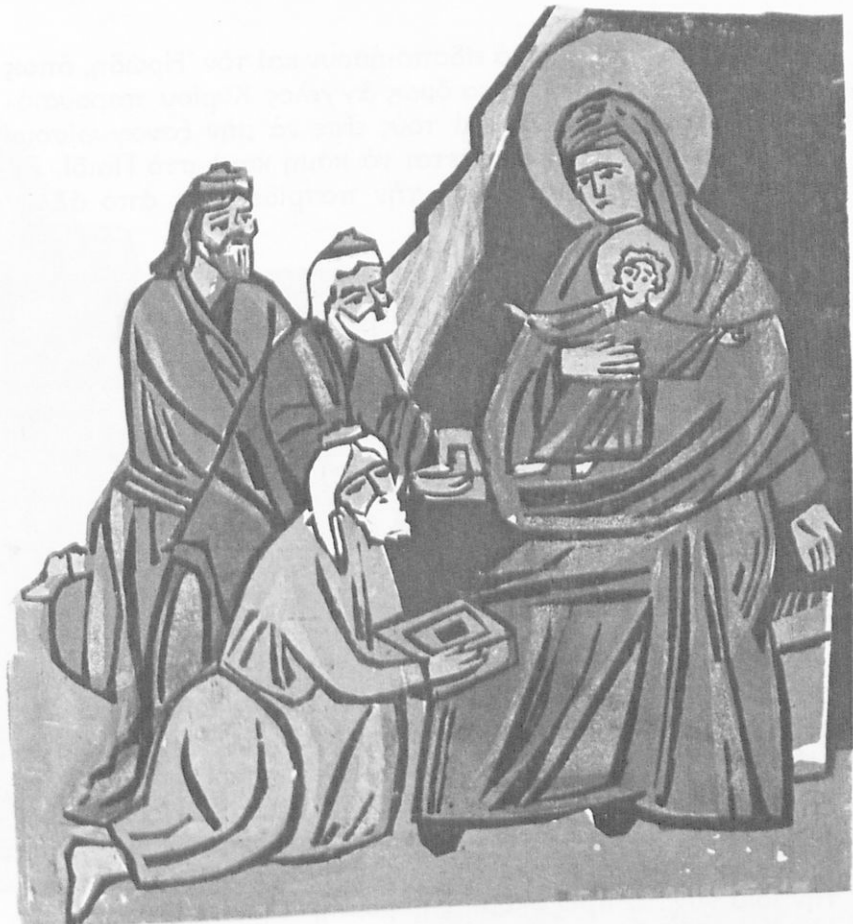
³ Ὁ Βαλτάσαρ, ὁ Γασπάρ καὶ ὁ Μελχιώρ.

μενε ὁ κόσμος¹, καὶ ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε νὰ Τὸν βροῦν καὶ νὰ Τὸν προσκυνήσουν. Καβάλα λοιπὸν στὶς καμῆλες τους μὲ πλοῦσια δῶρα καὶ ἀκολουθώντας τὸ ἀστέρι ἔφτασαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Καθὼς ὅμως ἔμπαιναν στὴν πόλι, τὸ ἀστέρι χάθηκε. Γι' αὐτὸ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν ποῦ γεννήθηκε «ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων», γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Ὁ Ἡρώδης ποὺ βασιλεὺς τότε στὴν Ἰουδαία, ὅταν ἄκουσε ὅτι τρεῖς Μάγοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολή ζητοῦν κάποιον νεογέννητο βασιλιά, ταράχτηκε πάρα πολὺ, γιατί νόμισε ὅτι πρόκειται γιὰ ἐπίγειο βασιλιά, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὴ βασιλεία. Γι' αὐτὸ κάλεσε ἀμέσως τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Γραμματεῖς, δηλ. τοὺς πιὸ μορφωμένους τῶν Ἰουδαίων, καὶ ζήτησε νὰ τοῦ εἰποῦν ποῦ γράφουν τὰ ἱερά τους βιβλία ὅτι θὰ γεννηθῆ ὁ Χριστός. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς ἀρχαίους Προφῆτες ὁ Χριστός (ὁ Μεσσίας) θὰ γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Τότε ὁ Ἡρώδης κάλεσε κρυφὰ τοὺς Μάγους καὶ τοὺς ρώτησε πόσος καιρὸς εἶχε περάσει ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοεῖδαν τὸ ἀστέρι. Ἦθελε ἀπὸ αὐτὸ νὰ ὑπολογίσῃ καὶ νὰ μάθῃ τὴν ἡλικία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ Τὸν ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ Τὸν φονεύσῃ. Σύμφωνα μὲ ὅσα τοῦ εἶπαν οἱ Μάγοι, βρῆκε ὅτι ὁ νέος βασιλιάς ἔπρεπε νὰ ἦταν περίπου δύο χρόνων.

Ὅταν ἔμαθε αὐτὸ ποὺ ἤθελε, τοὺς εἶπε: «Ὁ Μεσσίας γεννήθηκε στὴ Βηθλεέμ. Πηγαίνετε λοιπὸν ἐκεῖ νὰ μάθετε ἀκριβῶς γιὰ τὴ γέννησί του καὶ, ὅταν τὸν βρῆτε, ἐλάτε πάλι ἀπὸ ἐδῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε, γιὰ νὰ πάω κι ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω». Οἱ Μάγοι εὐχαριστημένοι καὶ ἀνύποπτοι ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθλεέμ. Μόλις προχώρησαν λίγο ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, παρουσιάστηκε πάλι τὸ λαμπρὸ ἀστέρι ποὺ τοὺς ὡδηγοῦσε. Τὸ ἀκολούθησαν καὶ πάλι τότε οἱ Μάγοι καὶ προχωρώντας ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, τὸ

¹ Οἱ Μάγοι ἤξεραν ὅτι θὰ γεννηθῆ κάποτε ὁ «Μέγας Βασιλεὺς», δηλ. ὁ Σωτῆρας (Χριστός) τοῦ κόσμου, διότι εἶχαν μελετήσῃ τὰ ἱερά βιβλία τῶν Ἑβραίων, τὰ ὁποῖα εἶχαν διαδώσει μεταξὺ τῶν Ἑθνικῶν οἱ διασκορπισμένοι Ἰουδαῖοι.

Ἡ προσκύνησι τῶν Μάγων.

ἀστέρι στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν τὸ παιδί. Χωρὶς κανένα δισταγμὸ τότε οἱ Μάγοι μπῆκαν μέσα σ' αὐτό, ὅπου βρῆκαν ὀλόκληρη τὴν ἁγία οἰκογένεια. Γονάτισαν καὶ προσκύνησαν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πρόσφεραν ὡς δῶρα **χρυσόν**, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶναι βασιλιάς, **λίβανον**, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶναι Θεός, καὶ **σμύρναν**, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι ὡς ἄνθρωπος θὰ δοκιμάσῃ θάνατο. Εὐχαριστημένοι τώρα οἱ Μάγοι ἐτοιμάστηκαν νὰ γυρίσουν

στά Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τὸν Ἡρώδη, ὅπως εἶχαν ὑποσχεθῆ. Τῆ νύχτα ὅμως ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο τους καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴν ξαναγυρίσουν στὸν Ἡρώδη, γιὰτὶ σκέφτεται νὰ κάμη κακὸ στὸ Παιδί. Γι' αὐτὸ καὶ αὐτοὶ ἔφυγαν γιὰ τὴν πατρίδα τους ἀπὸ ἄλλον δρόμο.

Ἑρωτήσεις.

1) Πῶς οἱ Μάγοι κατάλαβαν ὅτι γεννήθηκε κάποιος μεγάλος βασιλιάς (ὁ Μεσσίας); 2) Πῶς ἄκουσε ὁ Ἡρώδης τὴν εἶδησι ὅτι γεννήθηκε νέος βασιλιάς; Γιατί; 3) Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ σχέδιο του; 4) Πῶς τὸν χαρακτηρίζετε; 5) Νὰ ἐπαναλάβετε τὴ σημασία τῶν δῶρων τῶν Μάγων.

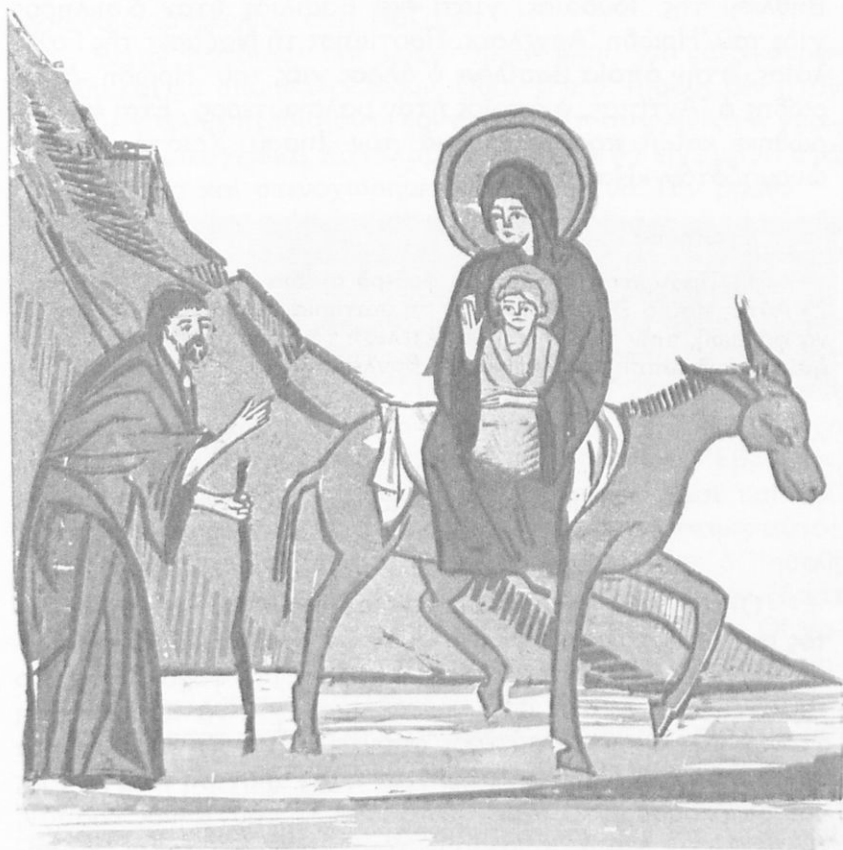
3. Ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν Μάγων, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε στ' ὄνειρο τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἄφοῦ σηκωθῆς, πάρε τὸ παιδί καὶ τὴ μητέρα του καὶ πήγαινε στὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ μείνης ἐκεῖ, ὡσότου ἐγὼ πάλι σὲ εἰδοποιήσω πότε νὰ γυρίσης, γιὰτὶ ὁ Ἡρώδης ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ παιδί, γιὰ νὰ τὸ φονεύσῃ».

Ὁ Ἰωσήφ ὑπάκουσε ἀμέσως στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἴδια νύχτα, πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, πῆρε τὴ Θεοτόκο καὶ τὸν Ἰησοῦ κι ἔφυγε κρυφὰ στὴν Αἴγυπτο.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἡρώδης περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἐπιστροφὴ τῶν Μάγων. Ὄταν ὅμως εἶδε ὅτι δὲν ξαναγύρισαν, κατάλαβε ὅτι τὸν γέλασαν. Θύμωσε πολὺ κι ἔστειλε στρατιῶτες του νὰ σφάξουν ὅλα τ' ἀρσενικὰ νήπια ἀπὸ δύο χρόνων καὶ κάτω, τὰ ὁποῖα θὰ ἔβρισκαν στὴ Βηθλεέμ καὶ στὰ περίχωρά της. Μὲ τὸ τρόπο αὐτὸν ὑπολόγιζε ὅτι θὰ φόνευε καὶ τὸν Χριστὸ καὶ ἔτσι δὲν θὰ εἶχε φόβο νὰ τοῦ πάρῃ τὴ βασιλεία.

Ἡ παράδοσι λέει ὅτι δεκατέσσερες χιλιάδες ἀρσενικὰ

Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο.

παιδιά θανατώθηκαν μέσα σέ μιὰ νύχτα. Ὁ Χριστός ὅμως σώθηκε, γιατί βρισκόταν ἀσφαλισμένος στήν Αἴγυπτο. Ὁ Θεός τιμώρησε πολὺ ἀστυρὰ τὸν Ἡρώδη γιὰ τὸ μεγάλο ἔγκλημα πὺν ἔκαμε. Ἀρρώστησε ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ἀρρώστια καὶ μετὰ δύο ἔτη πέθανε μέσα σέ φριχτοὺς πόνους. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἡρώδη ὁ Ἰωσήφ εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελο ὅτι πέθαναν οἱ ἐχθροὶ τοῦ παιδιοῦ κι ἔφερε πάλι τὴν ἁγία οἰκογένεια στήν Παλαιστίνη. Δὲν πῆγε ὅμως νὰ κατοικήσῃ στή

Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, γιατί ἐκεῖ βασιλιάς ἦταν ὁ σκληρὸς γιὸς τοῦ Ἡρώδη Ἀρχέλαος. Προτίμησε τὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, στὴν ὁποία βασίλευε ὁ ἄλλος γιὸς τοῦ Ἡρώδη, ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀντίπας, ὁ ὁποῖος ἦταν μαλακώτερος. Ἔτσι ἐκπληρώθηκε καὶ ἡ προφητεία γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὅτι θὰ ὠνομαζόταν «Ναζωραῖος».

Ἐρωτήσεις.

1) Πραγματοποιήθηκε τὸ φοβερὸ σχέδιο τοῦ Ἡρώδη; Γιατί;
2) Αὐτὸς ποῦ ὁ Θεὸς ἔστειλε γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἔπρεπε νὰ φονευθῆ, πρὶν προφτάσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργο του; 3) Μποροῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ν' ἀλλάξωμε τίς βουλὲς τοῦ Θεοῦ;

4. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς στὸν Ναό.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν ἓνα μόνο Ναό, τὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πίστευαν ὅτι ὁ Θεὸς μόνο ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ λατρεύεται. Γι' αὐτὸ καθένας τους μιὰ φορὰ τὸν χρόνο τουλάχιστο πήγαινε στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ προσκυνήσῃ στὸν Ναό. Οἱ περισσότεροι φρόντιζαν νὰ πηγαίνουν στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ Πάσχα¹, ποῦ ἦταν ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τους καὶ διαρκοῦσε ἑπτὰ μέρες, ἀπὸ 14-21 τοῦ μηνὸς Νισάν, (Ἀπριλίου). Καὶ ἡ Παναγία μὲ τὸν Ἰωσήφ σὰν καλοὶ Ἰσραηλίτες πήγαιναν ταχτικὰ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ γιόρταζαν τὸ Πάσχα. Ὄταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα χρόνων, Τὸν πήραν γιὰ πρώτη φορὰ μαζί τους καὶ γιόρτασαν τὸ Πάσχα μὲ μεγαλύτερη χαρὰ. Ὄταν τελείωσε ἡ γιορτὴ, ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴ Μα-

¹ Πάσχα, λέξι ἐβραϊκὴ καὶ σημαίνει πέρασμα (διάβασι). Οἱ Ἑβραῖοι γιόρταζαν τὸ Πάσχα μὲ μεγάλη λαμπρότητα, γιὰ νὰ θυμούνται τὴ διάβασι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τὴν ἀπελευθέρωσι τους ἀπὸ τοὺς Αἴγυπτιοὺς, οἱ ὁποῖοι τοὺς βασάνιζαν ἐπὶ 430 ἔτη, ποῦ ἔμειναν δούλοι τους.

ρία, μαζί με άλλους συμπατριῶτες και συγγενεῖς ξεκίνησαν, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Ναζαρέτ.

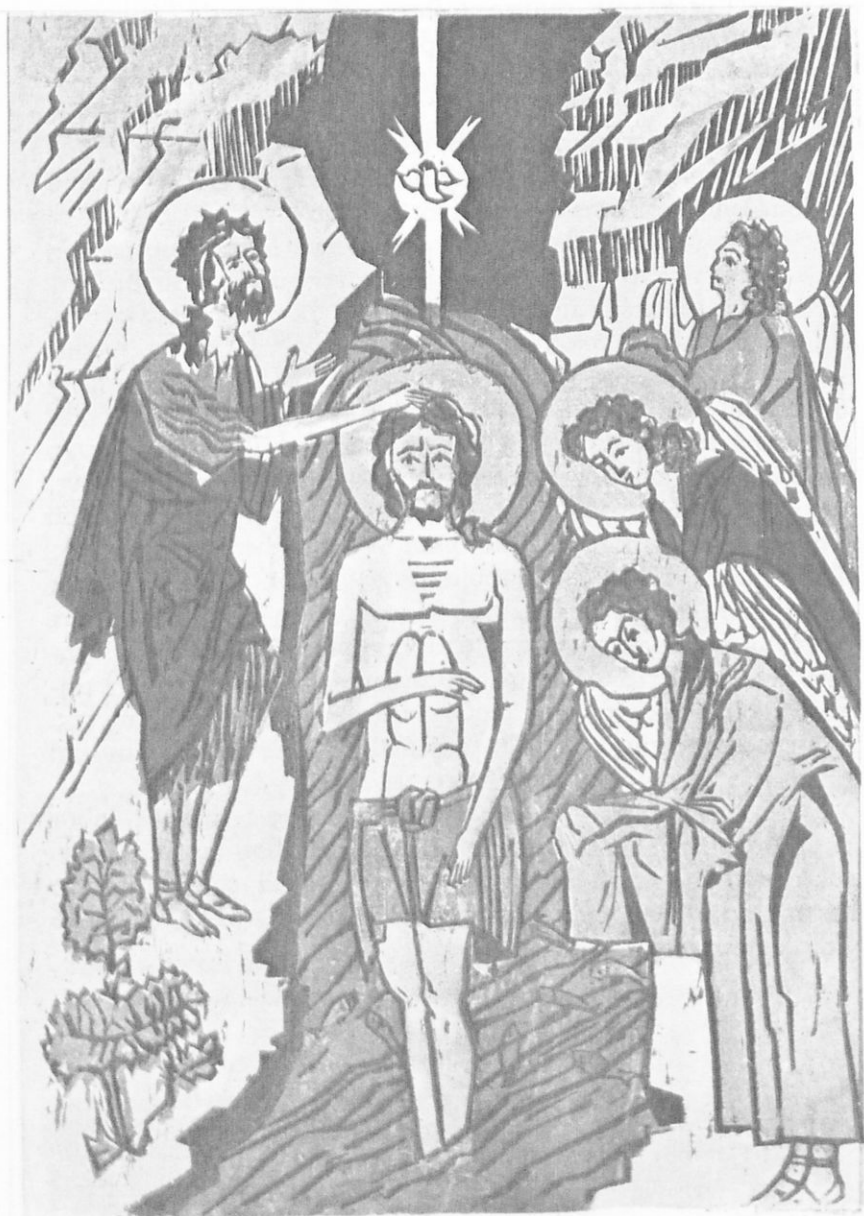
Ὅταν βράδιασε καὶ μαζεύθηκαν ὅλοι, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ διανυκτερεύσουν, εἶδαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν μαζί με τ' ἄλλα παιδιὰ οὔτε κοντὰ σὲ ἄλλη συγγενικὴ ἢ γνωστὴ τους οἰκογένεια. Κατάλαβαν τότε ὅτι θὰ εἶχε μείνει στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ στενοχωρημένοι γύρισαν νὰ Τὸν βροῦν.

Τρεῖς ἡμέρες γύριζαν με ἀγωνία στὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως ζητώντας Τον. Τέλος τὴν τρίτη μέρα Τὸν βρῆκαν στὸν Ναὸ νὰ κάθεται καὶ νὰ συνομιλῇ με τοὺς ἱερεῖς καὶ διδασκάλους. Τοὺς ἄκουγε με προσοχὴ καὶ τοὺς ἔκανε τέτοιες ἐρωτήσεις, ποὺ δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀπαντήσουν. Ὅλοι τους θαύμαζαν καὶ ἀποροῦσαν γιὰ τὴ σοφία Του καὶ τὶς ὀρθὲς ἀπαντήσεις ποὺ ἔδινε. Ὅταν οἱ γονεῖς Του Τὸν εἶδαν ἤσυχον νὰ συνομιλῇ με τοὺς μορφωμένους κι ἐπίσημους Ἑβραίους, ἀπόρησαν. Ἡ μητέρα Του μάλιστα Τὸν πλησίασε καὶ Τοῦ εἶπε με τρυφερότητα: «Παιδί μου, γιατί μᾶς τὸ ἔκαμες αὐτό; Τρεῖς ἡμέρες τώρα Σὲ ζητοῦμε με ἀγωνία». Τότε ὁ Ἰησοῦς ἤσυχος καὶ σοβαρὰ τῆς εἶπε: «Γιατί με ζητεῖτε; δὲν ξέρετε ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ μένω στὸ σπίτι τοῦ Πατέρα μου;». Οἱ γονεῖς Του δὲν κατάλαβαν τί σήμαιναν τὰ λόγια αὐτά. Ἡ μητέρα Του ὅμως τὰ διατηροῦσε πάντοτε στὴν καρδιά της. Ἀμέσως κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς Του καὶ οἱ τρεῖς τώρα χαρούμενοι ἐπέστρεψαν στὴ Ναζαρέτ.

Ἐκεῖ στ' ὄμορφο χωριὸ τῆς Γαλιλαίας ὁ Ἰησοῦς ζοῦσε με τοὺς γονεῖς Του, τοὺς ὁποίους ἀγαποῦσε καὶ σεβόταν. Με τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἡμέρα με τὴν ἡμέρα μεγάλωνε κατὰ τὸ σῶμα καὶ ξεχώριζε γιὰ τὴ σοφία καὶ τὰ πολλὰ καὶ θεϊκὰ Του χαρίσματα.

Ἐρωτήσεις.

- 1) Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἀπάντησι τοῦ Ἰησοῦ στὴ μητέρα Του;
- 2) Τί δείχνει ἡ κατόπιν συμπεριφορὰ Του; Φροντίστε νὰ τὴν μιμηθῆτε.

5. Ἡ βάπτισι τοῦ Κυρίου.

Στὴ Ναζαρέτ ὁ Χριστὸς βοηθοῦσε τὸν γέροντα Ἰωσήφ στὴν ἐργασία του καί, ὅταν ἐκεῖνος πέθανε, συνέχισε νὰ ἐργάζεται ὡς ξυλουργός, γιὰ νὰ τρέφεται Αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα Του. Ὅταν πιά ἔγινε τριάντα χρόνων, ἄφησε τὴ Ναζαρέτ καὶ ἦρθε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, γιὰ νὰ βαπτιστῆ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστή.

Καθὼς πλησίαζε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ὁ Ἰωάννης μὲ τὴ φῶτισι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατάλαβε ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Μεσσίας, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, πού περίμενε ὁ κόσμος. Διέκοψε τὸ κήρυγμά του καὶ εἶπε: «Νά, ὁ Μεσσίας, γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς ἔλεγα, πού θὰ σώση τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες».

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ αἰσθανόταν ὅτι εἶναι ἀνάξιος νὰ βαπτίση τὸν ἀναμάρτητο Χριστό, τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτιστῶ ἀπὸ Σένα κι Ἐσὺ ἔρχεσαι νὰ σὲ βαπτίσω ἐγώ;».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμῶς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἰωάννη, καλὰ σκέφτεσαι, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ βαπτίσῃς. Εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ». Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο, μπῆκε μέσα στὸν Ἰορδάνη. Τότε ὁ Ἰωάννης ὑπάκουσε, πλησίασε καὶ Τὸν βάπτισε.

Μόλις ὁ Χριστὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ἀμέσως ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατέβηκε σὰν περιστέρι, «ἐν εἶδει περιστερᾶς», καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι Του. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ψηλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, στὸν ὁποῖον ἀνέθεσα τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου». Ἔτσι στὸν Ἰορδάνη κατὰ τὴ βάπτισι τοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε **ἡ Ἁγία Τριάς**, δηλ. ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός Του (ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς) καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Ἡ βάπτισι τοῦ Χριστοῦ γιορτάζεται στὶς 6 Ἰανουαρίου. Λέγεται καὶ Θεοφάνεια ἢ Ἐπιφάνεια, γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ φανερώθηκε ὁ Θεός· καὶ «Φῶτα», γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους φωτίζονταν (βαφτίζονταν) πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ γίνονταν Χριστιανοί.

Ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς.

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε, ἡ Τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις· Τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα· καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεὶς Χριστὲ ὁ Θεός καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι».

Ἑρωτήσεις.

1) Πῶς ἀναγνωρίζει ὁ Ἰωάννης τὸν Χριστό; 2) Γιατί ὁ Ἰωάννης δειλιάζει νὰ βαπτίσει τὸν Χριστό; 3) Πῶς γιορτάζομε σήμερα τὴν βάπτισι τοῦ Χριστοῦ; 4) Πότε βαπτίζονται σήμερα οἱ Χριστιανοὶ καὶ ποιά ἀξία ἔχει τὸ βάπτισμα γιὰ τοὺς Χριστιανούς;

6. Ἡ ἐκλογή τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου.

Ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν βάπτισί Του ἔμεινε 40 μέρες στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας. Ἐκεῖ νήστευε καὶ προσευχόταν στὸν Πατέρα Του νὰ Τὸν βοηθήσῃ στὸ μεγάλο ἔργο, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ, τὴ σωτηρία δηλαδὴ τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ἀμαρτία.

Ἀπὸ τὴν ἔρημο γύρισε στὴν Γαλιλαία, ἀπ' ὅπου εἶχε σκοπὸ ν' ἀρχίσῃ τὸ κοσμοσωτήριο ἔργο Του. Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ νὰ διδάσκῃ, ἔκαμε τὴν ἐκλογή τῶν δώδεκα μαθητῶν Του.

Μία μέρα, ὅπως περπατοῦσε κοντὰ στὴ λίμνη Γεννησαρέτ¹, εἶδε δύο ἀδερφοὺς, τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν Σίμωνα (Πέτρο) νὰ ψαρεύουν. Τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀφήστε τὰ δίχτυα σας κι ἐλάτε μαζί μου καὶ θὰ σᾶς κάμω νὰ ψαρεύετε ἀνθρώπους». Οἱ δύο ἀδερφοὶ ἄφησαν ἀμέσως τὰ δίχτυα τους καὶ Τὸν ἀκολούθησαν. Αὐτοὶ ἔγιναν οἱ πρῶτοι μαθηταὶ Του. Ὁ Σίμων γιὰ τὴν πίστι του ὠνομάστηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ Πέτρος.

Καθὼς προχώρησε λίγο πιὸ πέρα, εἶδε δύο ἄλλους ἀ-

¹ Λέγεται καὶ λίμνη τῆς Τιβεριάδος ἢ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Ἰησοῦς προσκαλεῖ τοὺς πρῶτους ἀποστόλους.

δερφούς, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Ἦταν μέσα στὴ βάρκα τους μαζί μὲ τὸν πατέρα τους τὸν Ζεβεδαιῶ κι ἐτοιμάζαν τὰ δίχτυα τους γιὰ ψάρεμα. Τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς κάλεσε καὶ αὐτούς. Κι ἐκεῖνοι μὲ προθυμία ἄφησαν τὸν πατέρα τους, τὰ δίχτυα τους καὶ τὴ βάρκα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες συνάντησε τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀκολούθησέ με». Ἐκεῖνος ὅμως, προτοῦ τὸν ἀκολουθήσει, ἔτρεξε ἐνθουσιασμένος νὰ συναντήσῃ τὸν πατριώτη

καί στενὸ φίλο του, τὸν Ναθαναήλ. Τὸν βρῆκε καθισμένο κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά καὶ τοῦ εἶπε: «Βρῆκαμε τὸν Χριστό, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔγραφαν ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ ἄλλοι προφῆτες. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ!» Ἔλα νὰ τὸν γνωρίσης».

«Ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ», τῆ μικρῆ καὶ ἄσημη αὐτὴ πόλι, «μπορεῖ νὰ βγῆ κανένα καλὸ;», ἀπάντησε μὲ ἀπορία ὁ Ναθαναήλ. «Ἔλα νὰ ἰδῆς», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος. Τέλος ὁ Ναθαναήλ πείστηκε καὶ ἀκολούθησε τὸν Φίλιππο.

Ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶδε νὰ πλησιάζουν, κοίταξε μὲ καλωσύνη τὸν Ναθαναήλ καὶ εἶπε γι' αὐτόν: «Νὰ ἕνας πραγματικὸς Ἰσραηλίτης, ποὺ δὲν ἔχει καμμιά κακία στὴν καρδιά του». «Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις, Κύριε;», τὸν ρώτησε ἐκεῖνος. «Προτοῦ νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, ἐγὼ σὲ εἶδα ποὺ ἦσουν κάτω ἀπὸ τῆ συκιά», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος.

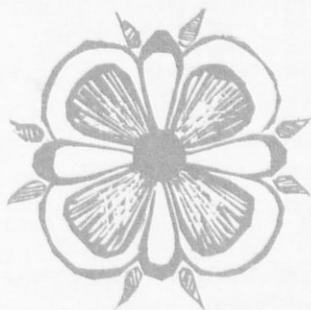
Τότε ὁ Ναθαναήλ φώναξε μὲ θαυμασμό: «Διδάσκαλε, πραγματικά, Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ». Καὶ ἀκολούθησε μαζί μὲ τὸν Φίλιππο τὸν Χριστό. Ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους Του καὶ εἶναι γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα Βαρθολομαῖος.

Ἔτσι σιγὰ σιγὰ ὁ Χριστὸς ἔκαμε τὴν ἐκλογή καὶ τῶν ἄλλων ἔξι μαθητῶν Του κι ἔτσι ἔγιναν δώδεκα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς: Ὁ Ἀνδρέας (πρῶτος) καὶ ὁ Πέτρος (Σίμων), παιδιὰ τοῦ Ἰωνᾶ· ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου· ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναήλ ἢ Βαρθολομαῖος· ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ματθαῖος ἢ Λεβὶ, ὁ τελώνης· ὁ Ἰάκωβος ὁ μικρὸς, ὁ γιὸς τοῦ Ἀλφαίου, καὶ ὁ Λεββαῖος ἢ Θαδδαῖος· ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἦταν ὅλοι ἄνθρωποι ἀπλοῖκοι καὶ ἀγράμματοι καὶ οἱ περισσότεροι ψαράδες στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Κατάγονταν ἀπὸ τῆ Γαλιλαία, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰούδα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ τὴν πόλι Καριώθ τῆς Ἰουδαίας καὶ γι' αὐτὸ λεγόταν Ἰσκαριώτης (ἄνδρας ἀπὸ τὴν Καριώθ). Ὀνομάζονται καὶ Ἀπόστολοι, γιατί αὐτοὺς ἀπέστειλε μετὰ τὸν Σταυρικὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάληψί Του ὁ Χριστὸς νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο Του. Ὁ Ἀνδρέας, ἐπειδὴ ἦταν ὁ πρῶτος πρῶτος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, ὠνομάστηκε καὶ Πρωτόκλητος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι ἀκολούθησαν φανερὰ τὸν Χριστό, ἦταν καὶ πολλοὶ ἄλλοι κρυφοί, ὅπως ὁ Νικόδημος, ὁ Ἰωσήφ ὁ βουλευτὴς καὶ ἄλλοι περὶ τοὺς 70. Καὶ μερικὲς εὐσεβεῖς γυναῖκες, οἱ ὅποιας ἀκολουθοῦσαν καὶ ὑπηρετοῦσαν τὸν Κύριο, ὅπως ἡ Μαρία, ἡ συγγενὴς τῆς Θεοτόκου, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Σαλώμη, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, οἱ ἀδερφεῖς τοῦ Λαζάρου. Ἡ μνήμη τῶν δώδεκα ἀποστόλων γιορτάζεται στὶς 30 Ἰουνίου.

Ἑρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Χριστὸς προτίμησε ν' ἀρχίσῃ νὰ διδάσκῃ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας; 2) Γιατί, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργο Του, ἐξέλεξε τοὺς δώδεκα μαθητὰς Του; 3) Πῶς ὁ Χριστὸς ὑποδέχεται τὸν Ναθαναήλ; 4) Τί φανερώνουν οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Ναθαναήλ «Προτοῦ νὰ σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴν συκιά;».

Δ. ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ¹ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

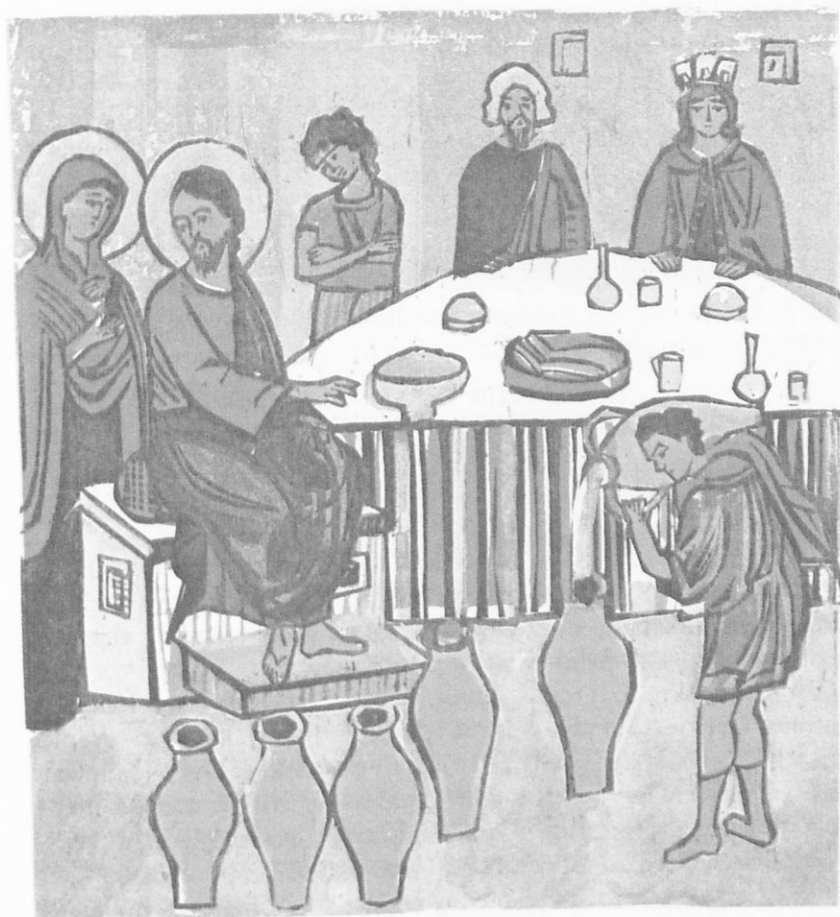
Ι. Ὁ γάμος στήν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας.

Στήν πόλι Κανὰ τῆς Γαλιλαίας γινόταν ἕνας γάμος. Οἱ νεόνυμφοι φαίνεται ὅτι ἦταν συγγενεῖς τῆς Θεοτόκου, γι' αὐτό ἦταν καλεσμένοι στόν γάμο ἢ Παναγία καί ὁ Ἰησοῦς μέ τούς πρώτους μαθητάς Του. Ὄταν τελείωσε ἡ τελετή τοῦ γάμου, ὅλοι οἱ καλεσμένοι κάθησαν νά φᾶνε καί κατόπιν νά διασκεδάσουν. Ἐπειδῆ ὁμως ἦταν πολλοί, τὸ κρασί τελείωσε γρήγορα καί οἱ ἄνθρωποι τοῦ γαμπροῦ ἄρχισαν νά στενοχωριοῦνται.

Ἡ Θεοτόκος κατάλαβε τοῦτο καί, ἐπειδῆ νόμισε ὅτι ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμή, γιά νά δείξη ὁ Ἰησοῦς τῆ θεϊκή Του δύναμι, Τὸν πλησίασε καί Τοῦ εἶπε σιγὰ σιγὰ στό αὐτί: «Κρασί δὲν ἔχουν». Ὁ Χριστὸς τῆς εἶπε ὅτι δὲν ἔχει ἔρθει ἀκόμη ἡ ὥρα Του. Ἡ Θεοτόκος δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο, φώναξε μόνο τούς ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ καί δείχνοντας τὸν Χριστό τούς εἶπε: «Ὁ,τι σᾶς πῆ νά τὸ κάμετε μέ προθυμία».

Στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ ὑπῆρχαν ἕξι λίθινες στάμνες μέ νερό, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι, γιά νά πλένουν τὰ χέρια τους πρὸ καί μετὰ τὸ φαγητό. Σὲ λίγο ὁ Χριστὸς σηκώθηκε, πῆγε πρὸς τὸ μέρος, πού ἦταν οἱ στάμνες, καί κάλεσε τούς ὑπηρέτες νά τῖς γεμίσουν ὡς ἐπάνω μέ καθαρὸ νερό. Ἐκεῖνοι ἔκαμαν μέ προθυμία ὅ,τι τούς εἶπε. Κατόπιν ὁ Χριστὸς εὐλόγησε τῖς στάμνες καί εἶπε στοὺς ὑπηρέτες νά δώσουν στόν ἀρχιτρίκλινο, στόν ἄνθρωπο δηλαδή πού εἶχε ἀναλάβει τῆ φροντίδα γιά τὸν γάμο, νά πιῆ. Αὐτὸς τότε εἶδε ὅτι δὲν ἦταν νερό, ἀλλὰ ἕνα ἐξαιρετικὸ κρασί. Φώναξε ἀμέσως τὸν γαμπρὸ καί τοῦ εἶπε: «Οἱ ἄνθρωποι πού κά-

¹ Τὰ θαύματα εἶναι πράξεις ἀνώτερες ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δύναμι, τὰ ὁποῖα ἔκαμε ὁ Χριστὸς μέ τῆ θεϊκή Του παντοδυναμία, γιά νά εὐεργετήσῃ τούς ἄνθρώπους.

‘Ο γάμος τῆς Κανᾶ.

νουν τραπέζι συνηθίζουν νὰ προσφέρουν πρῶτα τὸ καλὸ κρασί καί, ὅταν μεθύσουν οἱ καλεσμένοι, προσφέρουν τὸ κατώτερο. Ἐσὺ ὁμως ἔκαμες τὸ ἀντίθετο. Κράτησες τὸ καλὸ κρασί γιὰ τὸ τέλος». Ὁ ἀρχιτρικλινὸς ἀποροῦσε πῶς βρέθηκε τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ κρασί καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῆ. Οἱ ὑπηρέτες ὁμως, πού εἶχαν βάλει τὸ νερὸ στὶς στάμνες, φανέρωσαν τὸ θαῦμα. Τότε ὅλοι θαύμασαν γι’ αὐτὸ καὶ οἱ μαθηταὶ Του πίστεψαν

σ' Αὐτόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο θαῦμα, μὲ τὸ ὅποιο ὁ Χριστὸς φανέρωσε τὴ θεϊκὴ Του δύναμι.

Συμπέρασμα.

Οἱ ἀθῶες οἰκογενειακὲς διασκεδάσεις εἶναι ἀπαραίτητες. Κάνουν χαρούμενη τὴ ζωὴ μας.

Ἑρωτήσεις.

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὸν γάμο τί θέλει νὰ δείξει ;

2. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.

Ἡ λέπρα εἶναι μιὰ φοβερὴ ἀρρώστια καὶ μεταδίδεται πολὺ εὐκόλα.

Στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, ὅσους ἔπασχαν ἀπὸ τὴ μεταδοτικὴ αὐτὴ ἀρρώστια, τοὺς ἀπαγόρευαν νὰ πλησιάζουν ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ ζοῦν στοὺς ἀγροὺς καὶ στὶς ἐρημιές. Δέκα τέτοιοι δυστυχημένοι ἀρρωστοὶ (λεπροὶ) ἄκουσαν ὅτι ὁ Χριστὸς θεραπεύει ἀσθένειες. Κάποτε ἔμαθαν ὅτι ὁ Χριστὸς βρισκόταν σὲ κάποιο κοντινὸ χωριὸ καὶ θὰ περνοῦσε, γιὰ νὰ πάη στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἦρθαν καὶ περίμεναν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε. Πραγματικά, σὲ λίγο ὁ Χριστὸς φάνηκε νὰ ἔρχεται. Τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθηταὶ Του καὶ ἄλλοι πολλοί. Τότε οἱ δυστυχημένοι λεπροὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατά: «Κύριε Ἰησοῦ, λυπήσου μας καὶ κάνε μας καλά». Ὁ Χριστὸς, ὅταν τοὺς εἶδε, τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς εἶπε: «Πηγαίνετε νὰ παρουσιαστῆτε στοὺς ἱερεῖς». Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο κάθε λεπρὸς ποὺ θεραπευόταν ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῆ στοὺς ἱερεῖς, γιὰ νὰ βεβαιώσουν τὴν θεραπεία του καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἄδεια νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ συναναστρέφεται ἐλεύθερα τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Πραγματικά, στὸν δρόμο ποὺ πήγαιναν ἔγιναν καλά καὶ οἱ δέκα. Τότε ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτούς, ἀντὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν

δρόμο του, για να παρουσιασθῆ στους ἱερεῖς, γύρισε ἀμέσως πίσω καὶ συνάντησε τὸν Κύριο. Ἔπεσε στὰ πόδια Του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε ὀλόθερμα. Αὐτὸς ποὺ γύρισε ἦταν Σαμαρείτης, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐννέα ἦταν Ἰουδαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε μὲ παράπνοο: «Δὲν καθαρίστηκαν καὶ οἱ δέκα; οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι;». Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς μαθητὰς τοὺς εἶπε: «Δὲν θεώρησαν ὑποχρεωσί τους νὰ γυρίσουν καὶ οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ δοξάσουν τὸν Θεό, παρὰ μόνο αὐτὸς ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρείτης;». Καὶ κατόπιν εἶπε στὸν θεραπευμένο Σαμαρείτη, ποὺ ἀκόμη ἦταν γονατιστὸς καὶ δόξαζε τὸν Θεό: «Σήκω ἐπάνω καὶ πήγαινε· ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε».

Παρατηρήσεις.

1) Νὰ συγκρίνετε καὶ νὰ χαρακτηρίσετε τοὺς ἐννέα Ἰουδαίους λεπρούς μὲ τὸν Σαμαρείτη. 2) Μὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δέκα λεπρούς θέλετε νὰ μοιάζετε;

3. Ἡ θεραπεία τοῦ Παραλύτου στῆ Βηθεσδᾶ

Πλησίαζε τὸ Πάσχα, ἡ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἑβραίων, καὶ ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ Ἱεροσόλυμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως ὅλες σχεδὸν οἱ πόλεις, εἶχαν γύρω-γύρω τεῖχος, γιὰ νὰ προφυλάγονται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ τείχους ὑπῆρχαν πύλες (μεγάλες πόρτες), γιὰ νὰ πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ζῶα τους στοὺς ἀγρούς καὶ στὶς ἄλλες ἐργασίες τους. Μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς πύλες τὴν ἔλεγαν Προβατικὴ, γιὰτὶ ἀπὸ αὐτὴν περνοῦσαν τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα πήγαιναν νὰ τὰ θυσιάσουν. Κοντὰ ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ μιὰ κολυμβήθρα (δεξαμενὴ) γεμάτη νερό. Ἑβραϊκὰ τὴν ἔλεγαν Βηθεσδᾶ (οἶκος εὐσπλαχνίας) καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὴν ὑπῆρχαν πέντε στοῆς (ὑπόστεγα, καμάρες). Στὴν Κολυμβήθρα αὐτὴ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κατέβαινε ἄγγελος Κυρίου, ἀνατάραζε τὸ νερὸ κι ἔτσι γινόταν θαυματουργό. Μετὰ τὴν

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδά

ταραχή τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ἄγγελο, ὅποιος ἄρρωστος ἐμπαινε πρῶτος μέσα στὴ δεξαμενὴ γινόταν καλά, ἀπ' ὅποια ἄρρώστια κι ἂν ἔπασχε. Γι' αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὶς στοῆς τῆς Βηθεσδά ὑπῆρχαν πάντοτε διάφοροι ἀσθενεῖς (κουτσοί, τυφλοί, κουλοί, παραλυτικοί κλπ.).

Ἐνα Σάββατο, ποῦ ὁ Κύριος πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδε μεταξὺ τῶν ἀρρώστων κι ἕναν παράλυτο, ποῦ περίμενε ἐκεῖ 38 ὀλόκληρα χρόνια. Ὁ Χριστὸς τὸν λυπήθηκε, πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Θέλεις νὰ γίνης καλά;». «Κύριε, αὐτὸ θέλω, ἀλλὰ

δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βάλῃ μέσα στὴν κολυμβήθρα, μόλις τα-
ραχτῆ τὸ νερό. Ὡστόσο νὰ συρθῶ ἐγὼ πρὸς τὰ ἐκεῖ, προλα-
βαίνει κάποιος ἄλλος καὶ πέφτει πρὶν ἀπὸ μένα», ἀποκρίθηκε
ἐκεῖνος.

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρε-
βάτι σου καὶ περιπάτει». Ἀμέσως ὁ παραλυτικὸς σηκώθηκε,
φορτώθηκε τὸ κρεβάτι του καὶ χαρούμενος ἔφυγε γιὰ τὸ
σπίτι του. Ἦταν ὁμως Σάββατο ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ σύμ-
φωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ κάνῃ κανεὶς
καμμιά ἀπολύτως ἐργασία. Οὔτε καὶ φιλανθρωπικὴ πρᾶξι.
Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ φεύγῃ μὲ τὸ
κρεβάτι στοὺς ὤμους του, τὸν σταμάτησαν καὶ θυμωμένα τοῦ
εἶπαν: «Εἶναι Σάββατο σήμερα καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ
σηκώσης τὸ κρεβάτι σου».

«Ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἔκαμε καλὰ μοῦ εἶπε νὰ σηκώσω τὸ
κρεβάτι μου καὶ νὰ περπατήσω», ἀποκρίθηκε ὁ παράλυτος.
«Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός;», τὸν ρωτοῦσαν μὲ ἀγανάκτησι οἱ
Ἰουδαῖοι. Μὰ ὁ παράλυτος δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ, γιατί
ὁ Χριστὸς, μόλις τὸν ἔκαμε καλὰ, ἔφυγε ἀμέσως.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Κύριος συνάντησε τὸν ἄλλοτε
παράλυτο στὸν Ναὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Πρόσεξε, ἔγινες καλὰ: νὰ
μὴν ἀμαρτήσῃς πιά, γιὰ νὰ μὴν πάθῃς χειρότερα». Τότε ὁ
θεραπευμένος παράλυτος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, ἔφυ-
γε κι ἔλεγε στοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Χριστὸς τὸν ἔκαμε καλὰ.
Αὐτοὶ ὁμως, ἀντὶ νὰ χαροῦν γι' αὐτό, ὠργίστηκαν ἐναντίον
τοῦ Χριστοῦ καὶ ζητοῦσαν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ Τὸν
φονεύσουν μὲ τὴν κατηγορία ὅτι δὲν σέβεται τὸν Νόμο καὶ
θεραπεύει τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

Ἑρωτήσεις.

- 1) Οἱ Ἰουδαῖοι διαμαρτυρήθηκαν καὶ ἀγανάκτησαν, γιατί ὁ Χριστὸς τὸ Σάββατο θεράπευσε τὸν παράλυτο. Εἶχαν δίκιο; Γιατί;
- 2) Ποιές ἐργασίες μποροῦμε νὰ κάνουμε τὴν Κυριακὴ καὶ τὶς ἄλλες γιορτές;

4. Ἡ Θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ.

Κάποτε ὁ Χριστὸς βρισκόταν πάλι στὴν Καπερναοῦμ. Ὅταν τοῦτο ἔγινε γνωστὸ, πολλοί, πού εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματά Του καὶ ἤθελαν νὰ Τὸν δοῦν καὶ ἀπὸ κοντά, ἔτρεξαν στὸ σπίτι πού ἐφιλοξενεῖτο. Μαζεύτηκαν ὅμως ἐκεῖ τόσοι πολλοί, ὥστε μῆτε στὴν πόρτα δὲν ὑπῆρχε τόπος νὰ σταθῆ κανεῖς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ πολλοὶ Γραμματεῖς¹ καὶ Φαρισαῖοι², πού εἶχαν ἔρθει ἀπ' ὅλη τὴ Γαλιλαία καὶ τὴν Ἰουδαία ἀκόμη. Ὁ Χριστὸς ἄρχισε τότε νὰ διδάσκη τὸ συγκεντρωμένο ἐκεῖνο πλῆθος. Τότε ἦρθαν τέσσερες ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πάνω σ' ἓνα ξύλινο κρεβάτι (φορεῖο) ἔφεραν στὸν Χριστὸ ἓναν παράλυτο, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἀπὸ τὸν πολὺ ὅμως κόσμο δὲν μπορούσαν νὰ περάσουν μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ ἀνέβηκαν ἐπάνω στὴ στέγη, ὅπου μὲ πολὺ κόπο ἀνέβασαν καὶ τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παράλυτο. Κατόπιν χάλασαν ἓνα μέρος τῆς στέγης, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος πού στεκόταν ὁ Χριστὸς καὶ δίδασκε, καὶ μὲ σχοινιά κατέβασαν τὸ κρεβάτι μαζὶ μὲ τὸν παράλυτο μπρὸς στὸν Χριστό.

Ὁ Χριστὸς, ὅταν εἶδε τὸν ἄρρωστο μπρὸς Του, θαύμασε τὴ μεγάλη πίστι τοῦ παραλύτου καὶ τῶν ἀνθρώπων πού τὸν ἔφεραν καὶ συγκινημένος τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, σοῦ

¹ **Γραμματεῖς** λέγονταν ἐκεῖνοι πού μελετοῦσαν κι ἐξηγοῦσαν τὸν Νόμο τοῦ Μωυσέως.

² **Οἱ Φαρισαῖοι** ἀποτελοῦσαν τὴν ἀνώτερη τάξι τῶν Ἑβραίων. Νόμιζαν ὅτι μόνον αὐτοὶ ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι. Τοὺς ἄλλους τοὺς περιφρουοῦσαν καὶ τοὺς θεωροῦσαν ἀνάξιους νὰ συγκριθοῦν μαζὶ τους. Ἐπίσης νόμιζαν ὅτι ὁ Θεὸς εὐχαριστιέται μόνο μὲ τὴν ἐξωτερικὴ λατρεία, γι' αὐτὸ ὅ,τι ἔκαναν, τὸ ἔκαναν ἐπιδειχτικά. Προσεύχονταν ἐπιδειχτικά, νήστευαν δύο φορές τὴν ἐβδομάδα καὶ ντύνονταν μὲ ἰδιαίτερη φορεσιά, πού δὲν τὴ φοροῦσαν ἄλλοι. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἦταν πολὺ ὑπερήφανοι. Καὶ ὁ κόσμος τοὺς πίστευε πραγματικά ὡς τοὺς πιὸ μορφωμένους, εὐσεβεῖς καὶ ἠθικοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἦταν ὅμως καὶ στὴν πραγματικότητα, γιατί οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς στὰ κρυφὰ ἔκαναν μεγάλες παρανομίες.

συγχωρούνται οί άμαρτίες σου». Οί Γραμματεΐς καί οί Φαρισαίοι, όταν άκουσαν τούς λόγους αύτούς του Χριστού, άρ-
χισαν νά σκέφτωνα μέσα τους καί νά λένε: «Τί βλασφημίες
είναι αυτές πού λέει αύτός; Ποίός άλλος εκτός από τον Θεό
έχει τή δύναμι νά συγχωρή τις άμαρτίες;».

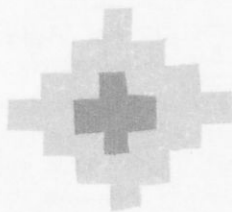
Ό Χριστός όμως, πού κατάλαβε τις πονηρές σκέψεις
τους, τούς είπε: «Γιατί σκέφτεστε πονηρά; Τί είναι εύκολώ-
τερο νά είπω στον παράλυτο συγχωρούνται οί άμαρτίες σου
ή σήκω πάρε τò κρεβάτι σου καί πήγαινε στο σπίτι σου;».
Καί, για νά τούς δείξη ότι έχει τήν έξουσία νά συγχωρή
άμαρτίες, λέει στον παράλυτο: «Σήκω, πάρε τò κρεβάτι σου
καί πήγαινε στο σπίτι σου». Άμέσως ό παράλυτος σηκώθη-
κε, πήρε τò κρεβάτι του καί γεμάτος από υγεία έφυγε για τò
σπίτι του. Όλοι εκείνοι πού παραβρέθηκαν εκεί θαύμαζαν καί
δόξαζαν τον Θεό, λέγοντας ότι ποτέ ως τώρα δέν είδαμε τέ-
τοια παράδοξα πράγματα.

Εύαγγελικό ρητό.

«Δεϋτε προς με πάντες οί κοπιώντες καί πεφορτισμένοι, καγώ
άναπαύσω ύμᾶς». Δηλαδή έλάτε κοντά μου όσοι κοπιάζετε καί είστε
φορτωμένοι από τò βάρος τῆς άμαρτίας κι έγώ θα σᾶς άναπαύσω καί
θα σᾶς ξεκουράσω (Ματθ. 11, 28).

Έρωτήσεις.

1) Τί φανερώνει ή πράξι τῶν τεσσάρων ανθρώπων πού έφεραν
τον παράλυτο; 2) Οί σκέψεις τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων
προέρχονταν από άγνά έλατήρια; 3) Ποίός ηταν ό βαθύτερος σκο-
πός τους; 4) Γιατί ό Χριστός, πριν θεραπεύσει τον παράλυτο, του
συγχωρεΐ τις άμαρτίες;

5. Ἡ Θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς.

Κάποτε ὁ Χριστός, περιοδεύοντας τὴν Ἰουδαία, πλησίαζε στὴν πόλι Ἱεριχώ. Οἱ κάτοικοι, ὅταν τὸ ἔμαθαν, ἔτρεξαν νὰ Τὸν ὑποδεχτοῦν καὶ κατόπιν νὰ Τὸν συνοδεύσουν μέσα στὴν πόλι. Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου περνοῦσε, καθόταν ἕνας τυφλὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Μόλις ἄκουσε τὸν θόρυβο, πού ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι πού συνώδευαν τὸν Χριστό, ρώτησε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. "Ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι περνᾷ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ: «Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησέ με». Μερικοί, ἀπὸ αὐτοὺς πού προχωροῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Χριστό, τὸν μάλωναν καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ σιωπήσῃ, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλῇ τὸν Κύριο. Ἐκεῖνος ὅμως φώναζε δυνατώτερα: «Ἀπόγονε τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησέ με».

Ὁ Χριστὸς τότε σταμάτησε καὶ εἶπε νὰ φέρουν κοντὰ Του τὸν τυφλό. "Ὅταν τὸν ἔφεραν, τὸν ρώτησε: «Γιατί φωνάζεις; Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω;». «Κύριε, θέλω νὰ ξαναἰδῶ. Κύριε, θέλω τὸ φῶς μου», εἶπε μὲ φωνὴ παρακλητικὴ ὁ τυφλός. Ὁ Χριστὸς εἶδε τὴ μεγάλη πίστι τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀνάβλεψε, ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε». Ἀμέσως τότε ὁ τυφλὸς ἀνοιξε τὰ μάτια του καὶ ξαναβρῆκε τὸ φῶς του. Γεμάτος τώρα χαρὰ ἀκολούθησε καὶ αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τὸν Χριστό, δοξάζοντας τὸν Θεό. Καὶ ὁ ἄλλος κόσμος πού εἶδε τὸ θαῦμα δόξαζε τὸν Θεό γιὰ τὴ μεγάλη δύναμι πού ἔδωσε στὸν Χριστό.

Παρατήρησι.

Μεγάλη ἡ δύναμι τῆς πίστεως. Ἁγία Γραφή: «Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Δηλαδή ὅλα εἶναι δυνατὰ γιὰ ἐκεῖνον πού πιστεύει.

Ἑρωτήσεις.

1) Τί φανερώνουν οἱ παρακλήσεις τοῦ τυφλοῦ; 2) Γιατί δὲν παύει νὰ παρακαλῇ τὸν Χριστὸ παρ' ὅλα τὰ μαλώματα τῶν ἄλλων; 3) Ὁ τυφλὸς μετὰ τὴ θεραπεία του ἀκολούθησε τὸν Χριστό, δοξάζοντας τὸν Θεό. Πῶς τὸν χαρακτηρίζετε;

6. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

Ἐνα Σάββατο, καθὼς ὁ Χριστὸς περνοῦσε μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἀπὸ κάποιο δρόμο τῆς Ἱερουσαλήμ, εἶδε ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλὸ πού ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Τότε οἱ μαθηταὶ Του τὸν ρώτησαν: «Διδάσκαλε, ποιὸς ἀμάρτησε; Αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός;». Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπάν-

τησε: «Ούτε αὐτὸς φταίει γι' αὐτὸ οὔτε οἱ γονεῖς του. Ἄλλὰ γεννήθηκε τυφλός, γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ». Καί, ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἔφτυσε κάτω στὸ χῶμα, ἔκαμε πηλό, ἄλειψε μ' αὐτὸν τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ πλυθῆ στὴν Κολυμβήθρα (δεξαμενὴ) τοῦ Σιλωάμ¹. Ἐκεῖνος πῆγε κι ἔκαμε, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς, καὶ ἀμέσως ἀπόχτησε τὸ φῶς του. Χαρούμενος τότε καὶ δοξάζοντας τὸν Θεό, γύρισε στὸ σπίτι του. Ὅλοι ὅσοι τὸν ἤξεραν ἀποροῦσαν κι ἔλεγαν: «Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ τυφλὸς ποὺ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη; Πῶς τώρα βλέπει;». Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν πῶς ἄνοιξαν τὰ μάτια του. Τότε ὁ τυφλὸς τοὺς διηγήθηκε μὲ λεπτομέρεια πῶς ὁ Χριστὸς τὸν ἔκαμε καλά. Ἐπειδὴ ὅμως μερικοὶ δὲν πίστεψαν στοὺς λόγους του, τὸν παρουσίασαν στοὺς Φαρισαίους. Ἄλλὰ καὶ σ' αὐτοὺς ὁ τυφλὸς ἐπανέλαβε ὅσα εἶχε εἶπει καὶ στοὺς ἄλλους ποὺ τὸν ρώτησαν. Οἱ Φαρισαῖοι τότε ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Χριστό, γιατί ἐργάστηκε τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. «Εἶναι ἀμαρτωλός, ἔλεγαν, ἀφοῦ δὲν τηρεῖ τὸν Νόμο κι ἐργάζεται τὸ Σάββατο». Μὰ ἄλλοι ἔλεγαν: «Ἄφοῦ εἶναι ἀμαρτωλός, πῶς κάνει τέτοια θαύματα;». Τότε οἱ Φαρισαῖοι ρώτησαν καὶ πάλι τὸν τυφλό: «Ἐσὺ τί λὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν;». «Ἐγὼ λέγω, εἶπε ἐκεῖνος, -ὅτι εἶναι προφήτης».

Τέλος οἱ Φαρισαῖοι, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν καλύτερα γιὰ τὸ θαῦμα, κάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ ἄλλοτε τυφλοῦ καὶ τοὺς ρώτησαν ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί τους. Ἐκεῖνοι βεβαίωσαν ὅτι: «Πραγματικὰ αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί μας καὶ γεννήθηκε τυφλό· πῶς τώρα βλέπει καὶ ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια δὲν γνωρίζομε. Ἄν θέλετε νὰ μάθετε περισσότερα, ρωτήστε τὸν ἴδιο, γιατί καὶ ἡλικία ἔχει καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ σᾶς τὰ εἰπῆ».

Τότε οἱ Φαρισαῖοι κάλεσαν πάλι τὸν θεραπευμένο τυφλό καὶ τοῦ εἶπαν: «Νὰ δοξάζης τὸν Θεό, ποὺ σοῦ ἔδωσε τὸ φῶς σου, καὶ ὄχι τὸν Χριστό, γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀμαρ-

¹ Ἡ Σιλωάμ ἦταν μία κολυμβήθρα (δεξαμενὴ) στὰ νότια μέρη τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς ὁποίας τὸ νερὸ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς Βηθεσδά. ¹ Σιλωάμ = ἀπεσταλμένος.

τωλός, ἀφοῦ ἐργάζεται τὸ Σάββατο». Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε: «Ἄν εἶναι ἀμαρτωλός ἢ ὄχι δὲν ξέρω· γνωρίζω ὅμως πολὺ καλὰ ὅτι, ἐνῶ προηγουμένως ἦμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Κατόπιν τοὺς εἶπε: «Γιατί μὲ ρωτᾶτε τόσο πολὺ; μήπως καὶ σεῖς θέλετε νὰ γίνετε μαθηταὶ Του;». Θύμωσαν τότε οἱ Φαρισαῖοι καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐμεῖς εἴμαστε μαθηταὶ τοῦ Μωυσῆ, ἐνῶ αὐτὸς μᾶς εἶναι ἄγνωστος καὶ δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῦ εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται». «Αὐτὸ εἶναι τὸ περίεργο, εἶπε ὁ τυφλός, ὅτι, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν ξέρετε τίποτε γι' αὐτόν, ὅμως ἐμένα μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια, καὶ ξέρομε ὅλοι πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Θεὸς μόνο τοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δίκαιους ἀκούει».

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν τολμηρὴ αὐτὴ ἀπάντησι τοῦ τυφλοῦ οἱ Φαρισαῖοι θύμωσαν καὶ τὸν ἔδιωξαν λέγοντας: «Ἐσὺ ἕνας ἀμαρτωλός θέλεις νὰ μᾶς διδάξης;».

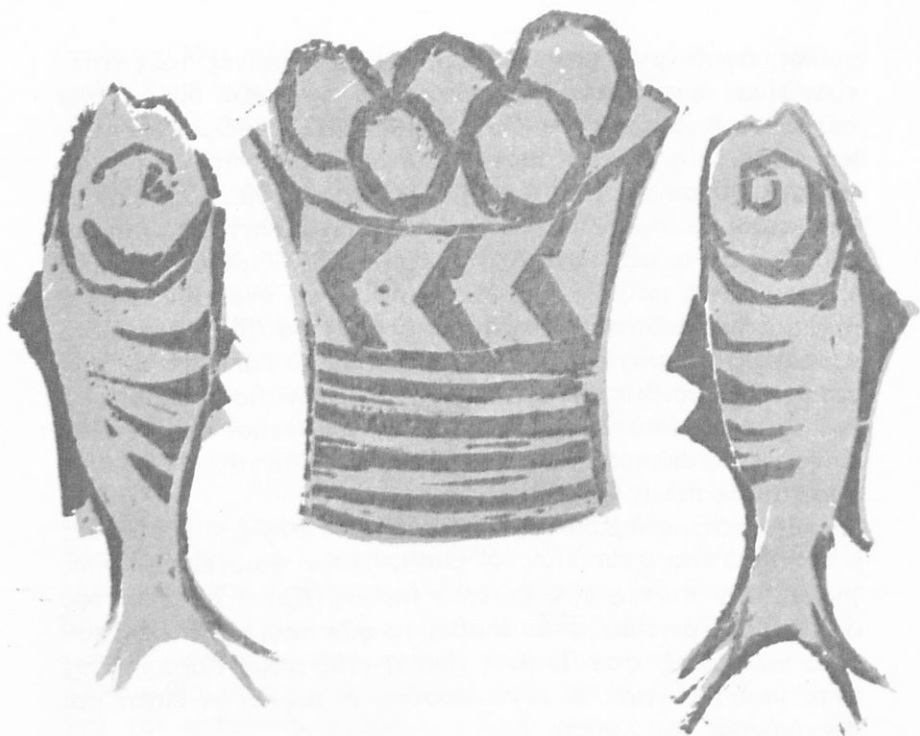
Ἀργότερα ὁ Χριστὸς συνάντησε τὸν τυφλὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;». «Καὶ ποιός εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ τὸν πιστέψω;», ρώτησε ἐκεῖνος. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «Καὶ τὸν εἶδες, ὅταν ἔλαβες τὸ φῶς σου, καὶ αὐτὸς ποῦ μιλεῖ τώρα μαζί σου Ἐκεῖνος εἶναι». «Πιστεύω, Κύριε», εἶπε τότε γεμάτος χαρὰ κι εὐγνωμοσύνη ὁ τυφλός κι ἔπεσε καὶ προσκύνησε τὸν Χριστό.

Εὐαγγελικὸ ρητό.

«Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου», λέει ὁ Χριστὸς, «ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». Δηλ. ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς ὅλου τοῦ κόσμου, ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ βρεθῇ στὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ θὰ ἔχη μέσα του τὸ πνευματικὸν φῶς, ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸν Θεό. (Ἰωάν. 8,12).

Ἐρωτήσεις.

1) Τί ἐπιδιώκουν οἱ Φαρισαῖοι μὲ τὴ συμπεριφορὰ τους καὶ τίς πολλὲς ἐρωτήσεις ποῦ κάνουν στὸν τυφλὸ καὶ στοὺς γονεῖς του; 2) Νὰ συγκρίνετε τὴ στάσι τῶν γονέων καὶ τοῦ τυφλοῦ ἀπέναντι τῶν Φαρισαίων. Τί διακρίνετε; 3) Γιατί οἱ Φαρισαῖοι δὲν πέτυχαν τὸν σκοπὸ τους; 4) Πῶς φέρεται ὁ τυφλός πρὸς τὸν Κύριο, ὅταν ἔμαθε ὅτι Αὐτὸς τὸν θεράπευσε; 5) Ποιὰ αἰσθήματα δείχνει στὸν εὐεργέτη του;

7. Ὁ χορτασμός τῶν πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων.

Ὅταν ἔγινε ἡ ἀποκεφάλισι τοῦ Προδρόμου, ὁ Χριστός βρισκόταν στήν Καπερναούμ. Ἡ εἶδησι τόν λύπησε πολύ. Γι' αὐτό πῆρε τοὺς μαθητάς Του καί μ' ἓνα πλοῖο πέρασε στό ἀπέναντι μέρος, στήν ἔρημο τῆς πόλεως Βηθσαϊδά. Ἦθελε ἐκεῖ μακριά ἀπό τόν κόσμον νά ξεκουραστῆ καί νά προσευχηθῆ. Ὁ κόσμος ὅμως τόν ἀκολούθησε ἀπό τήν ξηρά περπατώντας καί σιγά σιγά στό ἐρημικό ἐκεῖνο μέρος μαζεύτηκαν χιλιάδες ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά. Ὁ Κύριος, ὅταν εἶδε τόσους ἀνθρώπους συγκεντρωμένους στήν ἔρημο, τοὺς λυπήθηκε, γιατί τοῦ φάνηκαν σάν πρόβατα χωρίς βοσκό. Τοὺς πλησίασε, θεράπευσε τοὺς ἀσθενεῖς τους καί ἄρχισε νά τοὺς διδάσκη.

Ἡ διδασκαλία ὁμως συνεχίστηκε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ κλίνει (γέρνει) πρὸς τὴ δύσι του. Τότε οἱ μαθηταὶ πλησίασαν τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ εἶπαν: «Ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ὥρα πέρασε, ἄφησε τὸν κόσμον νὰ φύγει νὰ πάη στὰ γειτονικὰ χωριά ν' ἀγοράσῃ τροφίμα». Ὁ Χριστὸς ὁμως τοὺς εἶπε: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγουν· δώστε τοὺς ἐσεῖς νὰ φᾶνε». «Μὰ Κύριε, εἶπαν, δὲν ἔχομε παρὰ μόνο πέντε ἄρτους κρίθινους καὶ δύο ψάρια». «Φέρτε αὐτὰ ἐδῶ, εἶπε ὁ Χριστὸς, καὶ πέστε στὰ πλήθη νὰ καθήσουν κάτω παρῆς παρῆς». Οἱ μαθηταὶ ἔκαμαν, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Κύριος. Τότε ὁ Χριστὸς στάθηκε ἀνάμεσα στὰ πλήθη, σήκωσε τὰ μάτια Του στὸν οὐρανὸ κι εὐλόγησε τοὺς ἄρτους καὶ τὰ ψάρια. Κατόπιν τὰ κομμάτισε καὶ τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητὰς νὰ τὰ μοιράσουν στὰ πεινασμένα πλήθη. Ἦταν ἐκεῖ πέντε χιλιάδες ἄνδρες ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα. Ἐφαγαν ὅλοι, χόρτασαν καὶ περίσσεψαν πολλὰ κομμάτια, τὰ ὅποια οἱ μαθηταὶ μάζεψαν καὶ γέμισαν δώδεκα κοφίνια. Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ θαῦμα ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ διαδοθῆ περισσότερο ἢ φήμη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ δοξαστῇ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐκκλησία μας ψάλλει:

Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν· οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται (δὲν θὰ στερηθοῦν) παντὸς ἀγαθοῦ.

Ἐρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Χριστὸς δὲν ἄκουσε τὴ σύστασι τῶν μαθητῶν Του ν' ἀφήσῃ τὸν κόσμον νὰ φύγῃ; 2) Τί φανερώνει τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα; 3) Οἱ μαθηταὶ συγκεντρώνουν τὰ περισσεύματα. Τί μᾶς διδάσκει ἡ πρᾶξι αὐτή;

8. Ὁ Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω στή θάλασσα

Μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ καὶ προτοῦ ἀκόμη τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πλήθος διαλυθῆ, ὁ Χριστὸς εἶπε στοὺς μαθητὰς Του νὰ μποῦν στὸ πλοῖο, νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι παραλία τῆς λίμνης κι ἐκεῖ νὰ Τὸν περιμένουν. Ἐκεῖνος ἀνέβηκε στὸ βουνό, ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά, νὰ προσευχηθῆ καὶ νὰ περάση τὴν νύχτα Του ἡσυχά.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ τὸ πλοῖο βρισκόταν στὸ μέσο τῆς λίμνης, ξέσπασε δυνατὸς ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα σηκωνόταν σὲ πελώρια κύματα. Οἱ μαθηταὶ προσπαθοῦσαν κωπηλατώντας νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν παραλία. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατῶρθωναν. Ἡ τρικυμία ἦταν μεγάλη, ὁ ἄνεμος ἀντίθετος καὶ κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν τοὺς ἐγκατέλειψε. Κατὰ τὰ ξημερώματα ἔτρεξε νὰ βρεθῆ κοντὰ τους, περπατώντας ἐπάνω στὰ κύματα. Ὅταν οἱ μαθηταὶ Του Τὸν εἶδαν νὰ περπατῆ πάνω στ' ἀφρισμένα κύματα, φοβήθηκαν, γιατί νόμισαν ὅτι ἦταν φάντασμα καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

Ὁ Κύριος ὅμως, γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάση, τοὺς εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβάστε». Ἀμέσως τότε ἐκεῖνοι γνώρισαν τὴ φωνή Του καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πλησιάσουν, γιὰ νὰ Τὸν πάρουν μαζί τους. Ὁ Πέτρος μάλιστα γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι πραγματικὰ ἦταν ὁ Κύριος, Τοῦ εἶπε: «Κύριε, ἂν εἶσαι Ἐσὺ, πρόσταξέ με νὰ ἔρθω σὲ Σὲ περπατώντας ἐπάνω στὰ νερά». «Ἐλα», τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, καὶ ὁ Πέτρος πήδησε ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ ἄρχισε νὰ περπατῆ πάνω στὴ θάλασσα καὶ νὰ πηγαίνει πρὸς τὸν Χριστό, σὰ νὰ πατοῦσε σὲ στεριά.

Ὅταν ὅμως σκέφθηκε ὅτι ὁ ἄνεμος ἦταν δυνατὸς καὶ φοβήθηκε, ἄρχισε νὰ βυθίζεται καὶ φώναξε δυνατὰ: «Κύριε, σῶσε με». Ὁ Κύριος ἀμέσως ἄπλωσε τὸ χέρι Του, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ εἶπε: «Ὀλιγόπιστε, γιατί δείλιασες;».

Ἔτσι, κρατώντας ὁ Κύριος τὸν Πέτρο ἀπὸ τὸ χέρι, ἔφτασε στὸ πλοῖο. Μόλις ἀνέβηκαν ἐπάνω, ἔπαψε ἀμέσως ὁ ἄνεμος. Οἱ μαθηταὶ κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα καὶ μὲ σταθερῶτερη τώρα τὴν πίστι τους στὸν Χριστό, γονάτισαν μ' εὐλά-

βεια μπρός Του και Τοῦ εἶπαν: «'Αληθινά, Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Μετὰ τὴν ἄγρια ἐκείνη τρικυμία ἡ θάλασσα ἡμέρωσε κι ἓνα ἐλαφρὸ ἀεράκι τοὺς βοήθησε νὰ φτάσουν γρήγορα στὴν Καπερναοὺμ.

Ἐρωτήσεις.

1) Μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ ὁ Χριστὸς μένει στὴν ἔρημο μόνος. Γιατί; Τί φανερώνει τοῦτο; 2) Ὁ Χριστὸς ἤξερε ὅτι οἱ μαθηταὶ Του βρίσκονται στὴ θάλασσα; γιατί ἐπιτρέπει τὸν ἄνεμο και τὴν τρικυμία; 3) Ἔχομε κανένα φόβο, ὅταν ξέρωμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μας;

9. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔμπαινε στὴν Καπερναοὺμ μὲ τοὺς μαθητάς Του, ἦρθε μπρός Του ἓνας Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος, δηλ. ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Αὐτὸς διοικοῦσε ἑκατὸ στρατιῶτες¹ και ὑπηρετοῦσε στὴν Καπερναοὺμ. Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος και ὅλοι στὴν Καπερναοὺμ τὸν ἀγαποῦσαν. Αὐτὸς εἶχε τὸν δούλο του, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε πολὺ, βαριά ἄρρωστο ἀπὸ παραλυσία και κινδύνευε νὰ πεθάνη. Ἐπειδὴ πίστευε ὅτι μόνο ὁ Χριστὸς μπορούσε νὰ τὸν κάμῃ καλά, τὸν παρακαλοῦσε μὲ θερμὰ λόγια νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ Χριστὸς συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἑκατοντάρχου γιὰ τὸν δούλο του και τοῦ εἶπε: «Θὰ ἔρθω νὰ τὸν θεραπεύσω».

Ὁ ἑκατόνταρχος θεώρησε ὅτι τοῦτο ἦταν μεγάλη τιμὴ γι' αὐτὸν και τοῦ εἶπε: «Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος, γιὰ νὰ ἔρθῃς στοὺ σπίτι μου. Οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ κουράζεσαι. Πῆς ἕναν μόνο λόγο και ἀμέσως θὰ θεραπευτῇ ὁ δούλος μου. Γιατί κι ἐγώ, πού εἶμαι ἄνθρωπος κι ἔχω ἄλλους κατωτέρους μου, μόλις δώσω μιὰ διαταγή, ἐκτελεῖται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μου». Ὅταν ὁ Κύριος ἄκουσε τὰ γεμάτα πίστι αὐτὰ λό-

¹ Ὅπως ὁ δικὸς μας λοχαγός.

για τοῦ ξένου ἀξιωματικοῦ, θαύμασε καὶ εἶπε σ' αὐτοὺς ποῦ Τὸν ἀκολουθοῦσαν: «Σᾶς βεβαιῶνῶ ὅτι οὔτε στοὺς Ἰσραηλίτες δὲν βρῆκα τόση μεγάλη πίστι». Κι ἔπειτα γυρίζοντας στὸν ἑκατόνταρχο τοῦ εἶπε: «Πήγαινε καὶ ἄς γίνῃ σύμφωνα μὲ τὴν πίστι σου».

Καὶ πραγματικὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἑτοιμοθάνατος δοῦλος ἔγινε ἐντελῶς καλά. Ὁ ἑκατόνταρχος εὐχαρίστησε τὸν Χριστὸ μὲ δάκρυα χαρᾶς κι εὐγνωμοσύνης καὶ γύρισε στὸ σπίτι του, ὅπου βρῆκε τὸν ὑπηρέτη του ἐντελῶς καλά.

Ἑρωτήσεις.

1) Τί φανερώνει ἡ ἀπάντησι τοῦ ἑκατοντάρχου στὸν Χριστό; 2) Πῶς χαρακτηρίζετε τὸν ἑκατόνταρχο; 3) Γιατί ὁ Χριστὸς θεράπευσε τὸν δοῦλο ἐνὸς εἰδωλολάτρη;

10. Ἡ θεραπεία τῆς κόρης τῆς Χαναanaίας.

Κάποτε ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητάς Του βρέθηκε στὰ σύνορα τῶν δύο Φοινικικῶν πόλεων Τύρου καὶ Σιδῶνος¹. Ὅταν αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ, ἔτρεξαν πολλοί, γιὰ νὰ Τὸν δοῦν καὶ νὰ ζητήσουν τὴ βοήθειά Του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦρθε μπρὸς Του καὶ μιὰ γυναίκα Χαναanaία, ἡ ὁποία φώναζε μὲ σπαραγμό: «Ἐλέησέ με, Κύριε, Υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἡ κόρη μου βασανίζεται φριχτὰ ἀπὸ πονηρὸ δαιμόνιο». Ὁ Χριστὸς δὲν τῆς ἔδωσε καμμιά ἀπάντησι· καί, γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη πίστι της, τὴν ἄφησε νὰ ἔρχεται ἀπὸ πίσω καὶ νὰ φωνάζῃ. Οἱ μαθηταὶ Του τότε, ἐπειδὴ λυπήθηκαν γιὰ τὴν κατάστασι τῆς

¹ Πόλεις τοῦ σημερινοῦ Κράτους τοῦ Λιβάνου.

δυστυχημένης μητέρας, Τὸν πλησίασαν καὶ Τοῦ εἶπαν: «Κάμε τῆς αὐτὸ πού με τόσο σπαραγμὸ Σοῦ ζητεῖ καὶ ἄφησέ την νὰ φύγη, γιατί μᾶς ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ καὶ φωνάζει». Καὶ ὁ Κύριος τοὺς ἀποκρίθηκε δυνατὰ: «Ἐχω ἔρθει μόνο γιὰ τὰ χαμένα πρόβατα τοῦ Ἰσραὴλ» (δηλ. νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλίτες).

Ἐκείνη ὁμως δὲν ἔχασε τὴν πίστι τῆς. Ἦρθε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ καί, ἀφοῦ γονάτισε μπρὸς Του, μετὰ τὰ δάκρυα ποτάμι στὰ μάτια ἐξακολούθησε νὰ Τὸν παρακαλῇ. «Κύριε, βοήθησέ με». Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μετὰ δυνατὴ φωνὴ τῆς εἶπε: «Δὲν εἶναι καλὸ νὰ πάρη κανεὶς τὸ ψωμί ἀπὸ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ τὸ ρίξη στὰ σκυλάκια». Καὶ ἡ Χαναναία, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστι τῆς, τοῦ εἶπε ἔξυπνα καὶ ταπεινά: «Ναί, Κύριε, ἔτσι εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλάκια τρῶνε ἀπὸ τὰ ψίχουλα πού πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ κυρίου τους».

Ὁ Χριστὸς θαύμασε τὴ μεγάλη πίστι τῆς ξένης γυναίκας καὶ τῆς εἶπε μετὰ συμπάθειας: «᾿Ω γυναίκα, ἡ πίστι σου εἶναι μεγάλη. Ἄς γίνῃ, ὅπως ἀκριβῶς θέλεις». Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ κόρη τῆς ἔγινε ἐντελῶς καλὰ.

Ἐρωτήσεις.

1) Τί ἔκαμε τὴ δυστυχημένη ἐκείνη μητέρα νὰ φτάσῃ στὸν Χριστό; 2) Τί τὴν χαρακτηρίζει; 3) Γιατί ὁ Χριστὸς δείχνει στὴν ἀρχὴ τόση ἀδιαφορία στὸν πόνο τῆς; 4) Τί σᾶς ἔκαμε μεγαλύτερη ἐντύπωση;

II. Ἡ ἀνάστασι τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στὴ Ναὶν.

Ὁ Χριστὸς, περιοδεύοντας κάποτε στὴ Γαλιλαία, ἔφτασε στὴ μικρὴ καὶ ὁμορφὴ πόλι Ναὶν (ῶραία). Τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθηταὶ Του καὶ πολὺς κόσμος. Καθὼς ἔμπαινε στὴν πόλι, συνάντησε μιὰ κηδεῖα¹, τὴν ὁποία ἀκολουθοῦσε πολὺς κόσμος. Εἶχε πεθάνει ὁ μονάκριβος γιὸς μιᾶς χήρας γυναίκας,

¹ Τὰ νεκροταφεῖα βρίσκονταν ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὶς πόλεις.

ή όποία έκλαιγε άπαρηγόρητα γιά τό μεγάλο κακό πού τήν είχε βρεϊ.

‘Ο Κύριος συγκινήθηκε άπό τόν πόνο τής δυστυχισμένης μητέρας, πήγε κοντά της καί τής είπε σπλαχνικά: «Μήν κλαϊς». Έπειτα πλησίασε τό φέρετρο, ένώ έκείνοι πού τό κρατούσαν στάθηκαν. Άπλωσε τότε τό χέρι Του στο νεκρό σώμα τοῦ παιδιοῦ καί τοῦ είπε: «Νέε, σέ σένα τό λέγω, σήκω έπάνω».

Άμέσως τό νεκρό παιδί σηκώθηκε, κάθησε στο φέρετρό του καί άρχισε νά μιλή. ‘Ο Χριστός τότε τό πήρε άπό τό χέρι καί τό έδωσε στήν πονεμένη μητέρα του. Έκείνη μέ δάκρυα χαρᾶς κι ευγνωμοσύνης ευχαρίστησε τόν Χριστό καί ξεκίνησε γιά τό σπίτι της. ‘Ο άλλος κόσμος φοβισμένος καί κατάπληκτος δόξαζε τόν Θεό κι έλεγε: «Μεγάλος προφήτης βρίσκεται μεταξύ μας· ό Θεός έπισκέφθηκε τόν λαό Του». Τό θαῦμα αυτό διαδόθηκε όχι μόνο στα γύρω μέρη, αλλά καί σ’ όλη τή Γαλιλαία καί τήν ‘Ιουδαία.

Έρωτήσεις.

1) Ποιό είναι τό πιό συγκινητικό σημεϊό στο παραπάνω θαῦμα; 2) Μετά τή θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ έκατοντάρχου έρχεται ή άνάστασι τοῦ νεκροῦ νέου. Ποιό συμπέρασμα βγαίνει; 3) Πώς παρουσιάζεται ό Χριστός;

12. ‘Η άνάστασι τής κόρης τοῦ ‘Ιαίριου.

Τήν ήμέρα πού ό Χριστός στήν Καπερναοῦμ εξέλεξε γιά μαθητή Του τόν Ματθαϊό, φιλοξενήθηκε άπό αυτόν στο σπίτι του. Μετά τό φαγητό, ένώ δίδασκε τόν συγκεντρωμένο κόσμο, έρχεται μπρός Του μέ άγωνία ένας σεβάσμιος άνθρωπος. Ήταν ό ‘Ιάειρος, ό άρχισυνάγωγος¹ τής Καπερναοῦμ. Είχε τήν δωδεκαετή μονάκριβη κόρη του έτοιμοθάνατη.

¹ ‘Ο άρχισυνάγωγος ήταν σεβαστός Έβραϊός, ό όποϊός ήταν ώρισμένος, γιά νά διευθύνη τήν τάξι, όταν οί Έβραϊοί μαζεύονταν στή συναγωγή (έκκλησία).

Ἡ ἀνάστασι τῆς κόρης τοῦ Ἱαίρου.

Ὁ δυστυχῆς πατέρας ἔπεσε γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, Τὸν προσκύνησε καὶ κλαίγοντας Τοῦ εἶπε: «Κύριε, τὸ κορίτσι μου πεθαίνει, ἔλα νὰ βάλῃς ἐπάνω του τὸ χέρι Σου καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σωθῆ καὶ θὰ ζήσῃ». Ὁ Κύριος τὸν λυπήθηκε καὶ ἀμέσως ξεκίνησε μαζί του γιὰ τὸ σπίτι του. Τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ μαθηταὶ Του καὶ πολὺς κόσμος. Ἐνῶ ὁμως βιάδιζαν, ἦρθε ἓνας ὑπηρέτης τοῦ Ἱαίρου καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὸ κορίτσι πέθανε καὶ νὰ μὴν κουράζῃ ἄδικα τὸν Διδάσκαλο νὰ ῥθῆ ὡς τὸ σπίτι. Ὁ κσημένος ἔμεινε τότε ἀκί-

νητος και ἄφωνος κοίταζε τὸν Κύριο. Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβᾶσαι. Μόνο πιστεὺε καὶ θὰ σωθῆ ἡ κόρη σου». Καὶ συνέχισαν τὸν δρόμο τους. Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, ἀκουσαν κλάματα καὶ μοιρολόγια, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαίωσαν ὅτι πραγματικὰ τὸ κορίτσι εἶχε πεθάνει. Ἄλλὰ ὁ Ἱαεῖρος δὲν ἀπελπίστηκε, γιατί πιστεὺε στὸν Χριστό. Ὁ Χριστός, ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου, εἶπε σ' αὐτοὺς πού ἔκλαιγαν: «Γιατί κάνετε θόρυβο καὶ κλαῖτε; Τὸ κορίτσι δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται».

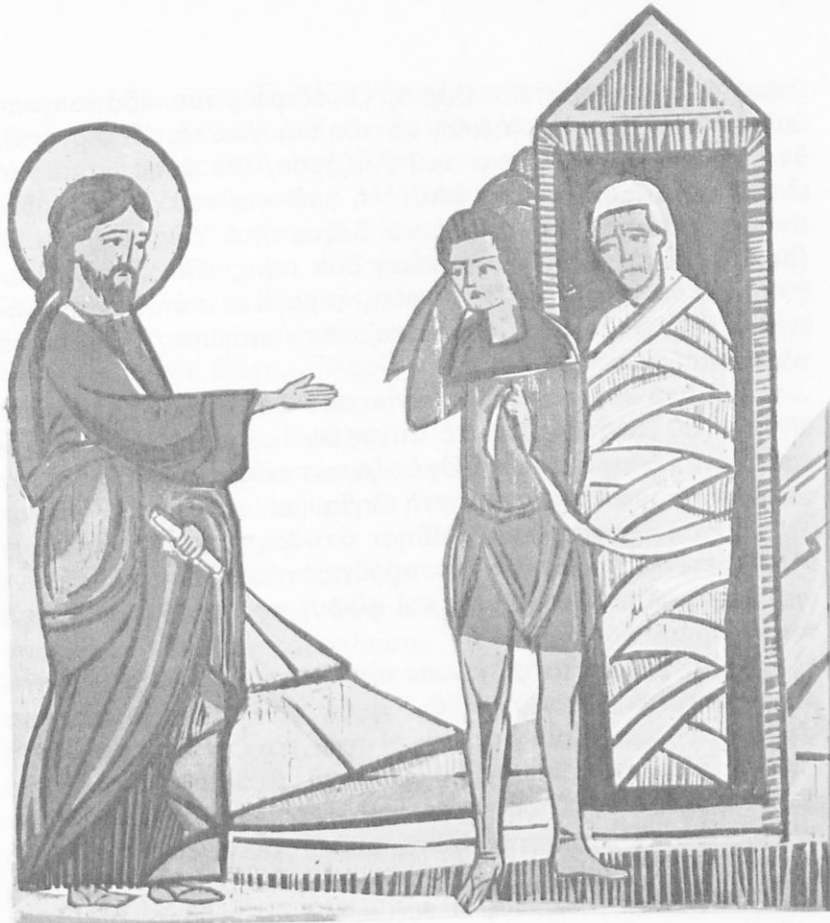
Ἐκεῖνοι ὁμῶς τὸν περιγελοῦσαν, γιατί ἦταν βέβαιοι ὅτι τὸ κορίτσι ἦταν πεθαμένο. Ὁ Κύριος ὁμῶς, ἀδιαφορώντας γι' αὐτό, προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν τὸ νεκρὸ κορίτσι, καὶ διέταξε τοὺς μαζεμένους ἐκεῖ νὰ βγοῦν ὅλοι ἔξω. Κράτησε μόνο τοὺς τρεῖς μαθητὰς Του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νεκρῆς κόρης. Ἐπειτα, ἀφοῦ πλησίασε τὸ νεκρικὸ κρεβάτι, ἐπίασε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Κόρη μου, σὲ σένα τὸ λέγω, σήκω ἐπάνω». Καὶ ἀμέσως τὸ πεθαμένο κορίτσι σηκώθηκε, πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ὁ Χριστὸς τότε διέταξε νὰ τοῦ δώσουν νὰ φάη, γιατί ἦταν πολὺ ἐξαντλημένο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια του. Οἱ γονεῖς τῆς κόρης κατάπληκτοι ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσαν μ' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ πού τοὺς ἔκαμε. Ὁ Κύριος τοὺς εἶπε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανένα τίποτε καὶ ἀμέσως ἔφυγε μὲ τοὺς μαθητὰς Του. Τὸ θαῦμα ὁμῶς διαδόθηκε σ' ὅλη τὴ χώρα ἐκείνη καὶ ὅλοι δόξαζαν τὸν Θεό.

Περίληψη.

Ὁ Χριστός, ὅταν βρέθηκε στὴν Καπερναοῦμ, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου Ἱαεῖρου καὶ ἀνάστησε τὴν πεθαμένη δωδεκάχρονη κόρη του.

Ἐρωτήσεις.

1) Τί ἀνάγκασε τὸν Ἱαεῖρο νὰ ρθῆ στὸν Χριστό καὶ νὰ πῆση στὰ πόδια Του; 2) Τί φανερώνουν οἱ λόγοι του «... ἔλα νὰ βάλῃς τὸ χέρι Σου καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σωθῆ καὶ θὰ ζήσῃ»; 3) Ποιὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης πίστεως τοῦ Ἱαεῖρου; Θυμηθῆτε ἄλλα θαύματα πού προῆλθαν ἀπὸ μεγάλη πίστι.

13. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου.

Ἐξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ κοντὰ στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἦταν τ' ὄμορφο χωριουδάκι Βηθανία. Ἐκεῖ ἔμενε ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ Λάζαρος μετὰ τὶς ἀδερφές του, τὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία. Ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Λάζαρο καὶ, κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε στὴ Βηθανία, ἔμενε στὸ σπίτι του.

Κάποτε, ποὺ ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὴν Περαιά¹, ὁ Λά-

¹ Στὴν πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη περιοχὴ τῆς Παλαιστίνης.

ζαρος άρρώστησε πολὺ βαριά. Οἱ ἀδερφές του εἰδοποίησαν ἀμέσως τὸν Χριστὸ νὰ ἔρθη νὰ τὸν κάμη καλά. Ὁ Χριστός, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀσθένεια τοῦ Λαζάρου, δὲν ἀνησύχησε καὶ εἶπε στοὺς μαθητάς Του: «Αὐτὴ ἡ ἀσθένεια τοῦ Λαζάρου δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξαστῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (δηλ. ὁ ἴδιος). Ἔμεινε ἐκεῖ ἀκόμη δύο μέρες, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ὁ Λάζαρος πέθανε. Τὴν τρίτη μέρα εἶπε πάλι στοὺς μαθητάς Του: «Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε, ἄς πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσω».

Ἐκεῖνοι νόμισαν ὅτι πραγματικὰ ὁ Λάζαρος εἶχε κοιμηθῆ καὶ Τοῦ εἶπαν: «Κύριε, ὁ ὕπνος θὰ τοῦ κάμη καλὸ». Τότε τοὺς εἶπε καθαρὰ πιά: «Ὁ Λάζαρος πέθανε καὶ πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα κοντά του στὴ Βηθανία».

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἡ εἰδησι ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός, ἡ Μάρθα ἔτρεξε πρώτη νὰ Τὸν προῦπαντήσῃ. Ἡ Μαρία ἔμεινε στὸ σπίτι μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ποὺ εἶχαν πάει νὰ τὴς παρηγορήσουν.

Μόλις ἡ Μάρθα πλησίασε τὸν Χριστό, Τοῦ εἶπε μὲ σπαργαμό: «Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδερφός μου. Ἄλλὰ καὶ τώρα ξέρω ὅτι κάθε τι ποὺ θὰ ζητήσης ἀπὸ τὸν Θεὸ θὰ σοῦ τὸ δώσῃ». «Θ' ἀναστηθῇ ὁ ἀδερφός σου», τῆς εἶπε ὁ Κύριος. Ἡ Μάρθα τότε Τοῦ εἶπε: «Ξέρω, Κύριε, ὅτι ὁ ἀδερφός μου θ' ἀναστηθῇ τότε, ποὺ θ' ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ νεκροί». «Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάστασι καὶ ἡ Ζωή, τῆς εἶπε ὁ Χριστός, καὶ ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα, καὶ ἂν πεθάνῃ, θὰ ζήσῃ· τὸ πιστεύεις αὐτό;». Ἡ Μάρθα τότε ἀποκρίθηκε: «Ναί, Κύριε, ἐγὼ ἔχω πιστέψῃ ὅτι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο». Καί, ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἔτρεξε στὸ σπίτι καὶ εἶπε κρυφὰ στὴν ἀδερφή της ὅτι ἦρθε ὁ Διδάσκαλος καὶ τὴ φωνάζει.

Ἀμέσως τότε οἱ δύο ἀδερφές ἔτρεξαν στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ Χριστός. Τὶς ἀκολούθησαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ ἦταν στὸ σπίτι.

Ὅταν οἱ δύο ἀδερφές ἔφτασαν στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ Χριστός, ἡ Μαρία ἔπεσε στὰ πόδια Του καὶ Τοῦ εἶπε μὲ παράπονο: «Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδερφός μου». Καὶ ἄρχισαν ὅλοι τους νὰ κλαῖνε. Ὁ Κύριος τότε συγκινή-

θηκε και ζήτησε να Τὸν ὀδηγήσουν στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Χριστὸς συγκρατώντας τὴ συγκίνησή Του, πλησίασε καὶ εἶπε νὰ σηκώσουν τὴν πέτρα ποὺ ἔκλεινε τὴν εἴσοδο τοῦ τάφου. Ἡ Μάρθα τότε τοῦ εἶπε: «Κύριε, θὰ μυρίζη πιὰ, γιατί εἶναι τέσσερες ἡμέρες πεθαμένος». «Δέν σοῦ εἶπα, Μάρθα, ὅτι ἂν πιστεύης, θὰ ἰδῆς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ;», τῆς εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ πλησίασε περισσότερο πρὸς τὸν τάφο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο στὸ μεταξύ εἶχαν σηκώσει τὴν πέτρα ποὺ τὸν ἔκλεινε. Ἀφοῦ ἔκαμε μιὰ ὀλόθερμη προσευχὴ στὸν οὐράνιο πατέρα Του, εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή: «Λάζαρε, δεῦρο (ἔλα) ἔξω». Ἀμέσως ὁ νεκρὸς Λάζαρος σηκώθηκε καὶ ζωντανὸς βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο, διπλωμένος μὲ τὸ σάβανο καὶ τὶς ἄσπρες ταινίες, μὲ τὶς ὁποῖες συνήθιζαν οἱ Ἑβραῖοι νὰ δένουν τοὺς νεκρούς.

Ὁ Χριστὸς εἶπε νὰ τὶς λύσουν καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο νὰ περπατήσῃ. Οἱ δύο ἀδερφὲς τότε γεμάτες ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ἔπεσαν καὶ φίλησαν τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ κατόπιν, κλαίοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἀγκάλιασαν καὶ φιλοῦσαν τὸν ζωντανὸ πιὰ ἀδερφό τους. Ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ ἦταν ἐκεῖ ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πίστεψαν στὸν Χριστό.

Ἡ ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου γιορτάζεται τὸ Σάββατο πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων καὶ λέγεται Σάββατο τοῦ Λαζάρου καὶ τότε ψάλλεται τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιο.

Ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς.

«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός· Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ἐρωτήσεις.

1) Ποιὰ ἄλλα θαύματα ἀναστάσεως νεκρῶν μάθαμε; 2) Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει στὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου ἀπὸ τὴν ἀνάστασι τοῦ γιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναὶν καὶ τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου; 3) Ἡ συγκίνησι τοῦ Χριστοῦ τί φανερώνει;

Ε. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ

Ὁ Κύριος πολλές φορές, γιά νά δώσῃ ζωντανά στόν πολὺ κόσμον νά καταλάβῃ τὴ διδασκαλία Του, ἔπαιρνε διάφορες σκηνές ἀπὸ τὴν καθημερινή ζωὴ καὶ τὶς διηγίόταν σὰν ἱστορίες. Τὶς ἔπλαθε ὁμορφα καὶ ὅλοι τὶς ἄκουγαν μ' εὐχαρίστησι. Οἱ ἱστορίες αὐτὲς λέγονται **παραβολές** καί, ἐνῶ εἶναι ἀπλές, κρύβουν βαθὺ θεῖο νόημα. Μὲ τὶς παραβολές ὁ κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νά καταλάβῃ εὐκολώτερα τὴ θεία διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος μιλοῦσε πολὺ συχνά μὲ παραβολές.

1. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέα.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀκολουθοῦσαν καὶ ἄκουγαν τὸν Χριστὸ τὸ ἔκαναν ἀπὸ περιέργεια, χωρὶς νά θέλουν νά δεχτοῦν τὴ διδασκαλία Του καὶ νά πιστέψουν. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα ὁ Κύριος εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

«Ἐνας γεωργὸς πῆγε στὸ χωράφι του νά σπεῖρῃ σιτάρι. Καί, καθὼς ἔσπερνε, ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν κοντὰ στόν δρόμον καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ πετεινὰ τ' οὐρανοῦ. Ἄλλοι ἔπεσαν σ' ἔδαφος πετρῶδες, ὅπου δὲν ὑπῆρχε πολὺ χῶμα. Φύτρωσαν γρήγορα, ἀλλὰ, μόλις χτύπησε ὁ ἥλιος, ξεράθηκαν, γιὰτὶ δὲν εἶχαν βαθιεῖς ρίζες. Ἄλλοι πάλι ἔπεσαν σὲ μέρος, ποὺ ὑπῆρχαν ρίζες καὶ σπόροι ἀπὸ ἀγκάθια. Ἐκεῖ φύτρωσαν καὶ μεγάλωσαν, ἀλλὰ μαζί μὲ τὸ σιτάρι μεγάλωσαν καὶ τ' ἀγκάθια καὶ τὸ ἔπνιξαν τελείως.

» Ἄλλοι τέλος ἔπεσαν σὲ καθαρὸ κι εὐφορο ἔδαφος. Ἐκεῖ φύ-

τρωσαν κανονικά, μεγάλωσαν κι έκαμαν καρπό, άλλοι έκατό, άλλοι έξήντα και άλλοι τριάντα φορές περισσότερο».

Κανείς όμως δέν κατάλαβε τὸ νόημα τῆς παραβολῆς. Γι' αὐτὸ οἱ μαθηταὶ ρώτησαν τὸν Κύριο τί σημαίνει ἡ παραβολή αὐτή. Τότε ὁ Χριστός, ἐξηγώντας τὴν παραβολή, εἶπε: «Σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γεωργὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, (οἱ Ἄποστολοι και ὅσοι συνεχίζουν τὸ ἔργο τους) και γῆ εἶναι οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους διδάσκειται (σπεύρεται) ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

» Μὲ τὸν δρόμο μοιάζουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν καρδιά τους σκληρὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία και δέν προσέχουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν ἀκοῦν. Δὲν τοὺς ἀφήνει ὁ Διάβολος νὰ προσέξουν, γιὰ νὰ μὴν πιστέψουν και σωθοῦν.

» Μὲ τὸ πετρώδες ἔδαφος μοιάζουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀκοῦν μὲ χαρὰ και ἐνθουσιασμὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς τους εἶναι προσωρινὸς και ἡ πίστι τους δέν ἔχει σταθερότητα και ὁ σπόρος τῆς θείας διδασκαλίας δέν ριζώνει βαθιὰ στὶς καρδιές τους. Γι' αὐτὸ μὲ τὴν πρώτη δυσκολία ἢ δοκιμασία λησμονοῦν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ και πέφτουν πάλι στὴν ἁμαρτία.

» Μὲ τὴ γῆ ποὺ εἶναι γεμάτη ἀγκάθια μοιάζουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποὺ μὲ εὐχαρίστησι ἀκοῦν και δέχονται τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ριζώνει και βλαστάνει μέσα στὶς καρδιές τους. Μένει ὅμως ἀτροφικὸς και ἄκαρπος (δηλ. δέν φέρνει ἀποτέλεσμα), γιατί ἀπασχολοῦνται πολὺ μὲ τὶς φροντίδες γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωὴ, γιὰ τὴν ἀπόκτησι πλοῦτου και τὶς διασκεδάσεις.

» Τέλος μὲ τὴν καλὴ και εὐφορὴ γῆ μοιάζουν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκοῦν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ καλὴ και καθαρὴ καρδιά, τὸν κρατοῦν μὲ ὑπομονὴ και ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι και τὸν ἑαυτὸ τους σώζουν και στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους γίνονται χρήσιμοι και ὠφέλιμοι, ἄλλος περισσότερο και ἄλλος λιγώτερο».

Περιληπτικὴ ἐξήγησι τῆς παραβολῆς.

Γεωργὸς = ὁ Κύριος, (οἱ Ἄποστολοι, οἱ ἱεροκῆρυκες). Σπόρος =

ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Γῆ = οἱ ἄνθρωποι. Δρόμος = οἱ σκληρόκαρδοι καὶ δοῦλοι τοῦ Σατανᾶ. Πετρῶδες ἔδαφος = οἱ ὀλιγόπιστοι καὶ ἄστατοι στὴν πίστι. Ἀκανθῶδες ἔδαφος (γῆ γεμάτη ἀγκάθια) = οἱ πολυσχόλοι μὲ τις φροντίδες τῆς ζωῆς. Γῆ γόνιμη καὶ ἀγαθὴ = οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ οἱ γεμάτοι μὲ καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα.

Ἑρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Χριστὸς ἐδῶ δίδαξε μὲ παραβολή; 2) Μὲ ποιоὺς ἀπὸ τοὺς ἄκροατὰς τοῦ Θείου λόγου πρέπει νὰ μοιάζωμε;

2. Ἡ παραβολὴ τοῦ χαμένου προβάτου.

Ὁ Κύριος δεχόταν μὲ πολλὴ συμπάθεια τοὺς ἁμαρτω-

λους και συναναστρεφόταν τούς τελῶνες¹, τούς ὁποίους περιφρονοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι. Πολλές φορές μάλιστα ἔτρωγε καί μαζί τους. Οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι ὅμως Τόν κατηγοροῦσαν γι' αὐτό καί ξεσήκωναν τόν κόσμον ἐναντίον Του.

Μιά μέρα λοιπόν, πού ἄρχισαν τίς ἴδιες κατηγορίες, τούς εἶπε τήν παραβολή τοῦ χαμένου (ἀπολωλότες) προβάτου:

«Ποιός ἀπό σᾶς, ἂν ἔχη ἑκατό πρόβατα καί χάσῃ τὸ ἓνα, δὲν ἀφήνει τὰ ἐνενήντα ἐννέα μόνα τους σὲ ἔρημικὸ μέρος καί δὲν πηγαίνει νὰ βρῆ τὸ χαμένο; Καί ὅταν τὸ βρῆ, τὸ βάζει στοὺς ὠμους του καί τὸ φέρνει χαρούμενος καί, μόλις φτάσῃ στὸ σπίτι του, προσκαλεῖ τοὺς φίλους καί τοὺς γείτονες καί τοὺς λέει: "Ἐλᾶτε νὰ χαρῆτε κι ἐσεῖς μαζί μου, γιατί βρῆκα τὸ χαμένο πρόβατό μου,.. Σᾶς βεβαιώνω λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Χριστός, ὅτι μιὰ τέτοια χαρὰ γίνεται καί στοὺς οὐρανοὺς γιὰ ἓναν ἁμαρτωλὸ πού μετανοεῖ. Πιὸ μεγάλη χαρὰ γίνεται γι' αὐτὸν παρὰ γιὰ ἐνενήντα ἐννέα δικαίους, πού δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μετάνοια».

3. Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου.

Γιὰ νὰ διδάξῃ ὁ Χριστὸς παραστατικώτερα μὲ πόση χαρὰ καί ἀγάπη ὁ Θεὸς δέχεται ἓναν ἁμαρτωλὸ πού μετανοεῖ εἰλικρινά, εἶπε καί τήν ἐξῆς παραβολή:

«Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δυὸ γιούς. Ὁ νεώτερος ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε μιὰ μέρα στὸν πατέρα του νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὴν περιουσία τους. Καί ὁ πατέρας μοίρασε καί στὰ δύο παιδιὰ τὴν περιουσία του.

»Ἦστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος μάζεψε ὅσα τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του κι ἔφυγε σὲ μακρινὴ χώρα. Ἐκεῖ

¹ Οἱ Τελῶνες ἦταν Ἰουδαῖοι ἐνοικιασταὶ τῶν φόρων ἢ ὑπάλληλοι τῶν Ρωμαίων, γιὰ νὰ εἰσπράττουν τοὺς φόρους. Πολλές φορές ὅμως ἔκλεβαν καί ἀδικοῦσαν τὸν λαὸ, εἰσπράττοντας περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Γι' αὐτὸ τὸ ὄνομα «τελώνης» κατάντησε νὰ σημαίνει μεγάλος ἁμαρτωλὸς καί ὅλοι τοὺς μισοῦσαν καί τοὺς περιφρονοῦσαν.

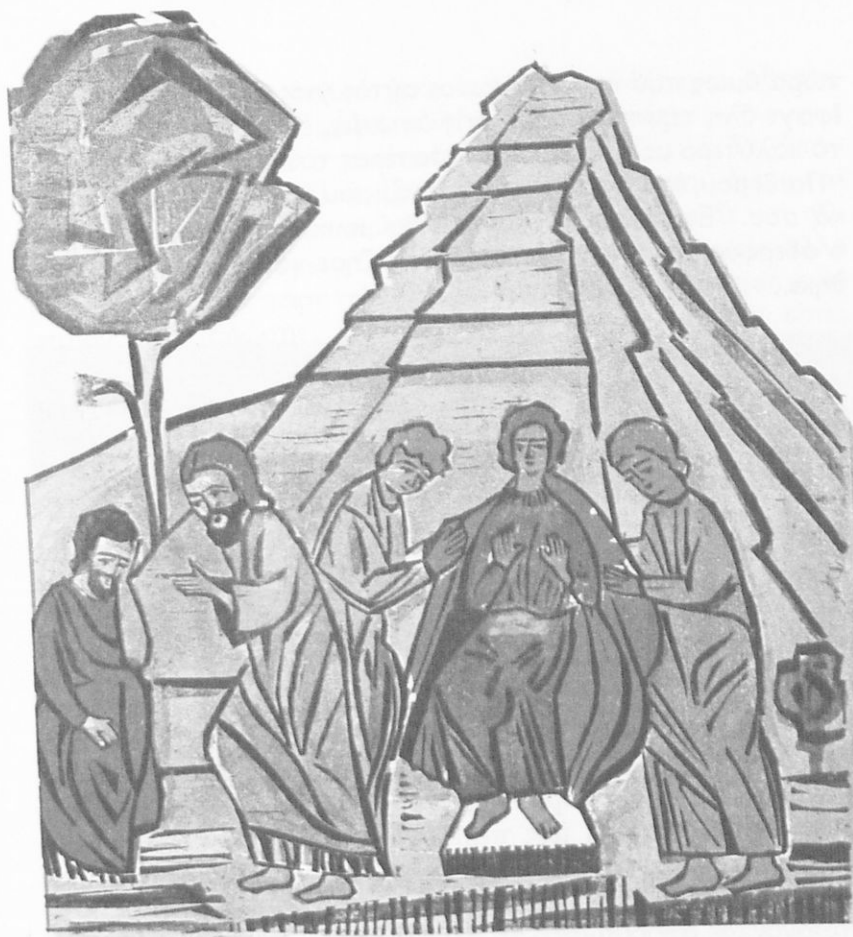
σιγά σιγά ξόδεψε ὅλη τὴν περιουσία του σὲ διασκεδάσεις καὶ ἀσωτίες καὶ ἄρχισε νὰ ζῆ δυστυχισμένα. Ἐπιπλέον στὴ μακρινὴ ἐκείνη χώρα ἔπεσε καὶ μεγάλη πείνα.

» Ἀναγκάστηκε τότε νὰ πάη ὑπηρέτης σ' ἓναν πλούσιο τῆς χώρας ἐκείνης, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια νὰ βόσκη χοίρους. Ἀλλὰ κι ἐκεῖ πεινοῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ χορτάση ἀπὸ τὰ χαρούπια (ξυλοκέρατα) ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Μὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰ δὲν τοῦ ἔδιναν, γιατί ἔπρεπε νὰ τρέφονται οἱ χοῖροι καλά. Ἔτσι περνοῦσε τὶς ἡμέρες του δυστυχισμένα. Μιὰ μέρα ὅμως, ἐκεῖ ποὺ σκεφτόταν τὴν κατάρτασι στὴν ὁποία ἔφτασε, συνῆλθε καὶ εἶπε: «Πόσοι ὑπηρέτες στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἄφθονο ψωμί, ἐνῶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ ξαναγυρίσω στὸν πατέρα μου, θὰ πέσω στὰ πόδια του καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ,, : «Πατέρα μου, ἀμάρτησα στὸν Θεὸ καὶ σὲ σένα καὶ δὲν εἶμαι πιά ἄξιος νὰ ὀνομαστῶ παιδί σου, πάρε με σὰν ἓναν ὑπηρέτη σου,,. Πραγματικά, χωρὶς νὰ χάση καιρὸ, ἄφησε τὴν ξένη χώρα κι ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς δυσκολίες, μ' ἓνα ραβδί στὸ χέρι, μὲ σχισμένα ἐνδύματα καὶ ξυπόλυτος ἔφτασε στὴν πατρίδα του, στὸ πατρικὸ του σπίτι.

» Ὁ γέρος πατέρας του, μόλις τὸν ἀντίκρουσε ἀπὸ μακριά, παρ' ὅλα τὰ γεράματά του ἔτρεξε, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν καταφιλοῦσε στοργικά, ἐνῶ ἐκεῖνος ταπεινωμένος τοῦ ἔλεγε: «Πατέρα μου, ἀμάρτησα στὸν Θεὸ καὶ σὲ σένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομαστῶ παιδί σου,,.

» Ἀλλὰ ὁ πατέρας του τὸν διέκοψε καὶ εἶπε στοὺς δούλους του ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ: «Φέρτε γρήγορα τὴν πιὸ καλὴ φορεσιά καὶ ντύστε τον, βάλτε του στὸ χέρι δαχτυλίδι καὶ δῶστε του παπούτσια νὰ φορέση. Σφάξτε καὶ τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι «τὸν μόσχο τὸν σιτευτὸ» νὰ φᾶμε ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ διασκεδάσωμε, γιατί τὸ παιδί μου αὐτὸ ἦταν νεκρὸ καὶ ξανάζησε καὶ χαμένο καὶ βρέθηκε,,.

» Οἱ ὑπηρέτες ἔκαμαν, ὅπως διέταξε ὁ πατέρας· καὶ σὲ λίγο ὅλοι στὸ σπίτι ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν. Μόνον ὁ μεγαλύτερος γιὸς ἔλειπε· ἦταν στὰ χωράφια. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ αὐτὸς γύριζε, ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι καὶ ἄκουσε τὴ μουσικὴ,

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσώτου.

τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χοροὺς, ρώτησε ἓναν ὑπηρέτη νὰ μάθη τί συμβαίνει. Ὅταν ἔμαθε ὅτι αὐτὰ γίνονται γιὰ τὸν ἀδερφό του πού γύρισε ἀπὸ τὰ ξένα, θύμωσε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας, ὅταν τὸ πληροφορήθηκε αὐτό, βγήκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ῥθῆ νὰ χαρῆ μαζί τους. Τότε ἐκεῖνος πικραμένος εἶπε: “Τόσα χρόνια σέ ὑπηρετῶ καὶ ὅ,τι μοῦ λές τὸ κάνω. Καὶ ὅμως ποτέ δὲν μοῦ ἔδωσες ἓνα κατσικάκι νὰ διασκεδάσω κι ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου”

τώρα όμως που ήρθε ο άσωτος αυτός γιός σου, ο οποίος σου έφαγε όλη την περιουσία στις άσωτίες, έσφαξες για χάρι του το καλύτερο μοσχάρι,,. Και ο πατέρας του είπε με καλωσύνη: "Παιδί μου, έσυ είσαι πάντοτε μαζί μου και όσα έχω είναι δικά σου. "Έπρεπε να εύχαριστηθούμε και να χαρούμε, γιατί ο αδερφός σου ήταν νεκρός και ανέζησε και χαμένος και βρέθηκε,, ».

Έρωτήσεις.

1) Ποιό είναι το βαθύτερο νόημα της παραβολής; 2) Τί έκαμε τον άσωτο γιό να συνέλθη; 3) Να συγκρίνετε τη συμπεριφορά του πατέρα και του μεγαλύτερου αδερφού. Να διαβάσετε την παραβολή στο βιβλίο της Π. Δέλτα, «Ή Ζωή του Χριστού», σελ. 237, 238.

4. Ή παραβολή του άφρονος πλουσίου.

Μιά μέρα που ο Χριστός δίδασκε σε μιá πόλι πέρα από τον Ίορδάνη, τον πλησίασε ένας από αυτούς που τον άκουγαν και Του είπε: «Κύριε, πές στον αδερφό μου να μοιράσωμε δίκαια την πατρική μας περιουσία».

Ο Χριστός του άποκρίθηκε ότι δεν έχει τέτοιο δικαίωμα, γιατί δεν τον διώρισε κανείς δικαστή ή διαιτητή τους. Και, παίρνοντας άφορμή από τη φιλονεικία των δύο αδερφών, διηγήθηκε την παραβολή του άφρονος πλουσίου:

«Κάποτε κάποιου πλουσίου τα κτήματα έκαμαν πολυ μεγάλη έσοδεία και στενοχωριόταν, γιατί δεν ήξερε τί να κάμη τους καρπούς των χωραφιών του. Ήμέρες και νύχτες βασανιζόταν, για να βρῆ μιá λύσι. Τέλος, ύστερα από πολλές σκέψεις, τῆ βρῆκε.

» «Νά τί θα κάμω, είπε, θα γκρεμίσω τις παλιές μου άποθήκες που είναι μικρές και θα χτίσω μεγαλύτερες. Σ' αυτές θα βάλω όλα τα προϊόντα μου. Και τότε θα είπω στην ψυχή μου,,: "Ψυχή, έχεις πολλά άγαθά άποθηκευμένα, που

φτάνουν νὰ ζήσης πολλά χρόνια. Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τίποτε. Ξεκουράσου λοιπόν, φάγε, πίνε καὶ διασκεδάζε,,.

» Ἀφοῦ ἔκαμε αὐτὸ ποῦ σκέφτηκε καὶ νόμιζε πιά ὅτι ἦταν εὐτυχημένος, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ ξένοιαστος. Προτοῦ ὅμως καλὰ καλὰ κοιμηθῆ, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ βαρεῖα καὶ αὐστηρὴ ποῦ τοῦ ἔλεγε: «Ἄφρον, αὐτὴ τὴ νύχτα χωρὶς ἄλλο ὁ Χάρος θὰ σοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴ. Ὅσα πλοῦτῃ ἐτοίμασες σὲ ποιὸν θὰ τ' ἀφήσης;,. Καὶ τελειώνοντας ὁ Χριστὸς εἶπε: «Ἔτσι θὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ τέλος κάθε ἀνθρώπος, ποῦ θησαυρίζει ὑλικά ἀγαθὰ γιὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν φροντίζει νὰ κάνῃ καλὰς πράξεις σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ νὰ βοηθῆ τοὺς φτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους».

Ἑρωτήσεις.

- 1) Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς φιλονεικίας τῶν δύο ἀδερφῶν; 2) Γιατί ὁ Χριστὸς ἀρνήθηκε ν' ἀναμιχθῆ (ν' ἀνακατευθῆ) στὴ διαφορά τους;
- 3) Πῶς πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε τ' ἀγαθὰ ποῦ μᾶς δίνει ὁ Θεός;

5. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνῃ καὶ Φαρισαίου.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἦταν ὑπερήφανοι καὶ ὑπερόπτες (ἀκατάδεκτοι) κι ἔλεγαν ὅτι μόνο αὐτοὶ εἶναι καλοὶ ἀνθρώποι καὶ περιφρονοῦσαν ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν κακὴ συμπεριφορὰ τῶν Φαρισαίων, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

«Μιὰ μέρα δύο ἀνθρώποι πῆγαν στὸν Ναὸ (στὰ Ἱεροσόλυμα) νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελῶνῃς. Ἀφοῦ μπῆκαν στὸν Ναό, ὁ καθένας ἀπὸ διαφορετικὴ θέσι καὶ μὲ διαφορετικὸ τρόπο, ἄρχισαν τὴν προσευχή τους.

» Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε περήφανα στὴ μέση τοῦ Ναοῦ, γιὰ νὰ τὸν βλέπουν ὅλοι, καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ ἄρχισε νὰ λέῃ: «Θεέ μου, Σ' εὐχαριστῶ, γιατί δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους

Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος.

ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶναι κλέφτες, ἄδικοι, ἀνήθικοι ἢ ὅπως εἶναι αὐτὸς ὁ τελώνης. Νηστεύω δύο φορές τὴν ἑβδομάδα (Δευτέρα - Πέμπτη) καὶ ἀπ' ὅσα ἀποχτῶ (κερδίζω) δίνω τὸ ἓνα δέκατο στοὺς φτωχοὺς,». Ὁ Τελώνης ὁμως εἶχε σταθῆ ταπεινὰ σὲ μιὰ ἄκρη, στὸ πίσω μέρος τοῦ Ναοῦ, καὶ δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσῃ ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ντροπιασμένος γιὰ τὶς ἁμαρτίες του χτυποῦσε τὸ στήθος του¹ καὶ ἔλεγε μὲ λύπη: «Θεὲ μου, συγχώρεσέ με τὸν ἁμαρτωλό,».

Ὅταν τελείωσε τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Χριστός, εἶπε στοὺς ἀκροατὰς Του: «Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ὁ Θεὸς συγχώρησε τὸν ἁμαρτωλὸ τελώνη, ποὺ ἦταν ταπεινὸς καὶ μετάνιωσε εἰλικρινά, καὶ ὄχι τὸν ὑπερήφανο Φαρισαῖο. Γιατὶ ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτό του ταπεινώνεται ἀπὸ τὸν Θεό, ἐνῶ ὅποιος ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του αὐτὸς τιμᾶται καὶ ὑψώνεται».

¹ Τὸ στήθος ἔθεωρεῖτο ἔδρα τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν.

Παρατήρησι.

Ἡ ὑπερφάνεια εἶναι μισητὴ ἀπ' ὅλους. Μάθετε τὸ ρητό: «Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται (Λουκ. 18, 14).

Ἐρωτήσεις.

1) Νὰ συγκρίνετε τὴ στάσι τοῦ Φαρισαίου καὶ τοῦ Τελώνη. Τί σᾶς κάνει ἐντύπωσι; 2) Ποιά εἶναι ἡ αἰτία, ποῦ ὁ Θεὸς δὲν συγχώρησε τὸν Φαρισαῖο;

6. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

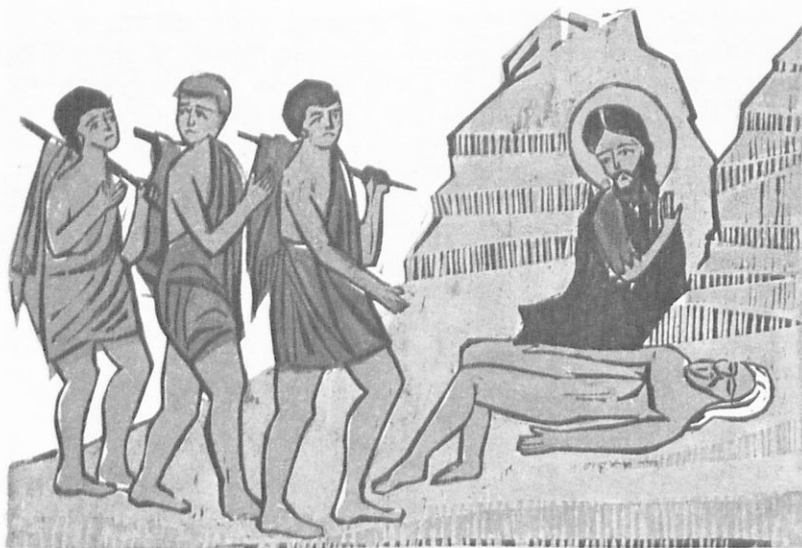
Μιὰ μέρα, ποῦ ὁ Χριστὸς δίδασκε τὸν λαό, σηκώθηκε ἕνας νομικὸς¹ καὶ μὲ σκοπὸ νὰ πειράξῃ τὸν Κύριο καὶ ν' ἀποδείξῃ στὸν κόσμον ὅτι δὲν ξέρει τὸν Νόμο, τὸν ρώτησε: «Διδάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάμω, γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή;» (νὰ κερδίσω δηλαδὴ τὸν Παράδεισο;).

Ὁ Χριστὸς ὅμως κατάλαβε τὸν σκοπὸ του καὶ, ἀντὶ τῆς τοῦ ἀπαντήσεως, τὸν ρώτησε: «Τί γράφει γι' αὐτὸ ὁ Νόμος τοῦ Μωυσῆ; Πῶς τὸ καταλαβαίνεις αὐτὸ ποῦ διαβάζεις;». Καὶ ὁ πονηρὸς νομικὸς, γιὰ νὰ μὴ ντροπιαστῇ, εἶπε: «Ν' ἀγαπήσῃς τὸν Θεὸ μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ σου καὶ μὲ ὅλη τὴ δύναμί σου καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτὸ σου».

«Σωστὰ ἀποκρίθηκες», τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ συνέχισε: «Κάνε τα λοιπὸν αὐτὰ καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ κερδίσης τὴν αἰώνια ζωή». «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου;». ρώτησε πάλι ὁ νομικὸς, γιὰ νὰ περιπλέξῃ τὴ συζήτησι. Τότε ὁ Χριστὸς, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, εἶπε αὐτῇ τὴν παραβολή:

«Μιὰ φορὰ ἕνας Ἰουδαῖος κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχὴ καὶ στὸν δρόμο ἔπεσε σὲ χέρια ληστῶν. Αὐτοί,

¹ Νομικοὶ λέγονταν ἐκεῖνοι ποῦ ἐξηγοῦσαν στὸν λαὸ τὸν Νόμο τοῦ Μωυσῆ. Οἱ Νομικοὶ ἔθεωροῦντο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους οἱ πιὸ γραμματισμένοι καὶ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

ἀφοῦ τοῦ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα του καὶ τὸν πλήγωσαν, τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο κι ἔφυγαν. Ὑστερα ἀπὸ λίγο περνοῦσε τυχαῖα ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας ἱερέας, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ εἶδε τὸν πληγωμένο, συνέχισε τὸν δρόμο του. Κατόπιν πέρασε κι ἓνας Λευίτης, (βοηθὸς δηλαδή τοῦ ἱερέα), ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔκαμε τὸ ἴδιο μὲ τὸν ἱερέα.

» Ἀργότερα πέρασε κι ἓνας Σαμαρείτης (δηλ. ἐχθρὸς τῶν Ἰουδαίων). Αὐτὸς, ὅταν εἶδε τὸν πληγωμένο, ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο του, τοῦ ἔπλυνε τὶς πληγές μὲ κρασί, τὶς ἄλειψε μὲ λάδι καὶ τὶς ἔδεσε μὲ προσοχή, σχίζοντας ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του. Κατόπιν τὸν ἀνέβασε στὸ ζῶο του καὶ τὸν πῆγε σ' ἓνα πανδοχεῖο (ὑπαίθριο ξενοδοχεῖο), ὅπου τὸν περιποιήθηκε.

» Τὴν ἄλλη μέρα, προτοῦ νὰ φύγη, κάλεσε τὸν πανδοχεά (ξενοδόχο) καὶ τοῦ ἔδωσε χρήματα νὰ τὸν περιποιηθῆ, ὥσπου γίνῃ καλά, καί, ἂν ξοδέψῃ περισσότερα, τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ, ὅταν ἐπιστρέψῃ».

“Όταν τελείωσε τὴν παραβολὴ ὁ Χριστός, ρώτησε τὸν νομικό: «Ποίος λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι **πλησίον** γιὰ ἐκεῖνον τὸν δυστυχῆ, ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν;». «Αὐτὸς ποὺ τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν περιποιήθηκε, ὁ Σαμαρείτης», ἀπάντησε ὁ νομικός. «Πῆγαινε λοιπὸν, τοῦ εἶπε ὁ Χριστός, καὶ κάνε κι ἐσὺ τὸ ἴδιο».

Ἐρωτήσεις.

1) Ποίος εἶναι ὁ πλησίον μας; 2) Κι ἐσὺ μπορεῖ νὰ γίνης ἕνας καλὸς Σαμαρείτης καὶ πῶς;

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι (διότι) αὐτοὶ ἐλεηθήσονται (θὰ ἐλεηθοῦν)» (Ματθ. 5, 7).

7. Ἡ παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελιοῦ.

Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων, δηλ. οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἦταν πάντοτε κακοί· εἶχαν κακοποιήσει τοὺς προφῆτες ποὺ κατὰ καιροὺς ἔστειλε ὁ Θεὸς καὶ τῶρα πάλι ἤθελαν νὰ φονεύσουν καὶ τὸν ἴδιο τὸν Υἱὸν Του.

Ὁ Χριστός, γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν κακία τους καὶ τὴν τιμωρία ποὺ τοὺς περιμένει, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

«Κάποτε ἕνας οἰκοδεσπότης φύτεψε ἕνα μεγάλο ἀμπέλι. Τὸ ἔφραξε ὀλόγυρα μὲ φράχτη, ἔφτιαξε ληνὸ¹ καὶ ἔχτισε πύργο

¹ Πατητήρι γιὰ τὰ σταφύλια καὶ τὸ κρασί.

μέσα σ' αυτό. Κατόπιν τὸ νοίκιασε σὲ γεωργούς κι ἔφυγε σὲ ἄλλο μέρος.

» Ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς τοῦ τρύγου, ἔστειλε τοὺς δούλους του στοὺς γεωργούς, γιὰ νὰ πάρουν ὅτι τοῦ ἀνῆκε ἀπὸ τὸ εἰσόδημα. Ἄλλ' οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι γεωργοὶ ἔπιασαν τοὺς δούλους καὶ ἄλλον ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ἔδειραν, ἄλλον τὸν σκότωσαν καὶ ἄλλον τὸν λιθοβόλησαν. Ὁ οἰκοδεσπότης ὅμως ἔστειλε πάλι ἄλλους δούλους περισσότερους, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτοὺς οἱ γεωργοὶ ἔκαμαν τὰ ἴδια.

» Τότε ὁ οἰκοδεσπότης ἔστειλε σ' αὐτοὺς τὸν γιό του μὲ τὴ σκέψη ὅτι θὰ τὸν ντραποῦν. Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν γιό τοῦ οἰκοδεσπότη, εἶπαν μεταξύ τους: «Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος, ἐλάτε νὰ τὸν σκοτώσωμε, γιὰ νὰ κληρονομήσωμε ἐμεῖς τὸ ἀμπέλι,,. Καὶ πραγματικὰ τὸν ἔπιασαν καί, ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, τὸν σκότωσαν».

Μόλις τελείωσε τὴν παραβολὴ ὁ Χριστὸς, εἶπε στὸν κόσμο: «Ὅταν ἔρθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ, τί θὰ κάμῃ στοὺς γεωργούς ἐκεῖνους;». Κι ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν: «Θὰ τοὺς τιμωρῆσῃ αὐστηρότατα καὶ τὸ ἀμπέλι θὰ τὸ νοικιάσῃ σὲ ἄλλους γεωργούς, οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ δίνουν τοὺς καρπούς πού τοῦ ἀνήκουν».

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἐπειδὴ κατάλαβαν ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ τὴν παραπάνω παραβολὴ ἐννοοῦσε αὐτοὺς, σκέφτηκαν νὰ τὸν πιάσουν. Δὲν τὸ ἔκαμαν ὅμως, γιὰτὶ φοβήθηκαν τὸν λαό, ὁ ὁποῖος σεβόταν κι ἐκτιμοῦσε Αὐτὸν ὡς προφήτη.

Περίληπτικὴ ἐξήγησι τῆς παραβολῆς.

Οἰκοδεσπότης = ὁ Θεός, Ἀμπέλι = τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος, ὡς ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ. Δούλοι = οἱ διάφοροι προφῆτες πού στάλθηκαν κατὰ καιροὺς στοὺς Ἑβραίους. Γιὸς = ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι φόνευσαν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ.

Ἐρωτήσεις.

1) Τί σὰς ἔκαμε ἐντύπωσι στὴν παραπάνω παραβολή; 2) Νὰ συγκρίνετε τὸν οἰκοδεσπότη μὲ τοὺς γεωργούς. 3) Εἶναι δίκαιη ἡ τιμωρία πού θὰ ἐπιβάλλῃ ὁ οἰκοδεσπότης στοὺς κακοὺς γεωργούς;

8. Ἡ παραβολὴ τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Χριστός, γιὰ νὰ δείξη τί περιμένει τοὺς πλουσίους ἐκεῖ, στὴν ἄλλη ζωὴ, ὅταν χρησιμοποιοῦν τὰ πλοῦτη τους μόνο γιὰ νὰ ζοῦν αὐτοὶ καλά, χωρὶς νὰ συμπονοῦν καὶ νὰ βοηθοῦν τοὺς φτωχοὺς καὶ δυστυχημένους, εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου:

«Ζοῦσε κάποτε ἓνας πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε πάντοτε πολυτελεῖ φορέματα καὶ διασκέδαζε κάθε μέρα λαμπρότατα. Τότε ζοῦσε καὶ κάποιος φτωχός, πού τὸν ἔλεγαν Λάζαρο. Καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ποῦ νὰ μείνη, ἔμενε ξαπλωμένος νύχτα καὶ μέρα στὴν αὐλόπορτα τοῦ πλουσίου. Τὸ σῶμα του ἦταν γεμάτο πληγές καὶ ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὴν ἔλλειψι τροφῆς. Ὁ δυστυχῆς πεινοῦσε καὶ λαχταροῦσε νὰ χορτάσῃ μὲ τὰ ψίχουλα, πού ἔπεφταν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Κανεὶς δὲν τὸν συμπονοῦσε. Ἀκόμη καὶ οἱ σκύλοι πού τριγύριζαν ἐκεῖ ἔγλειφαν τὶς πληγές τοῦ γυμνοῦ σχεδὸν σώματός του κι ἔτσι τοῦ μεγάλωναν τὸ μαρτύριό του.

»Ἦρθε κάποτε ἡ ὥρα πού πέθαναν καὶ οἱ δύο. Τὴν ψυχὴ τοῦ Λαζάρου τὴν πῆραν οἱ ἄγγελοι καὶ τὴν ἔφεραν στὸν παράδεισο, στοὺς κόλπους (ἀγκαλιά) τοῦ Ἀβραάμ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τοῦ πλουσίου πῆγε στὴν κόλασι.

»Απὸ τὴν κόλασι, πού βασανίζοταν ὁ πλούσιος, εἶδε ἀπὸ μακριὰ στὸν παράδεισο τὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ καὶ στὴν ἀγκαλιά του χαρούμενο κι εὐτυχημένο τὸν φτωχὸ Λάζαρο καὶ φώναξε: «Πάτερ Ἀβραάμ, λυπήσου με καὶ στείλε τὸν Λάζαρο νὰ βρέξῃ τὴν ἄκρη ἀπὸ τὸ δαχτυλὸ του στὸ νερό, γιὰ νὰ μοῦ δροσίση τὴ γλῶσσα, γιατί ὑποφέρω τρομερὰ μέσα σ' αὐτὴ ἐδῶ τῆ φλόγα,».

»Καὶ ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε: «Παῖδί μου, θυμήσου ὅτι ἐσὺ εἶχες ὅλα τὰ καλά, ὅταν ζοῦσες στὴ γῆ, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὑπέφερε καὶ βασανίζοταν. Τώρα ὅμως ἐδῶ αὐτὸς εἶναι εὐτυχησμένος κι ἐσὺ βασανίζεσαι. Ἄλλωστε μεταξύ μας ὑπάρχει ἓνα τόσο μεγάλο χάσμα (ἄνοιγμα), τὸ ὁποῖο κανεὶς μας, οὔτε ἀπὸ μᾶς οὔτε ἀπὸ σᾶς, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ περάσῃ,».

» Τότε ὁ πλούσιος τοῦ εἶπε: «Πάτερ, σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν στείλῃς τουλάχιστο στὸ πατρικὸ μου σπιτί, ὅπου ἔχω πέντε ἀδερφοὺς. Νὰ τοὺς πληροφορήσῃ γι' αὐτὰ ποὺ ὑποφέρω ἐγὼ τώρα ἐδῶ κάτω, γιὰ νὰ μὴν ἔρθουν κι ἐκεῖνοι σ' αὐτόν ἐδῶ τὸν τόπο, ποὺ βασανίζομαι ἐγὼ τώρα,,. Καὶ ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπάντησε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἔχουν τὰ ἱερὰ βιβλία τοῦ Μωυσῆ καὶ τῶν ἄλλων προφητῶν καὶ ἄς κάνουν ὅ,τι λένε αὐτοί,,. «Ἔ» Ὁχι, πάτερ Ἀβραάμ, εἶπε πάλι ὁ πλούσιος, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς πάῃ καὶ τοὺς τὰ εἰπῆ, θὰ μετανοήσουν,,.

» Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε γιὰ τελευταία φορά: «Ὁταν δὲν ἀκοῦν τὸν Μωυσῆ καὶ τοὺς ἄλλους προφηῆτες, οὔτε, καὶ ἂν ἀναστηθῆ κάποιος ἀπὸ τοὺς πεθαμένους, θὰ πιστέψουν,,».

Ἐρωτήσεις.

1) Πῶς ζοῦσε στὴ ζωὴ ὁ πλούσιος; πῶς ὁ Λάζαρος; 2) Ποῦ βρίσκονται μετὰ τὸν θάνατό τους; 3) Εἶναι δίκαιη ἡ ἀμοιβὴ τους; 4) Γιατί ὁ Ἀβραάμ δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ καμμιά ἀπὸ τίς παρακλήσεις τοῦ Πλουσίου; 5) Στὸν Ἄδη ὑπάρχει μετάνοια;

9. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

Ὁ Κύριος, γιὰ νὰ διδάξῃ ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε πάντοτε ἔτοιμοι (μὲ καλὰ ἔργα), γιὰτι δὲν γνωρίζομε τὴν ἡμέρα καὶ

τή στιγμή πού θά παρουσιαστοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, γιά νά μᾶς κρίνη, εἶπε αὐτή τήν παραβολή:

«Ένα βράδυ γινόταν ἕνας γάμος¹. Ὅταν νύχτωσε καλά, δέκα παρθένες, φίλες τῆς νύφης, ἄναψαν τίς λαμπάδες τους² καί βγήκαν νά προϋπαντήσουν τὸν νυμφίο (γαμπρό), πού θά ἐρχόταν νά παραλάβη τή νύφη.

»Οἱ πέντε ἀπὸ αὐτὲς ἦταν μωρὲς (ἀνόητες), γιὰτί ἔφυγαν μόνο μὲ τίς λαμπάδες ἀναμμένες. Δὲν πῆραν μαζί τους καί λίγο λάδι σὲ ξεχωριστὸ δοχεῖο, γιά νά ρίξουν στίς λαμπάδες νά μὴ σβήσουν, σὲ περίπτωσι πού θ' ἄργοῦσε ὁ νυμφίος. Οἱ ἄλλες πέντε ἦταν φρόνιμες (μυαλωμένες), γιὰτί ἐκτὸς ἀπὸ τίς ἀναμμένες λαμπάδες πῆραν μαζί τους καί λίγο λάδι σὲ ξεχωριστὸ δοχεῖο.

»Ἐπειδὴ ὁμως ὁ γαμπρὸς ἄργοῦσε, νύσταξαν καί κοιμήθηκαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή: «Ἴδου ὁ νυμφίος ἐρχεται, βγήτε νά τὸν ὑποδεχτήτε,».

»Οἱ δέκα παρθένες ζύπνησαν ἀμέσως καί ἄρχισαν νά ἐτοιμάζονται. Ἄλλὰ οἱ λαμπάδες τρεμόσβηναν, γιὰτί εἶχε σωθῆ τὸ λάδι πού εἶχαν. Οἱ φρόνιμες παρθένες τότε χρησιμοποίησαν τὸ λάδι πού εἶχαν μαζί τους κι ἔτρεξαν. Οἱ μωρὲς ὁμως δὲν εἶχαν ἄλλο λάδι καί ζήτησαν ἀπὸ τίς φρόνιμες. Ἄλλὰ δὲν τοὺς ἔδωσαν. «Φοβούμαστε τοὺς εἶπαν, μήπως αὐτὸ πού ἔχομε δὲν φτάσῃ οὔτε γιά μᾶς οὔτε γιά σᾶς. Πηγαίνετε καλύτερα στοὺς ἐμπόρους ν' ἀγοράσετε,».

»Ἐνῶ οἱ μωρὲς παρθένες ἔτρεξαν ν' ἀγοράσουν λάδι, ἦρθε στὸ μεταξύ ὁ νυμφίος καί οἱ παρθένες πού ἦταν ἐτοιμὲς τὸν ὑποδέχτηκαν καί ἦρθαν μαζί του στὸ σπίτι τοῦ γάμου καί κλείστηκε ἀμέσως ἡ πόρτα.

»Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καί οἱ μωρὲς κι ἔλεγαν στὸν νυμφίο: «Κύριε, Κύριε, ἄνοιξε μας,»· Ἐκεῖνος ὁμως ἀποκρίθηκε: «Ἀληθινὰ σᾶς λέω ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζω ποιὲς εἰστε,»· Ἐτσι οἱ μωρὲς παρθένες ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸν γάμο».

¹ Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῶν Ἑβραίων οἱ γάμοι γίνονται νύχτα.

² Τὰ λυχνάρια πού ἔκαιγαν μὲ λάδι.

Μόλις ὁ Χριστὸς τελείωσε τὴν παραβολή, εἶπε πάλι στοὺς ἀκροατὰς Του: «Νὰ εἴστε πάντοτε ἑτοιμοί, ὅπως οἱ φρόνιμες παρθένες, γιατί δὲν γνωρίζετε τὴν ἡμέρα οὔτε τὴν ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔρθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (τοῦ Θεοῦ), ὁ νυμφίος τῆς ἐκκλησίας, νὰ σᾶς κρίνῃ».

10. Ἡ παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι δὲν φάνηκαν ἄξια τέκνα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁ Χριστὸς εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου:

«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μ' ἓνα βασιλιά, ὁ ὁποῖος ἔκαμε μεγαλόπρεπα τὸν γάμο τοῦ γιοῦ του. Ὅταν λοιπὸν ἐτοιμάστηκαν ὅλα, ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς καλεσμένους νὰ ἔρθουν στὸν γάμο. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἦρθαν. Γι' αὐτὸ ἔστειλε ἄλλους δούλους νὰ τοὺς ποῦν ὅτι εἶναι ὅλα ἑτοιμα καὶ τοὺς περιμένουν στὴ χαρὰ τοῦ γάμου. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἐκεῖνοι ἀδιαφόρησαν καὶ πῆγαν ἄλλος στὸν ἀγρό του καὶ ἄλλος στὸ ἐμπόριό του. Οἱ δὲ ὑπόλοιποι, ἀφοῦ ἔπιασαν τοὺς δούλους, τοὺς ἔβρισαν καὶ τοὺς σκότωσαν.

»Τότε ὁ βασιλιάς στενοχωρήθηκε πολὺ καὶ διέταξε τοὺς δούλους νὰ βγοῦν στοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ νὰ καλέσουν ὅποιους βροῦν. Οἱ δοῦλοι ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Κύριός τους, καὶ σὲ λίγο οἱ αἴθουσες τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων γέμισαν ἀπὸ καλοὺς καὶ κακοὺς καλεσμένους, οἱ ὁποῖοι κάθησαν στὸ τραπέζι τοῦ γάμου.

» Όταν όμως μπήκε στην αίθουσα του γάμου ο βασιλιάς, για να ιδῆ τους καθισμένους στο τραπέζι, είδε κι έναν από τους καλεσμένους, που δὲν φοροῦσε ἔνδυμα κατάλληλο για γάμο.

» Τὸν πλησίασε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε: «Φίλε, πῶς μπήκες ἐσὺ ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἔχης τὸ κατάλληλο ἔνδυμα γάμου;... Κι ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῆ, διέταξε τοὺς ὑπηρέτες, νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ ἀμέσως νὰ τὸν ρίξουν ἔξω στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ἐρήμου».

Καὶ ὁ Χριστὸς τελείωσε τὴν παραβολὴ Του μὲ τὸ συμπέρασμα: «Πολλοὶ εἰσι (εἶναι) οἱ κλητοὶ (οἱ καλεσμένοι στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν), ἀλλὰ ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοὶ (οἱ ἄξιοι)».

Ἑρμηνεῖα τῆς παραβολῆς.

Βασιλιάς εἶναι ὁ Θεός. Γάμος = ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Δοῦλοι = οἱ διάφοροι ἀπεσταλμένοι (προφῆτες καὶ κήρυκες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ). Καλεσμένοι = οἱ Ἰουδαῖοι ἀρχικῶς, οἱ ἐθνικοὶ κατόπιν. Ἐνδυμα γάμου = ἡ πίστις καὶ οἱ καλὲς πράξεις πού χρειάζονται για τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἑρωτήσεις.

- 1) Τί σᾶς ἔκαμε ἐντύπωση ἀπὸ τὴν παραπάνω παραβολή;
- 2) Πῶς χαρακτηρίζετε τὴ συμπεριφορὰ τῶν διαφόρων καλεσμένων; Τί διδασκόμαστε ἀπὸ τὴν τιμωρία ἐκείνου πού πῆγε στὸ γάμο χωρὶς κατάλληλο ἔνδυμα;

11. Ἡ κλῆσι τοῦ Ζακχαίου

Ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὰς Του καὶ πολὺν κόσμον περνοῦσε κάποτε ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ για τὰ Ἱεροσόλυμα. Τοῦτο διαδόθηκε ἀμέσως σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ πολλοὶ ἔτρεξαν νὰ Τὸν ὑποδεχτοῦν, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι πάλι στέκονταν δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου περνοῦσε, για νὰ Τὸν δοῦν καὶ νὰ Τὸν θαυμάσουν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι ἓνας πολὺ πλούσιος ἀρχιτελώνης, πού τὸν ἔλεγε Ζακχαῖο.

Αὐτὸς ὅμως ἦταν πολὺ κοντὸς στὸ ἀνάστημα καὶ δὲν μπορούσε ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον νὰ ἰδῆ τὸν Κύριο, ποῦ στὸ μεταξὺ πλησίαζε. Γι' αὐτὸ προχώρησε μὲ δυσκολία κι ἀνέβηκε σὲ μιὰ συκομορέα (μουριά), ποῦ ἦταν ἐπάνω στὸν δρόμο. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔφτασε στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδε τὸν Ζακχαῖο πάνω στὸ δένδρο, στάθηκε, σήκωσε τὰ μάτια Του ψηλὰ καὶ εἶπε: «Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι σου».

Γεμάτος χαρὰ ὁ Ζακχαῖος πήδησε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ προσκύνησε τὸν Χριστό. Ἀμέσως κατόπιν ἔτρεξε στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ καὶ νὰ φιλοξενήσῃ τὸν Κύριο. Ὅλοι ὅμως ποῦ ἤξεραν τὸν Ζακχαῖο, ὅταν εἶδαν τὸν Χριστὸ νὰ πηγαίνει στὸ σπίτι του, ἀγανάκτησαν κι ἔλεγαν: «Γιὰ ἰδές, πᾶει νὰ μείνῃ στὸ σπίτι ἐνὸς ἀδίκου καὶ ἀμαρτωλοῦ». Ὁ Χριστὸς ὅμως ἀδιαφόρησε γιὰ ὅσα ἔλεγαν καὶ συνέχισε τὸν δρόμο Του γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου.

Ὁ Ζακχαῖος περίμενε στὸ σπίτι του τὸν Κύριο, συγκινημένος γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποῦ τοῦ ἔκανε. Καί, ὅταν πλησίασε, ἔτρεξε μπρὸς Του καί, μετανοιωμένος γιὰ τὴν προηγούμενη ζωὴ του, τοῦ εἶπε: «Κύριε, τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου τὰ δίνω στοὺς φτωχοὺς. Καὶ ἂν ζημιώσω κανέναν (σὰν τελώνης ποῦ εἶμαι), τοῦ τὰ δίνω πίσω τετραπλάσια».

Ὁ Χριστὸς, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια τοῦ Ζακχαίου, εἶπε: «Σήμερα ἦρθε ἡ σωτηρία σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, γιατί καὶ αὐτὸς εἶναι παιδί (ἀπόγονος) τοῦ Ἀβραάμ· καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε, γιὰ νὰ βρῆ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς».

Ἐρωτήσεις.

1) Τί φανερώνει ἡ πράξι τοῦ Ζακχαίου; 2) Γιατί ὁ Χριστὸς ἀδιαφόρησε γιὰ τίς κατηγορίες τῶν Ἰουδαίων καὶ δέχτηκε νὰ πᾶν στὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου; 3) Πῶς κρίνετε τὰ λόγια τοῦ Ζακχαίου πρὸς τὸν Κύριο;

12. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

Μιά μέρα, πού ὁ Χριστός δίδασκε σέ μιὰ πόλι τῆς Ἰουδαίας πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό, οἱ μητέρες τῆς πόλεως ἐκείνης καί τῶν γειτονικῶν χωριῶν ἔφεραν τὰ παιδιά τους νά τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μαθηταί Του ὅμως νόμισαν ὅτι αὐτό θά ἦταν κουραστικό κι ἐνοχλητικό γιά τόν Κύριο. Γι' αὐτό ἐμπόδιζαν τίς μητέρες νά πλησιάσουν τόν Χριστό.

Ἄλλά ὁ Κύριος μάλωσε τοὺς μαθητάς Του καί τοὺς εἶπε: «Ἀφῆστε τὰ παιδιά νά ἔρθουν κοντά μου καί μὴ τὰ ἐμποδίζετε, γιατί σὰ ἀθῶα καί ἀπονήρευτα αὐτὰ παιδιά ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καί σᾶς βεβαιώνω ὅτι ὅποιος δὲν δεχτῆ τῆ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη καί τὴν ἀπλότητα ἑνὸς παιδιοῦ δὲν θά εἰσέλθῃ σ' αὐτή». Οἱ μαθηταί τότε ἄφησαν τὰ παιδάκια καί τίς μητέρες μὲ τὰ μωρὰ νά πλησιάσουν τόν Χριστό· καί ὁ Κύριος, ἀφοῦ τ' ἀγκάλιασε στοργικὰ, ἄπλωσε τὰ χέρια Του, χαίδεψε τὰ κεφαλάκια τους καί τὰ εὐλόγησε πολλές φορές. Τὰ εὐλογημένα παιδάκια ἔφυγαν ἀπὸ τόν Χριστό χαρούμενα. Ἀσφαλῶς θά ἔμεινε σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ μέσα στὴν ψυχὴ τους ὀλοζώντανη καί ἀξέχαστη ἐκείνη ἢ στιγμὴ, πού δέχτηκαν τὴν εὐλογία καί τὸ χᾶδι τοῦ Χριστοῦ.

Ἑρωτήσεις.

1) Ἀσφαλῶς καί σεῖς θά ζηλεύετε τὰ παιδάκια ἐκεῖνα. 2) Πῶς μπορεῖτε καί σεῖς σήμερα νά εἰστε κοντά στὸν Χριστό καί νά ἔχετε τὴν εὐλογία Του; Σκεφτῆτε.

13. Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ Σαμαρείτιδα.

Μεταξὺ τῆς Ἰουδαίας καί τῆς Γαλιλαίας ἦταν ἡ Σαμαρεία. Τοὺς Σαμαρεῖτες οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι τοὺς θεωροῦσαν ἀμαρτωλούς. Τοὺς περιφρονοῦσαν, δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μαζί τους καί οὔτε περνοῦσαν ποτὲ ἀπὸ τὴ χώρα

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτιδα.

τους, όταν ταξίδευαν από την 'Ιουδαία στη Γαλιλαία ή το αντίθετο, αλλά πήγαιναν διά μέσου τῆς Περαιάς.

Ὁ Χριστὸς ὅμως, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὸ τί ἔκαναν οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι, πέρασε ἀπὸ τῆ Σαμάρεια, ὅταν κάποτε ἀποφάσισε νὰ πάῃ ἀπὸ τὴν 'Ιουδαία στὴν Γαλιλαία, καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ἔφτασε μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι Συχάρ. Ἐκανε πολλὴ ζέστη καὶ ἦταν ὑπερβολικὰ κουρασμένοι. Γι' αὐτό, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ πῆγαν στὴν πόλι ν' ἀγοράσουν τρόφιμα, αὐτὸς κάθησε νὰ ξεκουραστῆ κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι, τὸ ὁποῖο λεγόταν «φρέαρ τοῦ 'Ιακώβ». Σὲ λίγο ἦρθε ἀπὸ τῆ Συχάρ μιὰ Σαμαρείτιδα μὲ τὴ στάμνα της νὰ πάρῃ νερό. Ὁ Χριστὸς τότε τῆς ζήτησε νὰ Τοῦ δώσῃ νὰ πιῇ λίγο νερό. Ἡ Σαμαρείτιδα ὅμως, ἡ ὁποία Τὸν γνώρισε ἀπὸ τὰ ρούχα Του καὶ τὴν ὁμιλία Του ὅτι ἦταν 'Ιουδαῖος, Τοῦ εἶπε «Πῶς ἔσῃ, ἓνας 'Ιουδαῖος, ζητεῖς νερό ἀπὸ μιὰ Σαμαρείτιδα; Δὲν ξέρεις ὅτι οἱ 'Ιουδαῖοι δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες;». Ὁ Κύριος τότε τῆς εἶπε: «Ἄν ἤξερες τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶμαι ἐγώ, θὰ μοῦ ζητοῦσες ἐσὺ νὰ σοῦ δώσω ἀπὸ τὸ δικό μου νερό πού δίνει ζωή». Ἐκείνη δὲν κατάλαβε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Νόμισε ὅτι πρόκειται γιὰ πραγματικὸ νερό καὶ Τοῦ εἶπε: «Οὔτε κουβά ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ. Ποῦ λοιπὸν θὰ βρῆς αὐτὸ τὸ νερό; Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πρόγονό μας τὸν 'Ιακώβ, πού ἄνοιξε αὐτὸ τὸ πηγάδι κι ἔχομε ὅλοι ἀπὸ αὐτὸ νερό μέχρι σήμερα».

«Ναί, ἀλλὰ ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερό τοῦ πηγαδιοῦ αὐτοῦ θὰ διψάσῃ πάλι, ὅποιος ὅμως πιῇ ἀπὸ τὸ δικό μου νερό, αὐτὸς δὲν θὰ διψάσῃ ποτὲ πιά», ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος.

Ἄλλὰ καὶ πάλι ἡ Σαμαρείτιδα δὲν κατάλαβε ὅτι ὁ Χριστὸς μιλοῦσε γιὰ τὴ διδασκαλία Του καὶ Τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἀπὸ τὸ δικό Του νερό, γιὰ νὰ μὴν ἔρχεται στὸ πηγάδι καὶ κουράζεται. Ὁ Κύριος βρῆκε κατάλληλη τὴ στιγμή καὶ ἄρχισε νὰ τῆς φανερώνῃ ὠρισμένα γεγονότα ἀπὸ τὴ ζωὴ της.

Τότε ἡ Σαμαρείτιδα Τοῦ εἶπε: «Κύριε, ἀπ' ὅσα μοῦ φανερώσες, καταλαβαίνω ὅτι εἶσαι προφήτης καὶ Σὲ παρακαλῶ

νά μου εἰπῆς ποῦ πρέπει νά λατρεύωμε τὸν Θεό; Στὸ ὄρος Γαριζίν, ποῦ τὸν λατρεύομε ἡμεῖς οἱ Σαμαρεῖτες ἢ στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος στὰ Ἱεροσόλυμα, ποῦ Τὸν λατρεύετε σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι;».

Καὶ ὁ Χριστὸς τῆς ἀπάντησε: «Πίστεψέ με, γυναίκα, ὅτι πολὺ σύντομα ὁ Θεὸς δὲν θὰ λατρεύεται οὔτε στὸ ὄρος τοῦτο οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ βρίσκεται παντοῦ, εἶναι “πανταχοῦ παρών,,. Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά Τὸν λατρεύουν ὅπου καὶ ἂν βρίσκωνται. Ἄρκει μόνο νά Τὸν λατρεύουν ἀληθινὰ καὶ μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ τους».

Ἡ Σαμαρείτιδα, ποῦ πρώτη φορά ἄκουγε τέτοια λόγια, κοίταξε τὸν Κύριο μὲ θαυμασμό καὶ Τοῦ εἶπε: «Ξέρω ὅτι θὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς (ὁ Μεσσίας). Ὅταν θὰ ἔρθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς διδάξῃ τὴν ἀλήθεια».

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς ποῦ αὐτὴ τῆ στιγμὴ σοῦ μιλοῦ», εἶπε ὁ Κύριος. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ὥρα γύρισαν οἱ μαθηταὶ Του ἀπὸ τῆ Συχάρ. Τότε ἡ Σαμαρείτιδα ἄφησε τὴ στάμνα τῆς κι ἔτρεξε στὴν πόλι καὶ διηγήθηκε στοὺς κατοικοὺς ὅσα τῆς συνέβησαν στὸ πηγάδι. Πολλοὶ πίστεψαν καὶ κίνησαν νά ἔρθουν στὸν Χριστό.

Στὸ μεταξύ οἱ μαθηταὶ παρακαλοῦσαν τὸν Κύριο νά φάῃ. Μὰ ἐκεῖνος εὐχαριστημένος, ποῦ φανέρωσε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὴ Σαμαρείτιδα, τοὺς εἶπε: «Δικό μου φαγητὸ εἶναι νά κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου ποῦ μ' ἔστειλε καὶ νά τελειώσω τὸ ἔργο ποῦ μοῦ ἀνέθεσε». Καί, ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἔφτασαν πολλοὶ Σαμαρεῖτες καὶ Τὸν παρακαλοῦσαν νά μείνῃ μαζὶ τους, γιὰ νά Τὸν φιλοξενήσουν καὶ νά τοὺς διδάξῃ. Ὁ Κύριος δέχτηκε κι ἔμεινε ἐκεῖ δύο μέρες καὶ κατόπιν ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλιλαία.

Ἀπὸ τῆ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ στὴ Συχάρ πίστεψαν πολλοὶ Σαμαρεῖτες, οἱ ὁποῖοι ὠμολογοῦσαν ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Σωτῆρας τοῦ Κόσμου.

Ἡ Σαμαρείτιδα, ἡ ὁποία συνωμίλησε μὲ τὸν Χριστό, εἶναι ἡ ἁγία Φωτεινὴ. Ἡ μνήμη τῆς γιορτάζεται στὶς 26 Φεβρουαρίου καὶ τὴν Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδας (πέμπτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα).

Ἑρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Χριστὸς πέρασε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, ἀφοῦ κανεῖς Ἑβραῖοι δὲν περνοῦσε; 2) Τί γνωρίζετε ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκη γιὰ τὸν Ἰακώβ καὶ τὸ φρέαρ; 3) Γιατί ὁ Χριστὸς ζήτησε ἀπὸ τὴ Σαμαρείτιδα νὰ τοῦ δώσει νερὸ νὰ πιῇ; Διψοῦσε πραγματικά; Ποιὸ σκοπὸ εἶχε; 4) Ποιὰ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια πού φανέρωσε ὁ Χριστὸς στὴ Σαμαρείτιδα καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο;

ΣΤ. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ, ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

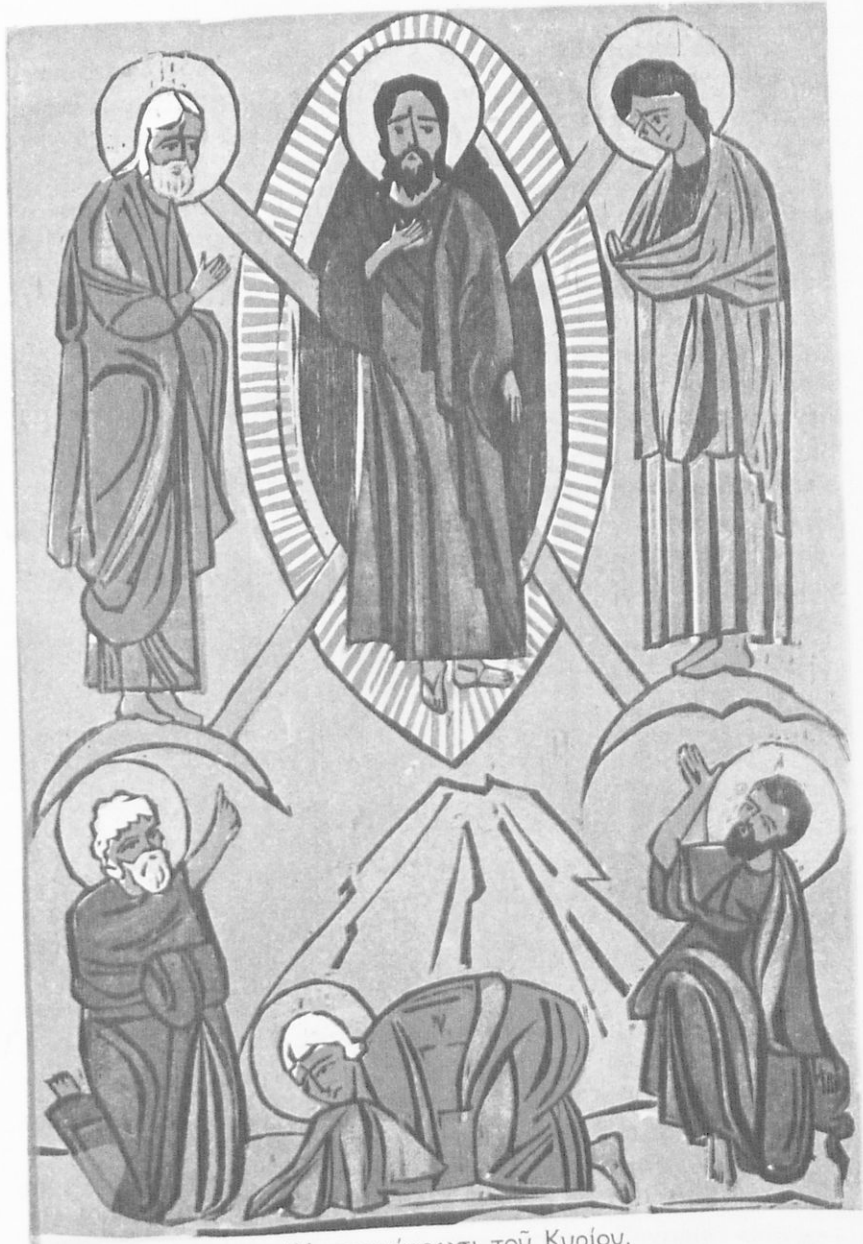
Ι. Ἡ Μεταμόρφωσι τοῦ Κυρίου.

Κάποτε ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητὰς Του βρέθηκε κοντὰ στὸ ὄρος Θαβώρ, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ἄφησε τοὺς ἄλλους μαθητὰς κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν, κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ πῆρε μαζί Του τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Τὴ στιγμὴ πού ὁ Χριστὸς προσευχόταν, μεταμορφώθηκε, ἄλλαξε τελείως δηλαδὴ κατὰ τὸ σῶμα. Τὸ πρόσωπό Του ἔλαμψε ὅπως ὁ ἥλιος καὶ τὰ φορέματά Του ἔγιναν κάτασπρα σὰν τὸ χιόνι. Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκαν δίπλα Του οἱ δύο μεγάλοι Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν μαζί Του.

Τότε ὁ Πέτρος εἶπε στὸν Χριστό: «Κύριε, καλὰ εἶναι νὰ μείνωμε ἐδῶ. Ἄν θέλῃς, ἄς κάμωμε τρεῖς σκηνές, μιὰ γιὰ Σένα, μιὰ γιὰ τὸν Μωυσῆ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία». Τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Πέτρος, γιατί θυμήθηκε τὰ λόγια πού τοὺς εἶπε λίγες ἡμέρες πρὶν¹ καὶ ἤθελε νὰ Τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους.

¹ Ὅτι δηλαδὴ, ὅταν θ' ἀνέβαιναν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὸ Πάσχα, θὰ Τὸν ἐπιαναν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς, θὰ Τὸν ἔβριζαν, θὰ Τὸν ταπεινῶναν καὶ τέλος θὰ Τὸν σταύρωναν.

Ἡ μεταμόρφωσι τοῦ Κυρίου.

Ἐνῶ ἀκόμη ἔλεγε αὐτὰ ὁ Πέτρος, ἓνα ὀλόφωτο σύννεφο σκέπασε τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς δύο Προφῆτες καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφο ποῦ ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός. Αὐτὸν ν' ἀκοῦτε».

Ὅταν οἱ μαθηταὶ ἀκουσαν αὐτὴ τὴ φωνή, φοβήθηκαν καὶ ἔπεσαν κάτω μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Τότε ὁ Χριστὸς πῆγε κοντὰ τους, τοὺς ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοὺς εἶπε: «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶσθε».

Ἐκεῖνοι ἀνοίξαν τὰ μάτια τους, χωρὶς νὰ τοὺς θαμπώνῃ πιά τὸ φῶς, καὶ δὲν εἶδαν κανέναν ἄλλο παρὰ μόνον τὸν Χριστό. Ἦταν πάλι μόνοι τους μὲ τὸν Διδάσκαλό τους· καὶ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν μαζί Του ἀπὸ τὸ βουνό, εὐχαριστημένοι γιὰ ὅσα εἶδαν καὶ ἀκουσαν. Στὸν δρόμο ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανένα τίποτε, πρὶν ἀναστηθῆ ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Ἡ Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος γιορτάζεται στὶς 6 Αὐγούστου.

Ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν Σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς Σου τὸ αἰδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα Σοι».

Ἐρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Χριστὸς πῆρε πάνω στὸ ὄρος μόνον τοὺς τρεῖς μαθητὰς Του; 2) Τί ἤθελε ὁ Χριστὸς νὰ δείξῃ στοὺς μαθητὰς μὲ τὴ Μεταμόρφωσί Του; 3) Ποιὰ ἢ σημασία τῆς παρουσίας τῶν δύο μεγάλων Προφητῶν κατὰ τὴ Μεταμόρφωσι τοῦ Χριστοῦ; 4) Τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦ φόβησε καὶ θάμπωσε τοὺς τρεῖς μαθητὰς κατὰ τὴ Μεταμόρφωσι;

2. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐξί μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴ Βηθανία. Ἐκεῖ φιλοξενήθηκε στὸ φιλικὸ Του σπίτι τοῦ Λαζάρου. Κατὰ τὸ δεῖπνο ἢ ἀδερφή τοῦ Λαζάρου, ἡ Μαρία, ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ μὲ πολύτιμο μύρο καὶ κατόπιν τὰ σκούπισε μὲ τὰ μαλλιά της, γιὰ νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸν Χριστό, ποὺ ἀνάστησε τὸν ἀδερφό της.

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησε ὁ Ἰησοῦς μαζί μὲ τοὺς μαθητὰς Του γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Τοὺς ἀκολουθοῦσε καὶ πολὺς κόσμος.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Βηθφαγή, ἓνα χωριουδάκι ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Χριστὸς εἶπε σὲ δύο μαθητὰς Του: «Πηγαίνετε στὸ χωριὸ ποὺ εἶναι ἀπέναντι σας. Ἐκεῖ, καθὼς θὰ μπαίνετε στὸ χωριό, θὰ βρῆτε δεμένο ἓναν πῶλον ὄνου (γαῖδουράκι), ποὺ στὴν πλάτη του ἀνθρώπος δὲν κάθησε ἀκόμη. Νὰ τὸν λύσετε καὶ νὰ τὸν φέρετε ἐδῶ. Ἄν σᾶς ρωτήσῃ κανεὶς γιὰ τὸν παίρνετε, νὰ εἰπῆτε ὅτι τὸν θέλει ὁ Κύριος».

Αὐτὸ κι ἔγινε. Σὲ λίγο γύρισαν οἱ μαθηταὶ μὲ τὸν πῶλον. Ἔστρωσαν κατόπιν στὴν πλάτη του μερικὰ ροῦχα, κάθησε πάνω ὁ Χριστὸς καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα¹.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἄλλοι ξένοι, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, μόλις ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστὸς, βγῆκαν νὰ τὸν προὔπαν-τήσουν.

Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς κρατοῦσαν στὰ χέρια τους βάρια (κλαδιὰ) φοινίκων. Πολλοὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους ἔστρωναν τὰ ροῦχα τους στὸν δρόμο, γιὰ νὰ περάσῃ πάνω ἀπὸ αὐτὰ· καὶ ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὰ ἔστρωναν στὸν δρόμο, ὅπως συνήθιζαν νὰ κάνουν στοὺς νικητὰς.

Αὐτοὶ ὅλοι ἐνώθησαν τῶρα μ' ἐκείνους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστό καὶ ὅλοι μαζί ἔψαλλαν ἐνθουσιασμένοι:

¹ Ἔτσι ἀλήθευε ἡ Προφητεία τοῦ Προφήτη Ζαχαρία: «Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών, Ἱερουσαλὴμ· ἰδοὺ ὁ βασιλιάς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλου ὄνου».

«Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις». Τοῦτο σημαίνει: «Σῶσε τὸν ἀπόγονο τοῦ Δαυὶδ· ἃς εἶναι εὐλογημένος ἐκεῖνος πού ἐρχεται στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός· σῶσε Τον, Θεέ, Ἐσύ πού βρίσκεσαι στὸν οὐρανό»¹.

Ὁ Κύριος προχωροῦσε ἀργὰ πάνω στὸ ταπεινὸ γαῖ-δουράκι, χωρὶς νὰ δίνει σημασία σ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἐκδηλώσεις. Ὅταν ὅμως μερικοὶ Φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν νὰ συστήση στοὺς ὀπαδοὺς Του νὰ πάνθουν νὰ φωνάζουν, τοὺς εἶπε μὲ ἀγανάκτησι: «Κι' αὐτοὶ ἂν πάνθουν, θὰ φωνάξουν οἱ πέτρες».

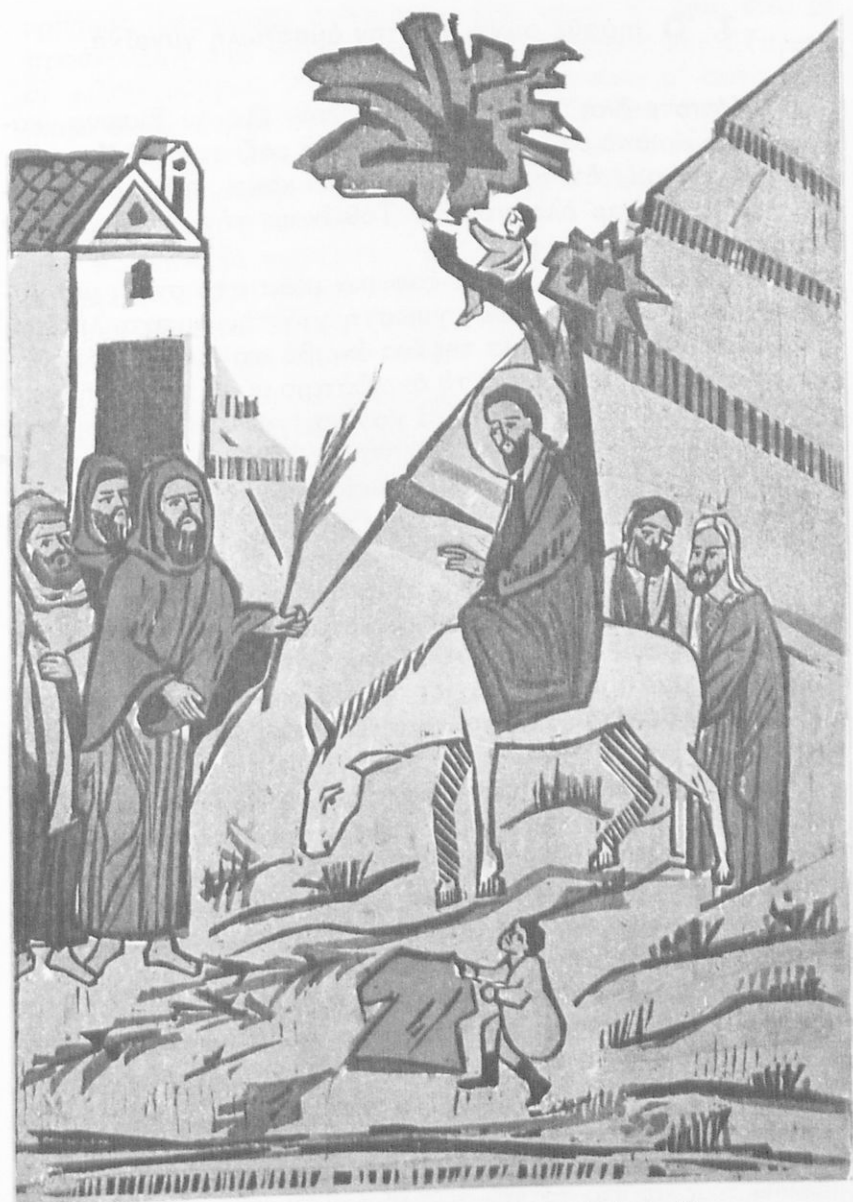
Ἔτσι, ἀκολουθούμενος ὁ Κύριος ἀπ' ὄλο ἐκεῖνο τὸ ἐνθουσιασμένο πλῆθος, διέσχισε θριαμβευτικὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὥσπου ἔφτασε στὸν Ναό. Ἐκεῖ μ' ἓνα φραγγέλιο (βούρδουλα) ἔδωξε πρῶτα ὅλους τοὺς ἐμπόρους, πού εἶχαν μεταβάλει τὸν ἱερό χῶρο τοῦ Ναοῦ σ' ἐμπορικὸ κέντρο «οἶκον ἐμπορίου». Κατόπιν θεράπευσε ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς πού βρέθηκαν ἐκεῖ καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκη.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ θριαμβευτικὴ αὐτὴ ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν πιά τὴ μανία τους καὶ ἀποφάσισαν νὰ πιάσουν τὸν Χριστὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ. Δὲν τὸ ἀποτόλμησαν ὅμως, γιατί φοβήθηκαν τὸ ἐνθουσιασμένο πλῆθος, τὸ ὁποῖο ἀκολουθοῦσε τὸν Χριστό. Τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα τὴ γιορτάζουμε τὴν Κυριακὴ πρὸ τοῦ Πάσχα καὶ ὀνομάζεται τῶν Βαΐων. Τὴν Κυριακὴ αὐτὴ μοιράζονται στοὺς Χριστιανούς καὶ βαΐα.

Ἐρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα καθισμένος στὸν πῶλο τῆς ὄνου; 2) Ποιὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ὑποδοχῆς πού κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι στὸν Χριστό; 3) Ποῦ ὀφείλεται ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Ἰουδαίων; 4) Πῶς οἱ Φαρισαῖοι εἶδαν τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ; Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά τους; Τὰ πραγματοποιοῦσαν τότε; Γιατί;

¹ Γιατί πίστευαν μετὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα ὡς βασιλιάς, γιὰ νὰ πάρη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους τὸν θρόνο τοῦ Δαυὶδ καὶ νὰ κάμῃ πάλι ἐλεύθερο καὶ δυνατὸ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

3. 'Ο 'Ιησοῦς συγχωρεῖ τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα.

Κάποτε ἓνας Φαρισαῖος, πού τὸν ἔλεγαν Σίμωνα, κάλεσε τὸν Χριστὸ στο σπίτι του νὰ φάη μαζί του. 'Ο Χριστὸς, ἂν καὶ γνώριζε ὅτι οἱ Φαρισαῖοι εἶναι κακοί, πῆγε στο σπίτι του· καί, παρ' ὅλο πού δὲν Τοῦ ἔκαμε τὴν ὑποδοχὴ πού ἔπρεπε¹, κάθησε νὰ φάη.

Ἐνῶ ἔτρωγαν, μπῆκε ξαφνικὰ μέσα στο σπίτι μιὰ γυναῖκα, πού ἦταν σὲ ὅλους γνωστή γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ της. Κρατοῦσε στὰ χέρια της ἓνα ἀκριβὸ καὶ ὄμορφο (ἀλαβάστρινο) δοχεῖο γεμάτο μὲ τὸ ἀκριβότερο μύρο πού ὑπῆρχε.

Χωρὶς νὰ εἰπῆ τίποτε σὲ κανένα, γονάτισε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη σιγανά. Μὲ τὰ δάκρυά της ἔβρεχε τὰ πόδια τοῦ Κυρίου καὶ τὰ σκούπιζε μὲ τὰ ξέπλεκα μακριὰ μαλλιά της. Συγχρόνως τὰ φιλοῦσε συνεχῶς καὶ τ' ἄλειφε μὲ τὸ πανάκριβο μύρο.

'Ο Κύριος, συγκινημένος ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ δυστυχία τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκας, δεχόταν τὶς περιποιήσεις της μὲ συμπάθεια, ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος παρακολουθοῦσε μὲ ἀδιαφορία τὴν ἁμαρτωλὴ καὶ ἄρχισε ν' ἀγαναχτῆ μέσα του, γιατί ὁ Χριστὸς δεχόταν τὶς περιποιήσεις μιᾶς τόσο ἁμαρτωλῆς γυναίκας.

'Ο Χριστὸς, πού κατάλαβε τὴν στενοχώρια τοῦ Φαρισαίου, τὸν κάλεσε κοντὰ Του καὶ τοῦ εἶπε: «Σίμων, δύο ἄνθρωποι χρωστοῦσαν σὲ κάποιον ὁ ἓνας πολλὰ καὶ ὁ ἄλλος λίγα χρήματα· καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν νὰ τὰ ἐπιστρέψουν, ὁ δανειστής τὰ χάρισε καὶ στοὺς δύο. Πές μου ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ὀφειλέτες θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο;».

«Νομίζω ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον χάρισε τὰ περισσότερα», εἶπε ὁ Σίμων. «Σωστὰ ἀπο-

¹ Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμά τους οἱ Ἑβραῖοι ὄσους καλοῦσαν στο σπίτι τους τοὺς τιμοῦσαν ιδιαίτερα. Τοὺς φιλοῦσαν, ὅταν ἔμπαιναν στο σπίτι, τοὺς ἔπλεναν τὰ πόδια τους, ἔδιναν λάδι καὶ ἄλειφαν τὰ μαλλιά τους καὶ στο τραπέζι τοὺς ἔβαζαν νὰ καθίσουν στὴν καλύτερη θέσι.

κρίθηκες, ἐπανελάβε ὁ Χριστός, ἔτσι εἶναι. Κι ἐσύ, ἐνῶ μὲ προσκάλεσες στὸ σπίτι σου, δὲν μοῦ φέρθηκες ὅπως ἔπρεπε σὲ φιλοξενούμενο. Ἀντίθετα αὐτὴ ἡ γυναῖκα μ' αὐτὸ πού ἔκαμε ἔδειξε ὅτι μὲ ἀγάπησε πολὺ ὡς Σωτῆρα της καὶ πόθησε βαθύτατα τὴν συγχώρησί της. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σοῦ λέω ὅτι τῆς χαρίζονται τὰ πολλὰ χρέη της, εἶναι δηλαδή συγχωρημένες οἱ πολλὲς ἁμαρτίες της».

Κατόπιν δὲ γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναῖκα, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη γονατιστή, τῆς εἶπε: «Εἶναι συγχωρημένες οἱ ἁμαρτίες σου. Ἡ πίστι σου σ' ἔχει σώσει. Μὲ ἤσυχη τὴν καρδιά σου πήγαινε στὸ καλό».

Ἐρωτήσεις.

1) Γιατί ὁ Χριστὸς πῆγε στὸ σπίτι ἐνὸς Φαρισαίου; 2) Γιατί ἡ ἁμαρτωλὴ κάνει τέτοιες περιποιήσεις στὸν Κύριο; 3) Γιατί ὁ Κύριος δέχεται τὶς περιποιήσεις μιᾶς τόσο ἁμαρτωλῆς; 4) Τί δείχνει τὴν εὐκρινῆ μετάνοιά της;

4. Ὁ Ἰησοῦς ἐλέγχει τοὺς Φαρισαίους.

Ὁ Χριστὸς βρισκόταν καὶ πάλι στὸν Ναό. Εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴ Βηθανία, ὅπου εἶχε πάει μετὰ τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν περικυκλωμένος ἀπὸ πλῆθος κόσμου καὶ δίδασκε.

Ἐκεῖ ἦρθαν καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ μὲ διάφορες κουτοπόνηρες ἐρωτήσεις προσπαθοῦσαν νὰ Τὸν παρασύρουν σὲ συζήτησι. Ἦθελαν νὰ βροῦν τὴν κατηγορία πού τοὺς χρειαζόταν, γιὰ νὰ Τὸν πιάσουν καὶ νὰ Τὸν θανατώσουν. Ὁ Χριστὸς ὁμως μὲ τὶς ἀπαντήσεις Του τοὺς ἀποστόμωσε καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ σωπάσουν καταντροπιασμένοι καὶ ἀγαναχτισμένοι γιὰ τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν πονηρία τους στράφηκε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ κατὰ τῶν Φαρισαίων. Συμβούλεψε στὴν ἀρχὴ τὸν κόσμον νὰ προσέχη τοὺς Φαρισαίους, γιατί ἡ ζωὴ τους δὲν εἶναι σύμφωνη μὲ τὴ διδασκαλία τους. Ἄλλα διδάσκουν καὶ ἄλλα κάνουν· εἶναι

ὑποκριταί. "Αν κάποτε κάμουν κάτι καλό, τὸ κάνουν, γιὰ νὰ τοὺς δῆ ὁ κόσμος καὶ νὰ τοὺς δοξάσῃ.

Κατόπιν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἴδιους τοὺς Φαρισαίους, τοὺς εἶπε σὲ τόνο αὐστηρό: «Οὐαὶ ὑμῖν, (ἀλλοίμονό σας δηλαδή) Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, γιὰτὶ κάνετε μεγάλες προσευχῆς καὶ παρουσιάζεστε ὅτι προστατεύετε τὶς χῆρες καὶ τὰ ὄρφανά. "Ὁμως κατακλέβετε τὶς περιουσίες τους καὶ μὲ κάθε τρόπο τὶς ἀδικεῖτε.

» Ἀλλοίμονό σας, γιὰτὶ προσέχετε τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα καὶ ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὰ μεγάλα. Εἶστε ὑποκριταί, γιὰτὶ παρουσιάζεστε πῶς τηρεῖτε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ σεῖς πρῶτοι τὶς παραβαίνετε. Ἀλλοίμονό σας Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, γιὰτὶ μοιάζετε μὲ τάφους, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐξωτερικὰ ἀσβεστωμένοι, γιὰ νὰ φαίνωνται ὠραῖοι, ἀλλὰ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀπὸ κόκκαλα πεθαμένων καὶ ἀκαθαρσίες κάθε εἶδους. "Ἔτσι κι ἐσεῖς ἀπέξω φαίνεστε στοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ἀπὸ μέσα ὅμως εἶστε γεμάτοι ἀπὸ ὑποκρισία καὶ ἀδικία. Εἶστε φίδια, ὀχιῆς γεμάτες δηλητήριο.

» Γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ τιμωρηθῆτε πολὺ αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν Θεό. "Ἔτσι θὰ πληρώσετε ὄχι μόνο τὶς δικές σας ἀμαρτίες, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀμαρτίες τῶν προγόνων σας, οἱ ὅποιοι στὴν ἐποχὴ τους σκότωσαν τόσους προφῆτες καὶ δικαίους».

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Κύριος, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸ καὶ ἀνέβηκε μὲ τοὺς μαθητὰς Του στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔμεινε τὴν ὑπόλοιπη μέρα καί, ὅταν βράδυνασε, κατέβηκε στὴ Βηθανία.

Ἐρωτήσεις.

1) Ποιὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα τῶν Φαρισαίων; 2) Πῶς παρουσιάζονται στὸν κόσμο; 3) Θυμηθῆτε τὸν Φαρισαῖο τῆς παραβολῆς. 4) Ἦταν δίκαιη ἡ ἀγανάκτησι τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τους;

5. Τὸ Ἀνώτατο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

Στὴ Βηθανία ὁ Χριστὸς ἔμεινε ὅλη τὴν ἐπόμενη μέρα (Μ. Τετάρτη), προετοιμάζοντας τοὺς μαθητὰς Του γιὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ. Ἐνῶ ὁμως ὁ Χριστὸς περνοῦσε ἡσυχὰ στὴ Βηθανία, στὴν Ἱερουσαλήμ οἱ ἐχθροὶ Του κάνουν τὸ κάθε τί, γιὰ νὰ βροῦν τρόπο νὰ Τὸν συλλάβουν καὶ νὰ Τὸν θανατώσουν.

Καί, γιὰ νὰ πάρουν ὀριστικὴ ἀπόφασι, κάλεσαν τὸ Μεγάλο Συνέδριο, τὸ ὁποῖο ἦταν τὸ ἀνώτατο θρησκευτικὸ δικαστήριον τῶν Ἑβραίων. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ 71 δικαστὰς, ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, Πρεσβυτέρους καὶ Γραμματεῖς, μὲ πρόεδρο τὸν Ἀρχιερέα τοῦ χρόνου ἐκείνου. Μαζεύτηκαν λοιπὸν στὸ σπῆτι τοῦ Ἀρχιερέα Καϊάφα ὅλοι, ὅσοι ἀποτελοῦσαν τὸ Μεγάλο Συνέδριο. Ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ συζητήσεις ἀποφάσισαν ὁμόφωνα νὰ πιάσουν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ Τὸν θανατώσουν. Μερικοὶ πρότειναν ν' ἀφήσουν νὰ περάσῃ τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ μὴν ἐξεγερθῇ ὁ λαός, ποῦ ἦταν συγκεντρωμένος στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμως, ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶχαν ἀποφασίσει ὀριστικὰ τὸ πότε νὰ Τὸν πιάσουν, παρουσιάστηκε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης καὶ τοὺς εἶπε: «Τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, γιὰ νὰ σᾶς Τὸν παραδώσω ἐγώ!». Ἐκεῖνοι δέχτηκαν μὲ χαρὰ τὴν πρότασι τοῦ Ἰούδα, γιὰτὶ ἔτσι ἡ σύλληψι τοῦ Χριστοῦ θὰ γινόταν μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ τοῦ δώσουν «τριάκοντα» ἀργύρια.

Ὁ Προδότης μαθητὴς δέχτηκε καὶ ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ κρυφὰ τὴ νύχτα στὸ μέρος ποῦ θὰ βρισκόταν ὁ Χριστός, ὥστε νὰ Τὸν πιάσουν, χωρὶς νὰ πάρῃ εἶδησι ὁ λαός. Κατόπιν πῆρε τὰ «τριάκοντα» ἀργύρια τῆς προδοσίας κι' ἔφυγε. Ἀπὸ τότε ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ φοβερό του ἔργο.

Ἑρωτήσεις.

- 1) Ποιά ἐλατήρια ὠδήγησαν τὸν Ἰούδα στὴ φοβερὴ πρᾶξι του;
- 2) Ὁ Χριστὸς ὡς καρδιογνώστης ἀσφαλῶς ἤξερε τὸν χαρακτήρα καὶ τὶς διαθέσεις τοῦ Ἰούδα· γιατί τὸν διατηροῦσε ὡς μαθητὴ Του; 3) Βλέπετε ποῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἕνας φιλάργυρος;

6. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος καὶ ἡ παράδοσι τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ πέμπτη μέρα τῆς Ἑβδομάδας, (Μ. Πέμπτη), ἡ ὁποία ἦταν ἡ πρώτη μέρα τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων, οἱ μαθηταὶ ρώτησαν τὸν Χριστὸ ποῦ θέλει νὰ Τοῦ ἐτοιμάσουν νὰ φάῃ τὸ Πάσχα.

Ἐκεῖνος τότε εἶπε στὸν Πέτρο καὶ στὸν Ἰωάννη: «Πηγαίνετε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν θὰ μπαίνετε στὴν πόλι, θὰ συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος θὰ κρατῆ στὸ χέρι του μιὰ στάμνα μὲ νερό. Νὰ τὸν ἀκολουθήσετε καὶ στὸ σπίτι ποῦ θὰ μπῆ νὰ μπῆτε κι ἐσεῖς καὶ νὰ εἰπῆτε στὸν οἰκοδεσπότη: «Ὁ Διδάσκαλος θέλει νὰ φάῃ τὸ Πάσχα μὲ τοὺς μαθητάς Του στὸ σπίτι σου,.. Ἐκεῖνος θὰ σᾶς δείξῃ τὸ ἐπάνω πάτωμα (τὸ ἀνώγιο) τοῦ σπιτιοῦ του, ποῦ εἶναι στρωμένο ἔτοιμο. Ἐκεῖ νὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνο γιὰ τὸ Πάσχα»¹.

Οἱ μαθηταὶ ἔκαμαν, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Κύριος, καὶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐτοίμασαν ὅ,τι χρειαζόταν. Τὸ φαγητὸ κατὰ τὴ συνήθεια τῶν Ἑβραίων θ' ἄρχιζε μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Ὅταν βράδιασε, ἦρθε καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς ὑπόλοιπους μαθητάς, καὶ, ἀφοῦ κάθησαν ὅλοι στὸ τραπέζι, ὁ Χριστὸς εἶπε: «Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ φάω αὐτὸ τὸ Πάσχα μαζί σας, πρὶν πεθάνω».

Προτοῦ ἀρχίσῃ ὁμως τὸ φαγητό, ὁ Χριστὸς σηκώθηκε,

¹ Ἡ Κυρίως γιορτὴ τοῦ Πάσχα ἐκείνην τὴ χρονιὰ ἔπεφτε Σάββατο. Ἐπομένως τὸ ἀρνὶ ἔπρεπε νὰ φαγωθῆ τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Κύριος τὴν Παρασκευὴ θὰ ἦταν σταυρωμένος, θέλησε νὰ φᾶνε τὸ Πασχαλινὸ δεῖπνο τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ.

ζώστηκε μιὰ πετσέτα, πήρε στὰ χέρια Του μιὰ λεκάνη κι ἓνα κανάτι μὲ νερὸ καί, γιὰ νὰ τοὺς δείξη ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ταπεινοί, ἄρχισε μὲ τὴ σειρά νὰ τοὺς πλύνῃ τὰ πόδια καὶ νὰ τὰ σκουπίζῃ μὲ τὴν πετσέτα ποὺ ἦταν ζωσμένοι. Ὅταν ἔφτασε στὸν Πέτρο, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ νὰ τοῦ πλύνῃ ὁ Κύριος τὰ πόδια του.

Ὅταν ὁμως ὁ Κύριος τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν δὲν δεχτῆ νὰ τοῦ πλύνῃ τὰ πόδια, παύει νὰ εἶναι μαθητῆς Του, δέχτηκε καὶ τοῦ εἶπε μὲ λαχτάρα: «Πλύνε μου, Κύριε, ὄχι μόνο τὰ πόδια ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι». «Δὲν χρειάζεται ἄλλος καθαρισμός, τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, εἶστε καθαροὶ ἀλλ' ὄχι ὅλοι».

Ἄφοῦ ἔπλυνε τὰ πόδια ὄλων, κάθησε πάλι στὸ τραπέζι καὶ μὲ κάποια ψυχικὴ ταραχὴ τοὺς εἶπε: «Ἀλήθεια σᾶς λέγω ὅτι ἓνας ἀπὸ ἐσᾶς θὰ μὲ προδώσῃ». Οἱ μαθηταὶ ἀναστατώθηκαν ἀπὸ τ' ἀπίστευτα αὐτὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ Τὸν ρωτοῦν ὁ καθένας χωριστά: «Κύριε, μήπως εἶμαι ἐγώ;». Ἐπειδὴ ὁ Κύριος δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ Ἰωάννης, ὁ πιὸ ἀγαπημένος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ Κυρίου καὶ Τὸν ρώτησε κρυφά: «Κύριε, ποῖός εἶναι;».

Ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «Εἶναι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον θὰ δώσω ἓνα κομμάτι ψωμοῦ βουτηγμένο στὸν ζωμό». Καὶ πραγματικὰ, ἀφοῦ βούτηξε στὸ πιάτο μὲ τὸν ζωμὸ ἓνα κομμάτι ψωμί, τὸ ἔδωσε στὸν Ἰούδα καὶ τοῦ εἶπε: «Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάμῃς κάμε το τὸ γρηγορώτερο». Ὁ Ἰούδας τότε σηκώθηκε ἀμέσως κι ἔφυγε. Πῆγε κατ' εὐθείαν στοὺς Ἀρχιερεῖς γιὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Χριστοῦ.

Κατόπιν ὁ Χριστὸς πήρε κι εὐλόγησε τὸ ψωμί ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι καί, ἀφοῦ τὸ ἔκοψε σὲ κομμάτια, τὸ μοίρασε στοὺς μαθητὰς λέγοντας: «Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι (εἶναι) τὸ σῶμα μου· τοῦτο νὰ κάνετε καὶ σεῖς, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶστε». Ἐπειτα πήρε τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί καί, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Θεό, τὸ πρόσφερε στοὺς μαθητὰς Του λέγοντας: «Πίετε ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι· τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποὺ χύνεται γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅλους».

Ἔτσι ὁ Χριστὸς παρέδωσε τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τὸ ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία μας ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμ-

βάνη μέχρι σήμερα για την ανάμνησι τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καί τῆ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Ἑρωτήσεις.

1) Τί δίδαξε ὁ Χριστός μέ τὸ πλύσιμο τῶν ποδιῶν τῶν μαθητῶν Του; 2) Ἀσφαλῶς ἔπλυνε καί τὰ πόδια τοῦ Ἰούδα. Πῶς σᾶς φαίνεται τοῦτο; Πῶς χαρακτηρίζετε τὸν Ἰούδα; 3) Τί συμβολίζει ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος ποὺ χρησιμοποιοῦμε κατὰ τῆ θεία Εὐχαριστία; 4) Γιατί ἐπαναλαμβάνομε σὲ κάθε λειτουργία τὸ μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας;

7. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κυρίου στῆ Γεθσημανῆ καί ἡ σύλληψί Του.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ Χριστὸς ἔδωσε στοὺς μαθητὰς Του τὶς τελευταῖες Του συμβουλές καί τοὺς εἶπε. «Ὀλίγον καιρὸ ἀκόμη θὰ εἶμαι μαζί σας. Σὲ λίγο σᾶς ἀποχωρίζομαι. Σᾶς ἀφήνω ὅμως μιὰ καινούργια ἐντολή, ν' ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅπως σᾶς ἀγάπησα ἐγώ. Μόνο μέ τὴν ἀγάπη θὰ ξεχωρίζετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅτι εἶστε μαθηταὶ μου».

Τότε ὁ Πέτρος τὸν διέκοψε καί τοῦ εἶπε: «Κύριε, ὅπου καί ἂν πᾶς, θὰ ἔρθω μαζί Σου καί θὰ θυσιάσω γιὰ Σένα ἀκόμη καί τῆ ζωὴ μου». Καί ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε: «Πέτρε, ἀλήθεια σοῦ λέγω ὅτι ἀπόψε, πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ μέ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές».

Ἐπειδὴ καί οἱ ἄλλοι μαθηταὶ φάνηκαν στενοχωρημένοι, τοὺς εἶπε νὰ μὴ λυποῦνται, ποὺ θὰ μείνουν μόνοι, γιατί θὰ εἶναι πάντοτε κοντὰ τους καί θὰ τοὺς προστατεύῃ καί θὰ τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, γιὰ νὰ τοὺς φωτίξῃ καί νὰ τοὺς δίνη δύναμι. Τέλος προσευχήθηκε στὸν Θεὸ γιὰ τοὺς μαθητὰς Του καί τὸν παρακάλεσε νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καί νὰ τοὺς ἔχῃ ἐνωμένους.

Μετὰ τὴν προσευχὴ πῆρε τοὺς ἑνδεκα μαθητὰς καί πῆγε στὸν κῆπο Γεθσημανῆ, ποὺ ἦταν στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους

Τὸ φιλημα τοῦ Ἰούδα.

τῶν Ἐλαιῶν. Ἄφησε τοὺς ἄλλους μαθητὰς στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου καί, ἀφοῦ πῆρε μαζί Του τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, προχώρησε λυπημένος μέσα στὸν κήπο, γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Ἐκεῖ τοὺς εἶπε: «Ἡ ψυχὴ μου εἶναι περίλυπη μέχρι θανάτου. Μείνετε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνήστε μαζί μου». Καί, ἀφοῦ προχώρησε μόνος Του ἀκόμη λίγο, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ καὶ μὲ πόνο καὶ ἀγωνία ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέη: «Πάτερ μου, ἂν εἶναι δυνατό, ἄς μὴ πιῶ αὐτὸ τὸ πο-

τήρι τοῦ θανάτου. Ἄλλ' ὁμως ἄς μὴ γίνῃ, ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ὅπως θέλεις Ἐσύ».

Ἦστερα γύρισε στοὺς τρεῖς μαθητὰς καὶ τοὺς βρῆκε νὰ κοιμοῦνται. Τοὺς ξύπνησε καὶ εἶπε στὸν Πέτρο: «Δὲν μπορέσατε οὔτε μιὰ ὥρα ν' ἀγρυπνήσετε μαζί μου. Ξαγρυπνᾶτε καὶ προσεύχεστε, γιὰ νὰ μὴν πέσετε σὲ πειρασμό. Τὸ μὲν πνεῦμα εἶναι πρόθυμο, ἀλλὰ τὸ σῶμα εἶναι ἀσθενές». Καὶ κατόπιν πῆγε πάλι νὰ προσευχηθῆ.

Μὰ ὅταν ξαναγύρισε, τοὺς βρῆκε πάλι νὰ κοιμοῦνται βαριά. Τοὺς ἄφησε καὶ πῆγε γιὰ τρίτη φορὰ νὰ προσευχηθῆ. Δὲν εἶχε καλὰ καλὰ τελειώσει τὴν προσευχή Του καὶ ἀκούστηκαν φωνές καὶ φάνηκαν ἀπὸ μακριὰ φῶτα νὰ ἔρχονται πρὸς τὸν κῆπο. Ἐπέστρεψε ἀμέσως στοὺς μαθητὰς Του. Τοὺς βρῆκε καὶ πάλι νὰ κοιμοῦνται καὶ τοὺς εἶπε: «Κοιμᾶστε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεστε: νὰ ἔφτασε ἡ ὥρα, ποὺ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θὰ παραδοθῆ στὰ χέρια τῶν ἀμαρτωλῶν. Σηκωθῆτε νὰ πηγαίνωμε: νὰ, ἔρχεται ἐκεῖνος ποὺ θὰ με παραδώσῃ».

Τρομαγμένοι ἐκεῖνοι τινάχτηκαν ἐπάνω καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο, ποὺ βιάζετο ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ κήπου, ὅπου ἦταν καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταί.

Στὸ μεταξύ ἔφτασε ὁ Ἰούδας μὲ πολλοὺς ὑπηρέτες καὶ στρατιῶτες, τοὺς ὁποίους τοῦ εἶχαν δώσει οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς. Ὅλοι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους φανάρια, λαμπάδες καὶ διάφορα ὅπλα.

Ὁ Χριστὸς προχώρησε μπρὸς ἀπὸ τοὺς φοβισμένους μαθητὰς καὶ ρώτησε τοὺς στρατιῶτες: «Ποῖον ζητεῖτε;». «Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο», ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. «Ἐγὼ εἶμαι», εἶπε μὲ θάρρος ὁ Ἰησοῦς.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή πλησίασε καὶ ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: «Χαῖρε, Ραββί (Διδάσκαλε)» καὶ τὸν φίλησε. Ὁ Κύριος πρόλαβε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἰούδα, μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;». Καὶ ἀμέσως οἱ στρατιῶτες περικύκλωσαν τὸν Κύριο καὶ τὸν ἔπιασαν.

Οἱ μαθηταί, μόλις εἶδαν νὰ πιάνουν τὸν διδάσκαλό τους, ἀγανάχτησαν καὶ θέλησαν νὰ τοὺς χτυπήσουν. Ὁ Πέτρος μάλιστα, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Κύριο, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι

του κι ἔκοψε τὸ δεξιὸ αὐτὶ ἐνὸς ὑπηρέτη τοῦ Ἀρχιερέα, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μάλχο. Ὁ Κύριος μάλωσε τὸν Πέτρο γιὰ τὴν πράξι του αὐτῆ καὶ ἀμέσως ἔπιασε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου καὶ τὸν θεράπευσε.

Κατόπιν εἶπε στὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος: «Σὰ νὰ ἦμουν ληστής βγήκατε μὲ μαχαίρια καὶ ρόπαλα νὰ μὲ πιάσετε. Δὲν μὲ πιάνατε φανερά, ὅταν κάθε μέρα ἦμουν μαζί σας καὶ δίδασκα στὸν Ναό».

Ἦταν πιὰ περασμένα μεσάνυχτα· οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ ἔδεσαν τὸν Χριστό, τὸν ὠδήγησαν στὸν Ἀρχιερέα, ποὺ περίμενε νὰ τὸν δικάσει.

Οἱ μαθηταὶ Του φοβήθηκαν καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη διασκορπίστηκαν. Μόνο ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀκολούθησαν μέσα στὸ πλῆθος, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ τέλος.

Ἐρωτήσεις.

1) Τί μᾶς διδάσκει ἡ προσευχὴ τοῦ Κυρίου «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ἄν ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». (Ματ. 26, 42). Δηλ. «Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατό, ὡς περάσει ἀπὸ ἐμένα (ὡς μὴ πιῶ) τὸ ποτήρι τοῦτο (τοῦ θανάτου)· ἀλλ' ὅμως ἄς μὴ γίνῃ, ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὅπως θέλεις Σὺ».

8. Ἡ δίκη τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ τὴ Γεθσημανῆ οἱ στρατιῶτες ἔφεραν τὸν Χριστὸ δεμένο πρῶτα στὸ σπίτι τοῦ Ἄννα. Ὁ Ἄννας ἦταν Ἀρχιερέας τὰ προηγούμενα χρόνια. Ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ ἔχη μεγάλη δύναμι στὸν λαό, γιατί ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ πεθερὸς τοῦ Καϊάφα. Ὁ Καϊάφας ἦταν Ἀρχιερέας ἐκείνο τὸν Χρόνο. Ὁ Ἄννας ἀμέσως ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸν Χριστὸ γιὰ τοὺς μαθητὰς Του καὶ τὴ διδασκαλία Του. Ὁ Κύριος ὅμως τοῦ ἀπάντησε ὅτι, ὅλα ὅσα δίδαξε, τὰ εἶπε φανερά στὸν λαό καὶ μπορεῖ νὰ ρωτήσῃ ἐκείνους ποὺ τ' ἄκουσαν. Τὴν ἀπάντησι αὐτῆ τοῦ Κυρίου ἓνας ὑπηρέτης τοῦ Ἄννα τὴ νόμισε ἄσεβῆ γιὰ τὸν Ἀρχιερέα καὶ ράπισε (σκαμπίλισε) τὸν Χριστό.

‘Ο Κύριος, χωρίς να χάση τήν ψυχραιμία Του, τοῦ εἶπε: «Ἐάν εἶπα κανένα κακό, νά μοῦ εἰπῆς ποιό εἶναι τὸ κακό αὐτό. Ἄν ὅμως μίλησα σωστά, τότε γιατί με δέρνηεις;».

‘Ο Ἄννας δὲν προχώρησε νὰ ἐξετάσῃ τίποτε ἄλλο (δὲν εἶχε καί δικαίωμα) καί διέταξε νὰ ὀδηγήσουν τὸν Χριστό στὸν Ἀρχιερέα Καϊάφα, ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐπίσημη ἀνάκρισι καί ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ Μεγάλο Συνέδριο¹. Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου ἦταν ὁ Ἀρχιερέας Καϊάφας καί τὸ εἶχε συγκαλέσει στὸ σπίτι του ἀπὸ νωρὶς καί περίμεναν.

Μόλις λοιπὸν ἔφεραν τὸν Χριστό, ἡ δίκη ἄρχισε ἀμέσως (ὡς ἦταν νύχτα καί σύμφωνα με τὸν Νόμο ἀπαγορευόταν). Παρουσιάστηκαν τότε διάφοροι ψευδομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι κατέθεσαν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ οἱ κατηγορίες τους δὲν ἦταν σοβαρὲς καί τὸ δικαστήριό δὲν μπορούσε νὰ Τὸν δικάσῃ σὲ θάνατο. Στὸ τέλος βρέθηκαν δύο ψευδομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι μιὰ μέρα Τὸν ἄκουσαν νὰ λέῃ ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸν Ναὸ καί σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν ξαναφτιάσῃ.

‘Ο Χριστὸς πραγματικὰ τὸ εἶπε αὐτό, ἀλλὰ ἐννοοῦσε τὸν θάνατό Του καί τὴν τριήμερη Ἀνάστασί Του καί ὄχι τὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Τότε ὁ Καϊάφας τοῦ εἶπε: «Ἄκους τί σὲ κατηγοροῦν; Τί ἔχεις ν’ ἀπαντήσῃς;». ‘Ο Κύριος ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιά ἀπάντησι. Καί ὁ Καϊάφας, ἐπειδὴ ἤθελε ὀπωσδὴποτε νὰ καταδικάσῃ τὸν Χριστό σὲ θάνατο, σηκώθηκε ὀρθίος καί μπρὸς σὲ ὄλους τοῦ εἶπε θυμωμένος: «Σ’ ἐξορκίζω στ’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς πῆς ἂν Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Καί ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: «Ναί, ἐγὼ εἶμαι».

‘Ο Καϊάφας, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπάντησι τοῦ Χριστοῦ, ἔκαμε πὼς ἀγανάχτησε, ἔσχισε ὑποκριτικὰ τὰ ροῦχα του καί εἶπε δυνατὰ: «Αὐτὸς βλαστήμησε, ἀφοῦ ὠνόμασε τὸν ἑαυτὸν του Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· δὲν μᾶς χρειάζονται μάρτυρες. Ὅλοι ἐσεῖς, εἶπε στὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, ἀκούσατε τὴν βλασφημία αὐτή, ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας;». Καί ὅλοι, πού

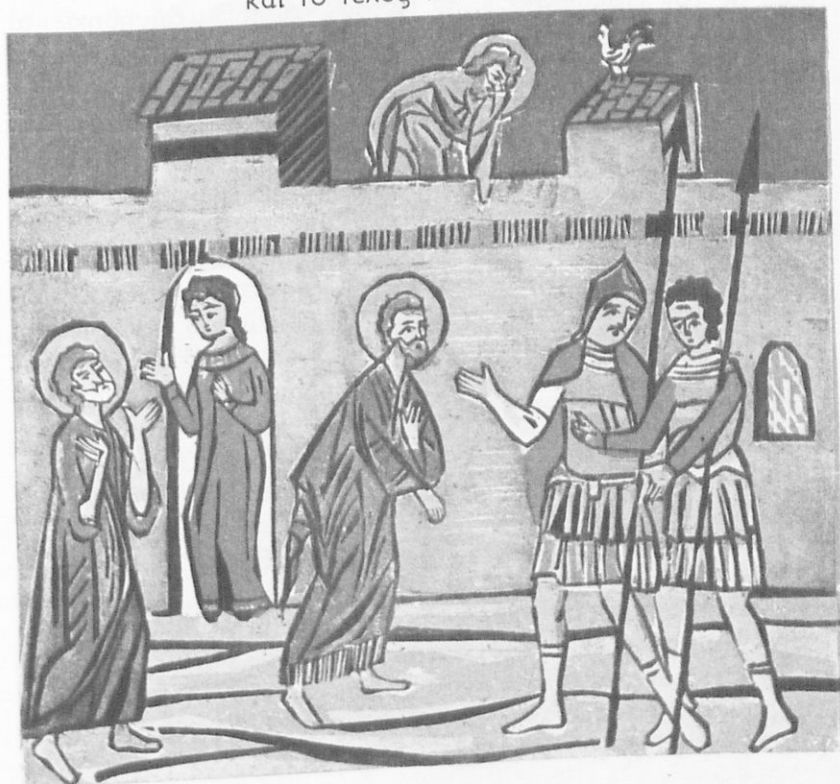
¹ Ἴδὲ σελίδα 95.

ἦταν ἀπὸ πρὶν συνεννοημένοι, τοῦ ἀπάντησαν ὅτι εἶναι ἔνοχος θανάτου.

Μετὰ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου οἱ στρατιῶτες ἔφεραν τὸν Χριστὸν εἰς τὴν αὐλήν. Ἐκεῖ ἄλλοι ἀπὸ τὸν ὄχλον τὸν ἔφτυναν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλοι τοῦ σκέπαζαν τὰ μάτια καὶ τὸν χτυποῦσαν καὶ τοῦ ἔλεγον: «Προφήτεψε, Χριστέ, ποιὸς σέ χτύπησε;». Ὅλοι δὲ μαζὶ τὸν ἔβριζαν, τὸν βλαστημοῦσαν καὶ τὸν περιέπαιζαν. Ὁ Κύριος ὁμως ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέμενε μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀνεξικακίαν.

Τέλος τὸν πῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὥσπου νὰ ξημερώσῃ.

9. Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα.

Είδαμε ὅτι ὁ Πέτρος μὲ τὸν Ἰωάννη ἀκολούθησαν τὸν Χριστό. Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα, τὸν Ἰωάννη, ἐπειδὴ ἦταν γνωστός, τὸν ἄφησαν νὰ μπη στὴν αὐλή· ἐνῶ τὸν Πέτρο δὲν τὸν ἄφησαν κι ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα τοῦ σπιτιοῦ· ὁ Ἰωάννης τότε παρακάλεσε τὴ θυρωρὸ κι ἐκείνη τὸν ἄφησε νὰ μπη.

Καθὼς ὅμως τὸν εἶδε φοβισμένο, τὸν ρώτησε: «Μήπως κι ἐσύ εἶσαι κανένας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;». «Ὁχι, εἶπε ὁ Πέτρος, δὲν εἶμαι»· καὶ προχώρησε πρὸς τὴν αὐλή. Ἐκεῖ οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ Ἀρχιερέα εἶχαν ἀνάψει φωτιὰ καὶ ζεσταίνονταν. Κοντὰ τους κάθησε καὶ ὁ Πέτρος, γιὰ νὰ ζεσταθῆ. Ἐκεῖ μιὰ ὑπηρέτρια τοῦ Ἀρχιερέα, ἀφοῦ τὸν κοίταξε καλά, τοῦ εἶπε: «Κι ἐσύ ἦσουν μαζί μὲ τὸν Ναζωραῖο;». Ὁ Πέτρος καὶ πάλι ἀρνήθηκε καὶ εἶπε παραγμένος: «Δὲν τὸν γνωρίζω, οὔτε καταλαβαίνω τί μοῦ λές».

Τότε τὸν πλησίασε ἓνας ὑπηρέτης τοῦ Ἀρχιερέα, συγγενῆς τοῦ Μάλχου, καὶ μπρὸς σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους τοῦ εἶπε: «Τί μᾶς λές, ἐγὼ σὲ εἶδα στὸν κῆπο μαζί Του».

Ὁ Πέτρος τότε ταραχτήκε περισσότερο καὶ ἄρχισε νὰ καταριέται καὶ νὰ ὀρκίζεται ὅτι δὲν ξέρει τὸν ἄνθρωπο αὐτόν.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τελειώσῃ τίς κατάρες καὶ τοὺς ὀρκους του καὶ λάλησε ὁ πετεινός. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη εἶχε τελειώσῃ ἡ ἀνάκρισι καὶ οἱ στρατιῶτες ἔφεραν τὸν Χριστὸ ἔξω. Περνώντας ὁ Χριστὸς ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο, τὸν κοίταξε μὲ παράπονο. Ἀμέσως τότε ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ διδασκάλου του, ὅτι «πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές». Βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα κι ἔκλαψε πικρὰ μετανιωμένος γιὰ τὸ ἀμάρτημά του.

Ὁ ἄλλος μαθητῆς τοῦ Κυρίου, ὁ προδότης Ἰούδας, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστὸς καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μετανιωμένος γιὰ τὴν προδοσίαν, ἐπέστρεψε τὰ «τριάκοντα» ἀργύρια στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀμάρτησα, γιατί σᾶς παρέδωσα ἓναν ἄθῶο»· κι ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα: «Τί μᾶς μέλει ἐμᾶς. Ἐσύ θὰ δώσης λόγο (θὰ τιμωρηθῆς) γι' αὐτό».

Ὁ Ἰούδας ἐπιστρέφει τὰ τριάκοντα ἀργύρια.

Ὁ Ἰούδας τότε ἀπελπισμένος πῆγε στὸν Ναό, πέταξε τ' ἀργύρια κι ἔφυγε τρέχοντας. Δὲν πῆγε νὰ κλάψῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησι ἀπὸ τὸν ἀνεξίκακο Κύριο, ἀλλὰ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ ἓνα δέντρο μ' ἓνα σχοινί.

Οἱ Ἀρχιερεῖς τὰ χρήματα ποὺ ἐπέστρεψε ὁ Ἰούδας δὲν τὰ ἔβαλαν στὸ ταμεῖο τοῦ Ναοῦ, γιατί ἀποτελοῦσαν τὴν τιμὴ τοῦ ἀθῶου αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Μὲ αὐτὰ ἀγόρασαν τὸ χωράφι ἑνὸς κεραμοποιοῦ, γιὰ νὰ θάβουν τοὺς ξένους. Τὸ χωράφι αὐτὸ ἀπὸ τότε ὠνομάστηκε «ἀγρὸς αἵματος».

Ἑρωτήσεις.

Νὰ Συγκρίνετε τὴ στάσι καὶ τὴ συμπεριφορὰ τῶν δύο μαθητῶν.
α) Τί σᾶς κάνει ἐντύπωσι; β) Τί δὲν θυμῆθηκε ὁ Ἰούδας;

10. Ὁ Κύριος πρὸ τοῦ Πιλάτου.

Πρωτὶ πρωτὶ τὴν Παρασκευὴ (Μ. Παρασκευὴ) τὰ μέλη τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου μὲ τοὺς ἴδιους ψευδομάρτυρες ἔκαμαν τυπικὰ τὴ δίκη καὶ καταδίκασαν τὸν Χριστὸ σὲ θάνατο¹.

Ἀμέσως κατόπιν τὸν ὠδήγησαν στὸ Πραιτώριο, δηλ. στὸ Διοικητήριον, ὅπου ἔμενε ὁ Ρωμαῖος διοικητὴς Πόντιος Πιλάτος. Χωρὶς τὴν ἔγκρισι αὐτοῦ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐκτελεστῇ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασι τοῦ Συνεδρίου.

Ἐκεῖ κατηγορήσαν τὸν Χριστὸ ὅτι ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν Τοῦ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ βασιλιὰ τῶν Ἰουδαίων.

Τότε ὁ Πιλάτος ρώτησε τὸν Χριστό: «Ἀλήθεια, ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων;».

Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε: «Ἡ δική μου βασιλεία δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Ἄν ἦταν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον ἡ βασιλεία μου, οἱ ἄνθρωποι μου θ' ἀγωνίζονταν νὰ μὴν παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους. Ἐγὼ ἦρθα νὰ

¹ Ἡ ἀνάκρισι τοῦ Χριστοῦ ἔγινε τὴν νύχτα τῆς Μ. Πέμπτης. Σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον τῶν Ἑβραίων ἡ δίκη δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ γίνῃ τὴν νύχτα.

διδάξω μόνο τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ ἡ βασιλεία ἡ δική μου δὲν εἶναι ἐδῶ στὴ γῆ».

Ὁ Πιλάτος τότε κατάλαβε ὅτι ἔχει μπρὸς του ἕναν ἀθῶο, γι' αὐτὸ εἶπε στὸ ἀνυπόμονο πλῆθος τῶν Ἑβραίων ὅτι δὲν βρῖσκει καμμιά ἐνοχὴ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Αὐτὸ ἀναστάτωσε τοὺς Ἰουδαίους καὶ μὲ περισσότερο πείσμα τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι μὲ τὴ διδασκαλία Του ἔχει ξεσηκώσει σ' ἐπανάστασι ὅλο τὸ ἔθνος κι ἐμποδίζει τὸν κόσμον νὰ πληρῶνῃ τοὺς φόρους στὸν Καίσαρα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Πιλάτος ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ἀθῶος καὶ ὅτι ἀπὸ κακία τὸν καταδίκασαν οἱ Ἀρχιερεῖς. Ἀκόμη καὶ ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε βεβαιώσει σ' αὐτό, ἡ ὁποία εἶχε ἰδεῖ στ' ὄνειρό της ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἀθῶος. Γι' αὐτὸ πρότεινε στοὺς Ἰουδαίους νὰ τὸν μαστιγώσῃ καὶ νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ἐκεῖνοι ὅμως φώναζαν: «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν».

Ὁ Πιλάτος τότε θυμήθηκε ὅτι τὸ Πάσχα ὑπάρχει συνήθεια ὁ Ρωμαῖὸς Διοικητὴς ν' ἀφήνῃ ἐλεύθερο ἕναν Ἑβραῖο καταδικασμένο σὲ θάνατο, πού θὰ τοῦ ζητοῦσε ὁ λαός. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν καταδικασμένοι σὲ θάνατο ἕνας ἐπικίνδυνος κακοῦργος, ὁ Βαραββᾶς. Σκέφτηκε μεταξὺ τῶν δύο καταδίκων νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Χριστό.

Παρουσίασε λοιπὸν στοὺς Ἰουδαίους τὸν Χριστὸ καὶ τὸν Βαραββᾶ καὶ τοὺς ρώτησε ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο ν' ἀπολύσῃ, τὸν Βαραββᾶ ἢ τὸν Χριστό. Ὁλος ὁ ὄχλος, παρακινούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς, φώναζε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Βαραββᾶ καὶ νὰ σταυρώσῃ τὸν Χριστό.

Τότε ὁ Πιλάτος ἔδωσε διαταγὴ νὰ μαστιγώσουν τὸν Χριστό. Καί, ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν μαστίγωσαν καὶ τοῦ αἱμάτωσαν ὅλο Του τὸ σῶμα, τὸν παρουσίασε στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἶπε: «Νὰ ὁ ἄνθρωπος», δηλαδή «Νὰ ὁ ἄνθρωπος πού θέλετε νὰ σταυρώσω». Νόμιζε ὅτι θὰ τὸν λυπόνταν καὶ θὰ τὸν γλύτωνε ἀπὸ τὸν θάνατο.

Αὐτοὶ ὅμως μὲ μεγαλύτερη μανία φώναζαν: «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν». Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Πιλάτος δίσταζε, γιὰτὶ πίστευε ὅτι ἦταν ἀθῶος καὶ τοὺς εἶπε: «Πάρτε Τον ἐσεῖς

καὶ σταυρῶστε Τον, ἐγὼ δὲν βρίσκω καμμιά ἐνοχή σ' Αὐτόν». Ἐξαλλοὶ ἀπὸ κακία αὐτοὶ τότε ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ ν' ἀπειλοῦν τὸν Πιλάτο, ὅτι, ἂν δὲν θανατώσῃ τὸν Χριστό, θὰ τὸν καταγγείλουν στὸν αὐτοκράτορα τὸν Καίσαρα ὅτι δὲν εἶναι φίλος του.

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπειλή, φοβήθηκε μήπως τὸν κατηγορήσουν στὸν αὐτοκράτορα. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἔκαμε μιὰ ἀκόμη προσπάθεια. Παρουσίασε καὶ πάλι τὸν Χριστὸ στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἶπε: «Νὰ ὁ βασιλιάς σας». Ἐκεῖνοι ἐξαργιωμένοι φώναζαν ἀκόμη δυνατώτερα: «Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν». «Μὰ τὸν βασιλιά σας νὰ σταυρώσω;», τοὺς εἶπε ὁ Πιλάτος, κι ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν: «Δὲν ἔχομε ἄλλον βασιλιά ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Καίσαρα».

Ὁ Πιλάτος πείστηκε πιά ὅτι δὲν πετυχαίνει τίποτε, παρὰ μόνο θόρυβος γίνεται καὶ ὑποχώρησε· ἔνιψε τὰ χέρια του μὲ νερὸ καὶ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου αὐτοῦ· ἐσεῖς εἶστε ὑπεύθυνοι». Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐξαλλοὶ φώναζαν: «Τὸ αἷμα του ἂς πέσῃ πάνω σ' ἐμᾶς καὶ πάνω στὰ παιδιὰ μας». Ἔτσι ὁ Πιλάτος ἀπέλυσε τὸν Βαραββᾶ· καὶ τὸν Χριστὸ Τὸν παρέδωσε στοὺς Ἰουδαίους νὰ Τὸν σταυρώσουν. Ἡ ὥρα ἦταν 9 τὸ πρωτὶ τῆς Μ. Παρασκευῆς.

Παρατηρήσεις.

1) Νὰ παραβάλετε τὴν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὸν Χριστὸ πρὸ τοῦ Πιλάτου. 2) Νὰ συγκρίνετε τὰ «Ἔσαννά» μὲ τὰ «ἄρον ἄρον». 3) Ὁ ἴδιος λαὸς ἐκεῖ, ὁ ἴδιος κι ἐδῶ. Χαρακτηρίστε τον.

11. Ἡ Σταύρωσι τοῦ Κυρίου.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πιλάτου οἱ στρατιῶτες πῆραν τὸν Χριστὸν καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν τοῦ Πραιτωρίου, γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν μαζί Του.

Ἐκεῖ τοῦ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα Του καὶ τοῦ φόρεσαν μιὰ κόκκινη χλαμύδα· τοῦ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλιν ἓνα στεφάνιν ἀπὸ ἀγκάθια ποῦ ἔπλεξαν μόνοι τους. Τοῦ ἔδωσαν καὶ εἰς τὸ δεξιὸν Του χεῖρ ἓνα καλάμι. Κατόπιν ἄρχισαν νὰ τὸν προσκυνοῦν καὶ νὰ τὸν χαιρετοῦν περιπαικτικὰ, λέγοντας «χαῖρε ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων», νὰ τὸν χτυποῦν εἰς τὸ κεφάλιν μὲ τὸ καλάμι, ποῦ τοῦ ἔδωσαν νὰ κρατῆ, νὰ τὸν φτύνουν καὶ γενικὰ νὰ τὸν περιπαίζουσιν καὶ νὰ τὸν βασανίζουσιν.

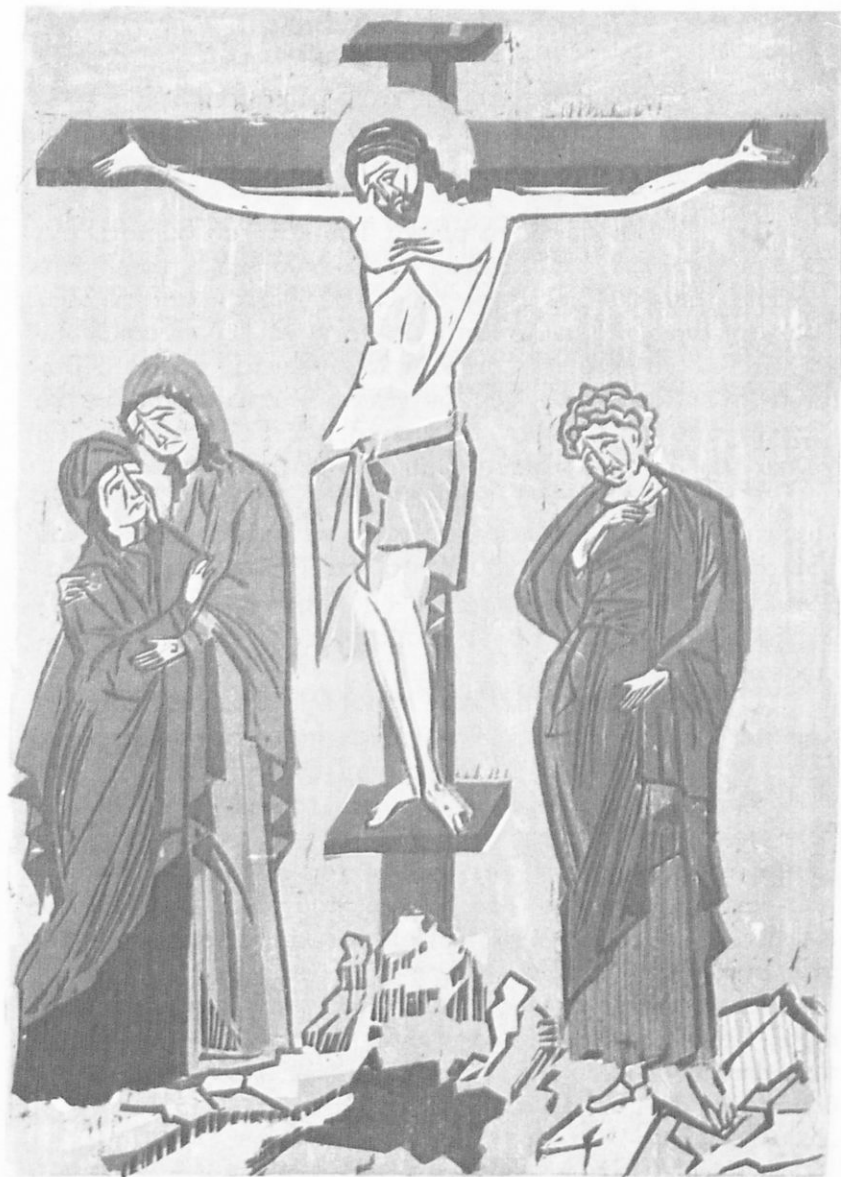
Ὅταν τελείωσαν τὸ βάρβαρον παιχνίδι τους, τοῦ ἔβγαλαν τὴν χλαμύδα, τοῦ φόρεσαν πάλιν τὰ ροῦχα Του καὶ τοῦ ἔβαλαν εἰς τὸν ὤμον τὸν σταυρὸν, ποῦ θὰ τὸν σταύρωναν. Κατόπιν τὸν ἔβαλαν ἀνάμεσα εἰς δύο ληστὰς (κακούργους) καὶ ξεκίνησαν μαζί μὲ πολὺν κόσμον γιὰ τὸν τόπον τῆς σταυρώσεως.

Ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν ἓνας λόφος ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ λεγόταν ἑβραϊκὰ «Γολγοθᾶς», ποῦ σημαίνει Κρανίου τόπος¹. Ἐκεῖ οἱ Ἑβραῖοι σταύρωναν τοὺς καταδικασμένους εἰς θάνατον. Ἐν τῷ δρόμῳ ὁ Κύριος, ἔξαντλημένος ἀπὸ τὴν κακουχίαν καὶ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ, ἔπεσε κάτω, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸν σταυρὸν.

Ἐκεῖ συνάντησαν ἓναν χωρικό, ποῦ τὸν ἔλεγον Σίμωνα Κυρηναῖο. Οἱ στρατιῶτες τὸν ἀγγάρεψαν νὰ σηκώσῃ αὐτὸν τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Ὅταν ἔφτασαν εἰς τὸν Γολγοθᾶ, ἦταν μεσημέρι (12 ἡ ὥρα). Οἱ στρατιῶτες ἔδωσαν εἰς τὸν Χριστὸν νὰ πιῇ ναρκωτικὸν ἀπὸ ξύδι καὶ χολή, ὅπως ἔδιναν εἰς ὅλους τοὺς μελλοθανάτους. Ὁ Χριστὸς ὁμως δὲν τὸ ἤπιε.

¹ Τὸν ἔλεγον ἔτσι, γιὰτὶ ἐκεῖ ἔλεγον ὅτι βρῆκαν τὸ κρανίον τοῦ Ἀδάμ.

Ἡ Σταύρωσι.

Ἄμεσως κατόπιν Τὸν ἐγδυσαν καὶ κάρφωσαν μὲ καρφιά τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια Του κι ἔστησαν τὸν Σταυρὸ ὄρθιο. Μαζί Του σταύρωσαν καὶ τοὺς δύο ληστές, τὸν ἕνα δεξιά Του καὶ τὸν ἄλλον ἀριστερά Του. Ἐνῶ τὸν σταύρωναν, ὁ Κύριος χωρὶς καμμιὰ κακία τοὺς συγχωροῦσε κι ἔλεγε: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι». Τοῦτο σημαίνει: «Πατέρα μου, συγχώρεσέ τους, γιατί δὲν ξέρουν τί κάνουν».

Στὸ πάνω μέρος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἔβαλαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Πιλάτου μιὰ ἐπιγραφή (γραμμένη ἑλληνικά, ἑβραϊκὰ καὶ ρωμαϊκὰ), ἡ ὁποία ἔλεγε: «Ἰησοῦς - Ναζωραῖος - Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»¹. Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ δὲν ἄρεσε στοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν δέχτηκε καὶ εἶπε: «ὁ γέγραφα, γέγραφα», «ὅ,τι ἔγραψα, ἔγραψα».

Μετὰ τὴ σταύρωσι οἱ στρατιῶτες σύμφωνα μὲ τὶς τότε συνήθειες πῆραν τὰ ἱμάτια (τὰ ροῦχα) τοῦ Χριστοῦ, τὰ χώρισαν σὲ τέσσαρα μέρη καὶ τὰ μοιράστηκαν μεταξύ τους. Τὸν χιτῶνα Του ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦταν μονοκόμματος καὶ ὕφαντός, γιὰ νὰ μὴ τὸν σχίσουν, ἔβαλαν κλῆρο, γιὰ νὰ τὸν πάρῃ ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον θὰ ἔπεφτε.

Ἐρωτήσεις.

1) Ποιὰ ἐντύπωσι σᾶς κάνει ἡ συμπεριφορὰ τῶν στρατιωτῶν στὸν Χριστό; 2) Πῶς δέχεται ὁ Κύριος ὅλα, ὅσα τοῦ κάνουν οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ κακοὶ ὑπηρέτες τῶν Ἰουδαίων; 3) Μὲ ποιὰ λόγια ὁ Χριστὸς παρακαλεῖ τὸν Πατέρα Του γιὰ τοὺς σταυρωτὰς Του; 4) Γιατί δὲν ἄρεσε στοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους ἡ ἐπιγραφή τοῦ Πιλάτου;

¹ Ὑπῆρχε συνήθεια νὰ γράφεται στὸ πάνω μέρος τοῦ Σταυροῦ ἐπιγραφή, γιὰ νὰ φανερώνεται τ' ὄνομα τοῦ σταυρωμένου καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο τὸν σταύρωσαν.

12. Ὁ Θάνατος τοῦ Κυρίου.

Ὁ Χριστὸς ἦταν πιὰ πάνω στὸν Σταυρό. Πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παραβρέθηκαν στὴ σταύρωσι μαζί με τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, καθὼς κι ἐκεῖνοι ποὺ περνοῦσαν τυχαῖα ἀπὸ ἐκεῖ, Τὸν βλασφημοῦσαν, Τὸν ἔβριζαν καὶ Τὸν περιέπαιζαν λέγοντας μὲ κακία: «Ἐσύ, ποὺ μπορεῖς νὰ γκρεμίσης τὸν Ναὸ καὶ νὰ τὸν ξαναφτειάσης σὲ τρεῖς ἡμέρες, σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου καὶ κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρό».

Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν: «Ἀλλοίμονο! ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτὸν του δὲν μπορεῖ νὰ σώση. Ἄν εἶσαι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρό σου τώρα, γιὰ νὰ σὲ πιστέψωμε καί, ἂν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἄς σὲ σώση ὁ Θεός».

Ἀκόμη καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς σταυρωμένους ληστὰς βλαστημοῦσε τὸν Κύριο κι ἔλεγε εἰρωνικά: «Ἄν εἶσαι ἐσύ ὁ Χριστὸς, σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου κι ἐμᾶς». Ὁ ἄλλος ὁμως ληστής, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ, τὸν μάλωσε καὶ τοῦ εἶπε: «Δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε γιὰ ὅσο κάμαμε. Αὐτὸς ὁμως δὲν ἔκαμε κανένα κακό». Καί, ἀφοῦ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν Χριστό, τοῦ εἶπε: «Μνήσθητί μου, (θυμήσου με), Κύριε, ὅταν ἔρθης στὴ βασιλεία Σου». Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «Σὲ βεβαιώνω ὅτι σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν παράδεισο».

Κοντὰ στὸν μαρτυρικὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου στεκόταν καταπικραμένη ἡ Παναγία μητέρα Του με μερικὲς ἄλλες γυναῖκες¹ καὶ με τὸν ἀγαπημένο μαθητὴ Του Ἰωάννη. Ὁ Κύριος, ὅταν εἶδε τὴν πονεμένη μητέρα Του καὶ δίπλα τῆς τὸν Ἰωάννη, τῆς εἶπε τρυφερά: «Νὰ τὸ παιδί σου» καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι Του τῆς ἔδειξε τὸν Ἰωάννη. Καὶ στὸν Ἰωάννη εἶπε: «Νὰ ἡ μητέρα σου». Ἀπὸ τότε ὁ Ἰωάννης πῆρε μαζί του τὴ Θεοτόκο καὶ τὴν περιποιόταν σὰν μητέρα του μέχρι τοῦ θανάτου τῆς.

¹ Τῆ Μαρία τῆ Μαγδαληνή, τῆ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καὶ τῆ Μαρία τοῦ Ἰωσή.

Ἐνῶ ἦταν μεσημέρι Παρασκευῆς, (Μεγ. Παρασκευῆς), ξαφνικά ὁ ὀλόλαμπρος ἥλιος χάθηκε καὶ ἀπλώθηκε σ' ὄλη τὴ γῆ βαθὺ σκοτάδι, πού κράτησε τρεῖς ὥρες (ἀπὸ τὶς 12 ὡς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα). Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Χριστὸς φώναξε: «Ἡλί, Ἡλί, λιμᾶ σαβαχθανι» (δηλαδή, Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μ' ἐγκατέλειψες;).

Ὅταν πλησίαζαν οἱ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Κυρίου, Αὐτὸς εἶπε: «Διψῶ, λίγο νερό». Δυστυχῶς οὔτε λίγο νερὸ δὲν βρέθηκε ἐκείνη τὴ στιγμή. Τότε ἓνας στρατιώτης ἔδωσε σ' ἓνα καλάμι ἓνα σφουγγάρι, τὸ βούτηξε μέσα σ' ἓνα δοχεῖο γεμάτο ξύδι καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος δοκίμασε, χωρὶς νὰ πιῇ. Ἀμέσως κατόπιν μὲ φωνὴ δυνατὴ εἶπε: «Τετέλεσται», τελείωσε δηλαδή τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου καί, ἀφοῦ ἔκλινε (ἔγειρε) τὸ κεφάλι, παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν Θεὸ καὶ πέθανε.

Τὴ φοβερὴ ἐκείνη στιγμή σχίστηκε στὴ μέση ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ καταπέτασμα (τὸ χρυσοῦφαντο παραπέτασμα) τοῦ Ναοῦ καὶ τρομερὸς σεισμὸς τάραξε ὀλόκληρη τὴ γῆ. Οἱ βράχοι ξεσχίστηκαν. Τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν ἀνοιξαν καὶ πολλοὶ πεθαμένοι ἀναστήθηκαν καὶ πῆγαν μέσα στὴν πόλι τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη κοσμοχαλασιὰ φοβήθηκαν πάρα πολὺ ὁ Ρωμαῖος λοχαγὸς καὶ οἱ στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι φρουροῦσαν τὸν Κύριο κι ἔλεγαν: «Ἀλήθεια, Υἱὸς Θεοῦ ἦταν αὐτός». Ἐπίσης φοβήθηκαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι βρέθηκαν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸν Γολγοθᾶ. Αὐτοὶ γύριζαν τώρα στὴν Ἱερουσαλὴμ μετανιωμένοι φριχτὰ καὶ χτυποῦσαν τὸ στῆθος τους γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ πού ἔκαναν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν Σάββατο καὶ Πάσχα μαζί. Ἦταν ἀσέβεια τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὰ σώματα τῶν σταυρωμένων νὰ μείνουν ἐπάνω στὸν σταυρό. Γι' αὐτὸ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς παρακάλεσαν τὸν Πιλάτο νὰ διατάξη νὰ συντρίψουν τὰ σκέλη τους, γιὰ νὰ πεθάνουν γρήγορα καὶ νὰ τοὺς θάψουν πρὶν νυχτώση. Ὁ Πιλάτος δέχτηκε. Ἔστειλε στρατιῶτες καὶ συντόμεψαν τὸν θάνατο τῶν δύο ληστῶν, ἀφοῦ τοὺς σύντριψαν τὰ σκέλη. Τὸν Χριστὸ ὅμως δὲν τὸν πεί-

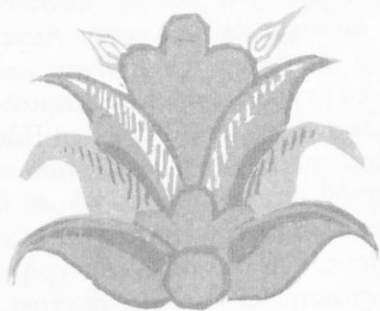
ραξαν, γιατί είχε κιόλας πεθάνει. Μόνο ένας στρατιώτης, για να βεβαιωθεί για τον θάνατό Του, κέντησε με τη λόγχη την πλευρά Του και άμέσως έτρεξε αίμα και νερό.

Τὰ πάθη καὶ ἡ Σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ γιορτάζονται στὴν ὀλουχτία τῆς Μ. Πέμπτης. Καὶ μετὰ τὸ πέμπτο Εὐαγγέλιο, ὅταν περιφέρεται ὁ Ἐσταυρωμένος μέσα στὸν ναό, ψάλλεται καταनुκτικώτατα καὶ τὸ ἐξῆς τροπάριο :

«Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν Σου τὰ πάθη Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν Σου Ἀνάστασιν.

Ἐρωτήσεις.

1) Πῶς ἀμείβουν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Χριστὸ γιὰ τὶς τόσες εὐεργεσίες ποὺ τοὺς πρόσφερε; Πῶς τοὺς χαρακτηρίζετε; θυμηθῆτε τοὺς δύο ληστές. Νὰ συγκρίνετε τὴ συμπεριφορὰ τους. Πῶς ἀμείβεται ὁ δευτερός ληστής; 3) Ὁ Κύριος καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ δὲν λησμονεῖ τὴ Μητέρα Του. Τί ἐντύπωσι σᾶς κάνει; 4) Ὅλα, ὅσα ἐγιναν μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Κυρίου, τί φανερῶνουν;

‘Η Ἀποκαθήλωσι.

13. Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου.

Πλησίαζε τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς (Μ. Παρασκευῆς). Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμη βασιλέψει, γιὰ ν’ ἀρχίσῃ ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου. Ὁ πλούσιος καὶ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν πόλι Ἀριμαθαία, ὁ ὁποῖος ἦταν βουλευτὴς τῶν Ἑβραίων καὶ μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Συνεδρίου, τόλμησε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Πιλάτο τὴν ἀδεία νὰ κατεβάσῃ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Σταυρὸ καὶ νὰ τὸ θάψῃ.

Τὰ σώματα τῶν σταυρωμένων συνήθως τ’ ἄφηναν νὰ τὰ τρῶνε τὰ ὄρνια ἢ τὰ ἔριχναν στὴν χαράδρα τοῦ Ἐννώμ

(δυτικά ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα). Ὁμῶς ὁ Πιλάτος, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστὸς πέθανε, ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τὸν θάψουν.

Ἀμέσως τότε ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἀγόρασε ἕνα σεντόνι, εἰδοποίησε κι ἕναν ἄλλον κρυφὸ μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸν Νικόδημο, ποῦ ἦταν καὶ αὐτὸς πλούσιος κι ἐπίσημος Ἰουδαῖος. Ὁ Νικόδημος πήρε μαζί του ἕνα πολῦτιμο ἄρωμα¹ ἀπὸ σμύρνα καὶ ἄλλοι καὶ ἀκολούθησε τὸν Ἰωσήφ.

Ὅταν ἔφτασαν στὸν Γολγοθᾶ, ἀποκαθήλωσαν ἀπὸ τὸν Σταυρὸ (ξεκάρφωσαν) τὸ αἱματωμένο σῶμα τοῦ Χριστοῦ μ' εὐλάβεια καὶ προσοχή. Τὸ ἄλειψαν μὲ τ' ἀρώματα καὶ τὸ τύλιξαν μὲ τ' ὀλόλευκο καὶ ὀλοκάθαρο σεντόνι σύμφωνα μὲ τὶς συνήθειες τῶν Ἑβραίων.

Κατόπιν τὸ ἔφεραν στὸν κήπο τοῦ Ἰωσήφ, ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά, καὶ τὸ ἔθαψαν σ' ἕναν καινούργιο τάφο. Τὸν τάφο αὐτὸν εἶχε λαξεύσει (σκαλίσει) σ' ἕνα βράχο στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ κήπου ὁ Ἰωσήφ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ δὲν εἶχε ταφῆ σ' αὐτὸν ὡς τότε κανεὶς ἄλλος. Ἐπειτα κύλησαν μιὰ μεγάλη πέτρα κι ἔκλεισαν τὴν εἴσοδο τοῦ τάφου κι ἔφυγαν.

Τὴν ταφὴ τοῦ Κυρίου παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι λυπημένες ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ², ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσήφ καὶ μερικὲς ἄλλες ἀπὸ τὶς πιστὲς μαθήτριες τοῦ Κυρίου. Ἀμέσως μετὰ τὴν ταφὴ ἔτρεξαν γρήγορα, πρὶν κλείσουν τὰ μυροπωλεῖα, καὶ ἀγόρασαν ἀρώματα, γιὰτὶ εἶχαν σκοπὸ μετὰ τὸ Πάσχα νὰ πᾶνε καὶ αὐτὲς ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ νὰ κλάψουν τὸν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο.

Τὴν ἄλλη μέρα πρῶτῃ πρῶτῃ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς πῆγαν στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐκεῖνος ὁ πλάνος (ἔτσι εἶπαν τὸν Χριστό), ὅταν ζοῦσε, εἶχε εἶπεῖ ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστηθῆ. Ὑπάρχει λοιπὸν φόβος νὰ ἔρθουν νύχτα οἱ μαθηταὶ του, νὰ κλέψουν τὸ σῶμα του καὶ νὰ εἰποῦν

¹ Ὅλο τὸ ἄρωμα ποῦ εἶχε μαζί του ὁ Νικόδημος ἦταν 100 λίτρα περίπου· δηλαδὴ περισσότερο ἀπὸ 30 κιλά.

² Λέγεται Μαγδαληνῆ, γιὰτὶ ἦταν ἀπὸ τὰ Μάγδαλα τῆς Γαλιλαίας.

ἔπειτα στὸν λαὸ ὅτι ἀναστήθηκε. Γι' αὐτὸ δῶσε διαταγὴ νὰ ἀσφαλιστῆ καλὰ ὁ τάφος καὶ νὰ τὸν φρουροῦν στρατιῶτες μέχρι τὴν τρίτη μέρα». Ὁ Πιλαῶτος, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν κακία τους, τοὺς εἶπε νὰ πάρουν μερικοὺς στρατιῶτες καὶ ν' ἀσφαλίσουν τὸν τάφο μόνοι τους, ὅπως νομίζουν καλύτερα. Ἐκεῖνοι τότε πῆγαν στὸν τάφο, σφράγισαν τὴν πέτρα ποὺ τὸν ἔκλεινε κι ἔβαλαν στρατιῶτες νὰ τὸν φρουροῦν. Ἐπειτα ἔφυγαν εὐχαριστημένοι καὶ ἤσυχτοι.

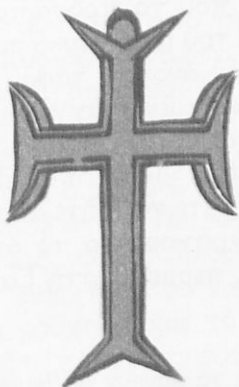
Τὴν Ἀποκαθήλωσι καὶ τὴν Ταφὴ τοῦ Κυρίου τῆ γιορτάζομε τὴν Μ. Παρασκευή. Τότε ψάλλονται καὶ τὰ ἐξῆς τροπάρια:

Α. «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν Σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

Β. «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σὲ νεκρὸν ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωῆν, σμύρνη καὶ σινδόνι Σε, Χριστέ, ἐκήδευσεν· καὶ τῷ πόνθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον, Σοῦ περιπτύξασθαι· ὁμως συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόα Σοι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει Σου Φιλάνθρωπε.

Ρητό.

«Ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς Γραφάς». (Α' Κορινθ. 15, 3).

14. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου.

Τὸ Σάββατο ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι ἔμειναν στὰ σπίτια τους καὶ γιόρτασαν τὸ Πάσχα τους. Τὴν ἄλλη μέρα, δηλ. τὴν Κυριακὴ, πολὺ πρωΐ, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη (ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν τοῦ Ζεβεδαίου) πήραν τ' ἄρώματα, ποὺ εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ καὶ ξεκίνησαν νὰ πᾶνε στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ. Ἦθελαν ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου μὲ τὰ μύρα καὶ νὰ τὸν μοιρολογήσουν σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῶν Ἰουδαίων¹.

Στὸ μεταξύ ὅμως τὸ μέγα θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως εἶχε γίνει. Τὰ μεσάνυχτα, ξημερώματα τῆς Κυριακῆς, ἔγινε ἓνας δυνατὸς σεισμὸς κι ἓνας ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε πάνω στὸν τάφο καὶ κύλησε τὸν λίθο (πέτρα) ποὺ τὸν ἔκλεινε. Ὁ Κύριος ζωντανὸς καὶ ὀλόσωμος βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο. Οἱ στρατιῶτες ποὺ τὸν φρουροῦσαν τρόμαξαν τόσο πολὺ, ὥστε ἔπεσαν κάτω σὰν πεθαμένοι.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες προχωροῦσαν λυπημένες καὶ συζητοῦσαν μεταξύ τους ποιὸς θὰ τοὺς κυλήσει τὴ βαρεῖα πέτρα τοῦ τάφου.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ μνημα, κατάπληκτες καὶ τρομαγμένες εἶδαν ὅτι ἡ πέτρα τοῦ τάφου εἶχε κυλιστῆ καὶ πάνω καθόταν ἓνας ἄγγελος, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν ἀστραπὴ καὶ τὰ ρούχα του ἦταν λευκὰ σὰν χιόνι. Δειλά, δειλά, προχώρησαν πρὸς τὸν ἀνοικτὸ τάφο, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Τότε ὁ λευκοφορεμένος ἄγγελος τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβᾶστε· ξέρω ὅτι ζητεῖτε τὸν ἐσταυρωμένο Ἰησοῦ. Μάθετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ, γιατί, ὅπως εἶπε, ἀναστήθηκε. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, ἔλατε νὰ ἰδῆτε τὸν τόπο ποὺ τὸν εἶχαν θάψει. Τρέξτε μόνο γρήγορα νὰ τὸ ἀναγγεῖλετε στοὺς μαθητὰς Του, ποὺ τοὺς περιμένει στὴ Γαλιλαία». Μὲ χαρὰ με-

¹ Ἔτσι συνήθιζαν νὰ κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι στοὺς νεκροὺς τους.

Ἡ Ἀνάστασις.

γάλη, ἀλλὰ καὶ μὲ τρόπο γιὰ τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων οἱ Μυροφόρες ἔτρεξαν ν' ἀναγγείλουν στοὺς μαθητὰς τὴν χαρμόσυνη εἶδησι. Στὸν δρόμο ὅμως, καθὼς κατέβαιναν, συνάντησαν τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε: «Χαίρετε». Ἐκεῖνες φοβισμένες τὸν πλησίασαν, γονάτισαν καὶ τὸν προσκύνησαν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μιλήσουν ἀπὸ τὴ συγκίνησί τους. «Μὴ φοβᾶστε, συνέχισε ὁ Κύριος, πηγαίνετε ν' ἀναγγείλετε στοὺς μαθητὰς μου ὅτι ἀναστήθηκα καὶ νὰ πᾶνε στὴ Γαλιλαία· ἐκεῖ θὰ μὲ ἴδουν (θὰ συναντηθοῦμε)».

Χαρούμενες τώρα πιά καὶ ἄφοβες οἱ Μυροφόρες ἔτρεξαν καὶ εἶπαν στοὺς μαθητὰς ὅ,τι εἶδαν καὶ ὅσα ἄκουσαν. Αὐτοὶ ὅμως δὲν πίστεψαν. Μάλιστα ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἔτρεξαν πρὸς τὸν τάφο, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν μὲ τὰ μάτια τους. Ὄταν ἔφτασαν στὸν ἀνοιχτὸ τάφο καὶ μπῆκαν μέσα, βρῆκαν μόνο τὰ νεκρικὰ ροῦχα χωρὶς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τότε πιά πίστεψαν ὅτι πραγματικὰ ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, καθὼς εἶχε προεῖπει, κι ἔφυγαν χαρούμενοι.

Ἄλλὰ καὶ οἱ στρατιῶτες ποῦ φρουροῦσαν τὸν τάφο, ὅταν συνῆλθαν ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, ἦρθαν στὴν πόλι καὶ διηγήθηκαν στοὺς Ἀρχιερεῖς ὅσα εἶχαν γίνει. Ἐκεῖνοι, ἀντὶ νὰ πιστέψουν, ἔδωσαν πολλὰ χρήματα στοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ἔπεισαν νὰ μὴ φανερώσουν τὸ θαῦμα καὶ νὰ διαδώσουν στὸν λαὸ ὅτι τὴν νύχτα, ποῦ κοιμήθηκαν, ἦρθαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ κι ἔκλεψαν τὸ σῶμα Του. Γιὰ νὰ μὴν τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸν Πιλάτο, τοὺς ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ μεσολαβήσουν αὐτοί. Οἱ στρατιῶτες πῆραν τὰ χρήματα κι ἔκαμαν, ὅπως τοὺς εἶπαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες τῶν Ἰουδαίων.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ ἀναστὰς Κύριος παρουσιάστηκε καὶ στὴ Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ καὶ στὸν Πέτρο. Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας παρουσιάστηκε σὲ ὅλους μαζί ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θωμᾶ ποῦ ἔλειπε στὸ σπίτι ποῦ ἦταν κρυμμένοι γιὰ τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων. Παρουσιάστηκε ἀκόμη στὴ Γαλιλαία καὶ ἄλλοι: ἔτσι τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως διαδόθηκε παντοῦ. Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴν εἰδησι καὶ ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ.

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἑκατομμύρια Χριστιανῶν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες, ποῦ συμβολίζουν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, γιορτάζουν καὶ θὰ γιορτάζουν κάθε χρόνο τὸ Πάσχα, τὴ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης καὶ ψάλλουν καὶ θὰ ψάλλουν χαρούμενα:

«Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

Ἀκόμη τὸ Πάσχα ψάλλονται καὶ τὰ ἐξῆς τροπάρια:

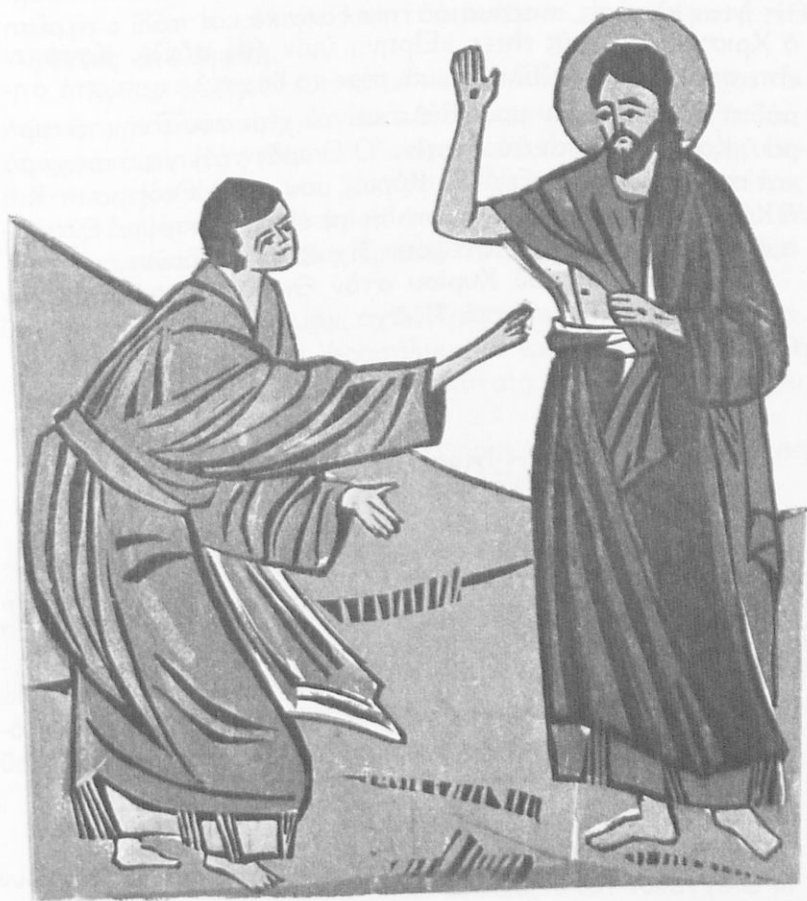
Α. «Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθούσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

Β. «Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον, Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ Λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα τὸ Πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς».

Ἑρωτήσεις.

- 1) Ὁ Κύριος εἶχε εἶπει στήν Μάρθα, πρὶν ἀναστήσει τὸν Λάζαρο: «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις». Μποροῦσαν ποτὲ ὁ τάφος καὶ τὰ σφραγίσματά του νὰ κρατήσουν τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς;
- 2) Ποιὰ εἶναι ἡ μεγάλη θεϊκὴ χάρι πού δόθηκε στὶς Μυροφόρες;
- 3) Γιατί οἱ Ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων παρὰ τὴν προσπάθειά τους δὲν πέτυχαν ν' ἀποκρύψουν τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως;

15. Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Ἀναστάσεως ποὺ ὁ Χριστὸς παρουσιάστηκε στοὺς μαθητάς, ὅπως εἶπαμε, ὁ Θωμᾶς ἔλειπε. Ὅταν ἦρθε, χαρούμενοι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ εἶπαν: «Εἶδαμε τὸν Κύριο! εἶδαμε τὸν Κύριο!». Ἐκεῖνος ὅμως δὲν πίστεψε. Ἦθελε νὰ τὸν δῆ ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια του. Νὰ τὸν ψηλαφήση, μόνος του καί, ἀφοῦ βάλῃ τὸ δάχτυλό του στὰ σημάδια ποὺ ἄφησαν τὰ καρφιά στὰ χέρια Του, νὰ πιστέψῃ.

Μετὰ ὀχτῶ μέρες, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ μαζί μὲ τὸν Θωμᾶ τώρα ἦταν συγκεντρωμένοι στὸ ἴδιο σπίτι καὶ ἐνῶ οἱ πόρτες ἦταν κλειστές, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ καὶ πάλι στὴ μέση ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς εἶπε: «Εἰρήνη ὑμῖν (σὲ σᾶς)». Κατόπιν εἶπε στὸν Θωμᾶ: «Ἔλα Θωμᾶ, θέσε τὸ δάχτυλό σου στὰ σημάδια τῶν καρφιῶν μου. Βάλε καὶ τὸ χέρι σου στὴν πλευρά μου. Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος!». Ὁ Θωμᾶς τότε γεμάτος χαρὰ καὶ συγκίνησι φώναξε: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε πάλι: «Ἐπειδὴ μὲ εἶδες, πίστεψες. Εὐτυχισμένοι θὰ εἶναι ὅσοι πιστέψουν δίχως νὰ μὲ ἴδουῦν».

Ἡ ἐμφάνισι τοῦ Κυρίου στὸν Θωμᾶ γιορτάζεται τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα καὶ λέγεται Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ.

16. Ἡ Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασί Του ὁ Κύριος ἐπὶ σαράντα μέρες παρουσιαζόταν στοὺς μαθητάς Του καὶ τοὺς ἔδινε θάρρος, διάφορες συμβουλές καὶ ὁδηγίες γιὰ τὸ ἔργο τους. Μιὰ μέρα τοὺς συγκέντρωσε σ' ἕνα βουνὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τοὺς εἶπε: «Νὰ πᾶτε νὰ κηρύξετε τὸ Εὐαγγέλιο σ' ὅλον τὸν κόσμον. Νὰ διδάξετε τὶς ἐντολές μου σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὀποίους καὶ νὰ βαπτίζετε στ' ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»¹.

¹ Ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἀπέστειλε τοὺς μαθητάς Του νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιόν Του σ' ὅλο τὸν κόσμον, ὠνομάστηκαν Ἀπόστολοι.

Τὴν τεσσαρακοστὴ μέρα (Πέμπτη) παρουσιάστηκε πάλι στοὺς μαθητὰς Του γιὰ τελευταία φορὰ καὶ τοὺς ὠδήγησε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες Του ἐντολές καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὥσότου τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ θὰ τοὺς δυναμώσῃ στὸ Ἀποστολικὸ τους ἔργο. Κατόπιν ἄπλωσε τὰ χέρια Του καὶ τοὺς εὐλόγησε. Ἀμέσως κατόπιν σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ νὰ ὑψώνεται πρὸς τὰ πάνω, ὥσότου ἕνα φωτεινὸ σύννεφο τὸν παρέλαβε καὶ τὸν ἀνέβασε στὸν οὐρανό. **Ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη.**

Ἐνῶ οἱ μαθηταὶ ἔμεναν μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὸν οὐρανό, παρουσιάστηκαν καὶ στάθηκαν κοντὰ τους δύο ἀσπροφορεμένοι ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν: «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί στέκεστε καὶ βλέπετε στὸν οὐρανὸ σαστισμένοι; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς, θὰ ἔρθῃ μιὰ μέρα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως τὸν εἶδατε ν' ἀνεβαίνει, στὸν οὐρανό».

Μετὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι χαρούμενοι γύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα κι ἔμεναν ὅλοι μαζί (στὸ ἴδιο σπίτι) σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, περιμένοντας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

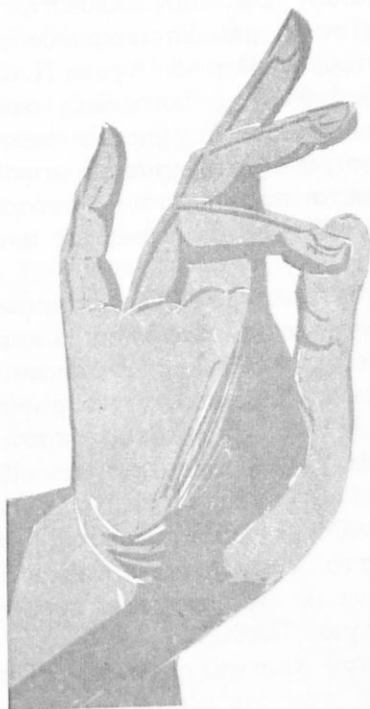
Ἡ Ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ γιορτάζεται σαράντα μέρες μετὰ τὸ Πάσχα καὶ πάντοτε μέρα Πέμπτη.

Ἀπολυτίκιο τῆς γιορτῆς.

«Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Χαροποιήσας τοὺς Μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι Σὺ εἶ (εἶσαι) ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».

Ζ. ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Ι. Ὁ Κυβερνήτης τοῦ Κόσμου.

Σὺ ποὺ κόσμους κυβερνᾷς
καὶ ζωὴ παντοῦ σκορπᾷς,
ἄκου τούτη τὴ στιγμή
τῶν παιδιῶν σου τὴ φωνή.

Φώτιζέ μας τὴν ψυχὴ
στὸ καλὸ στὴν ἀρετή,
δίνε μας ἀπὸ ψηλὰ
θάρρος, δύναμι, χαρά,

γιὰ νὰ ζοῦμε ἐδῶ στὴ γῆ
μὲ γαλήνη μὲ τιμὴ
καὶ νὰ ὑμνοῦμ' αἰῶνια Σέ,
Πάνσοφε δημιουργέ.

BITTER (Μετ. Α. Ἀργυροπούλου)

2. Τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος μας.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔγινης ἄνθρωπος, γιὰ νὰ σώσης τὸν κόσμον.
Γνωρίζομε ὅτι ἔζησες καὶ Σὺ σὰν παιδί κι ἔδειξες τελεία ὑπακοή καὶ ἀγάπη στὴν Παναγία μητέρα Σου καὶ τὸν ἅγιο Ἰωσήφ, τὸν προστάτη Σου.
Σὲ παρακαλοῦμε λοιπὸν νὰ βοηθήσης κι ἐμᾶς, γιὰ ν' ἀκολουθήσωμε τὸ δικό Σου παράδειγμα
Φώτιζέ μας νὰ ζήσωμε σὰν κι Ἐσένα μέσα στὴν οἰκογένειά μας.
Βοήθησέ μας νὰ δείχνωμε σεβασμὸ στοὺς μεγαλυτέρους μας καὶ ἀγάπη σὲ ὅλους,
γιὰ νὰ ἔχωμε πάντοτε τὴν ἀγάπη Σου καὶ τὴν προστασία σου. Ἄμην.

Δημ. Παναγιωτόπουλος

3. Στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Παρθένα, στήριγμα γλυκό, Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας,
πού σ' ἔχομε παντοτεινὰ μὲ σεβασμὸ στὸν νοῦ μας,
βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ, πού 'σαι γιὰ μᾶς γαλήνη
κι ἀστέρι πού λαμποκοπᾷ, χωρὶς ποτὲ νὰ σβήνη,
στεῖλε, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, στὸν κόσμον τὴν εἰρήνη
κι ὁδήγα κάθε ἄσπλαχνο στὴν ἐλεημοσύνη.
Τέλος ἀξίωσε κι ἐμᾶς, πού τόσο σ' ἀγαποῦμε,
πολίτες, τίμιοι, καλοὶ στὸν κόσμον νὰ γινοῦμε.

Δημ. Παναγιωτόπουλος

4. Προσευχή στην Παναγία.

Γλυκὸ τοῦ κόσμου στήριγμα, καλή μου Παναγία, ποὺ ἀκοῦς
τὴ δέησι τῶν παιδιῶν, ἀθάνατη Μαρία,
ἄκου καὶ μᾶς ποὺ ὑψώνομε σὲ Σὲ τὴν προσευχή μας,

ποὺ ἀπ' τὴν πιστὴ ψυχὴ μας
βγαίνει γιὰ Σὲ θερμά.

Ἔχε, Κυρά, στὴ σκέπη Σου τὴν πικραμένη χήρα,
στὸν πεινασμένο ἀνοίξε Σὺ σπλαχνικὰ τὴ θύρα,
δῶσε στοῦ σκλάβου, Δέσποινα, ἐλεύθερη πατρίδα,
τοῦ ναύτη τὴν ἐλπίδα,
ποὺ πλέει στὴν ξενιτειά.

Εὐλόγησε τὰ ὄνειρατα τοῦ βρέφους ποὺ κοιμᾶται,
ὀδήγησε τὰ βήματα τῆς κόρης ποὺ φοβᾶται,
στεῖλε δροσιὰ κι' ἀνάπαυσι στοῦ ἀρρώστου τὸ κλινάρι,
ἔχε στὴ θεία Σου χάρι
τὰ μαῦρα τὰ φτωχά.

*Αν. Μαρτζώκης

5. Πρωινή δοξολογία (προσευχή).

Ἡ αὐγούλα ξεπροβάλλει
κι' ὄλα γύρω μᾶς ξυπνοῦν
καὶ τῆς γῆς τὰ τόσα κάλλη
δὲν θ' ἀργήσουν νὰ φανοῦν.

Τὰ πουλάκια φτερουγίζουν
καὶ μὲ χάρι κελαηδοῦν,
τὴν ἡμέρα χαιρετίζουν
καὶ τὸν Πλάστη των ὕμνοῦν.

Καὶ τὰ ἄνθη χύνουν γύρω
σὰν λιβάνι διαλεχτὸ
στὸν Θεό μας κάποιο μύρο
εὐωδίας θαυμαστὸ.

Μᾶς καλεῖ ὄλη ἡ φύσις,
οὐρανὸς μαζὶ καὶ γῆ,
ν' ἀναπέμφωμε δεήσεις
καὶ θυσία πρωινή.

Κι' ὁ Θεὸς μας περιμένει
ἀπὸ κάθε μιὰ ψυχὴ
χαρωπὴ ἢ λυπημένη
νὰ ἀκούσῃ προσευχή.

Ἦμνους καὶ δοξολογίες
ὡς τοῦ στείλουμε, παιδιά,
καὶ πολλὰς εὐχαριστίες
μὲ χαρούμενη καρδιά.

Δημ. Παναγιωτόπουλος

6. Βραδινή προσευχή.

1. Πρὶν πέσω νὰ πλαγιάσω,
Θεέ μου, Σὲ παρακαλῶ
νὰ δώσης νὰ περάσω
τὴν νύχτα μὲ καλό.
2. Τὸν ἄγγελό σου πάλι
στεῖλε μου ἀπὸ ψηλά
νὰ ῥθῆ στοῦ προσκεφάλι
πιστὰ νὰ μὲ φυλά.
3. Ὅταν ἐγὼ κοιμᾶμαι,
στοῦ πλάι μου ν' ἀγρυπνᾷ
κι' ἔτσι νὰ μὴ φοβᾶμαι
τὰ σκότη τὰ πυκνά.
4. Καί σ' ὅλη Σου τὴν
πλάσι κι' ὅπου καλὸ
παιδί στεῖλε νὰ τὸ
σκεπάση ἡ στοργικὴ Σου εὐχή.

Μ. Στασινόπουλος

7. Προσευχὴ πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

Δέσποτα Κύριε καὶ Θεέ μας,
Σὺ ποὺ εὐλόγησες
τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια
στὴν ἔρημο
καὶ χόρτσες μ' αὐτὰ χιλιάδες ἀνθρώπους,
Σὺ, Κύριε,
ἔλα κι εὐλόγησε τὴ στιγμή αὐτὴ
καὶ τὸ δικό μας τὸ τραπέζι.
Δῶσε ὄρεξι καὶ χαρὰ
καὶ ἀξιώσέ μας
νὰ μὴ λησμονοῦμε ποτὲ
πὼς ὅτι ἔχομε
τὸ χρωστᾶμε σ' Ἐσένα
καὶ στὴν ἀγάπη Σου.

Παπαστ. Παπαγαθαγγέλου

8. Προσευχὴ μετὰ τὸ φαγητό.

Μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά Σ' εὐχαριστοῦμε, Χριστέ καὶ Θεέ μας,
διότι καὶ σήμερα μᾶς ἐχόρτσες μὲ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ Σου.
Σὲ παρακαλοῦμε, Κύριε, νὰ εἶσαι πάντοτε μαζί μας, ὅπως
ἦσουνα μὲ τοὺς μαθητάς Σου· νὰ μᾶς χαρίξης εἰρήνη καὶ
χαρὰ καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσης νὰ ἀπολαύσωμε καὶ τὴν οὐράνια
βασιλεία Σου. Ἀμήν.

Παπαστ. Παπαγαθαγγέλου

9. Οί ποιμένες γονατίζουν.

1. Οί ποιμένες γονατίζουν
ταπεινά και προσκυνούν
και οί ἄγγελοι πτερουγίζουν
και μέ χάρι τραγουδούν:
Ἦσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις
τ' οὐρανοῦ και γῆς ὁ Κτίστης
ἐγεννήθηκε στή γῆ
μέσ' στήσ νύχτας τῆ σιγή.
Ἄς χαρῆ κάθε πιστός
ἐγεννήθη ὁ Χριστός.
2. Ταπεινά Σέ προσκυνοῦμε,
νεογέννητε Χριστέ,
και βαθιά Σ' εὐγνωμονοῦμε,
ὦ πανάγαθε Θεέ.
Ἄς γιορτάση ὅλ' ἡ πλάσι
και ὁ ὕμνος μας ἄς φτάση
ὡς ψηλά στους οὐρανοῦς
κι' ἄς χαρῆ καρδιά και νοῦς.
Σήμερα χαρά και φῶς
ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Δημ. Παναγιωτόπουλος

10. Ὁ Ἐπιτάφιος.

1. Νύχτα μυρωμένη
μ' Ἀπριλιοῦ δροσοῦλα
τὸ φτωχὸ ἐκκλησάκι
λάμπει στήν κορφοῦλα.
2. Μέσα ὁ Ἐπιτάφιος
τοῦ Χριστοῦ και πλάι
ὁ παπάς σκυμμένος
ψαλμωδίες σκορπáει.
3. Λουλουδιῶν ὀλοῦθε
μυρωδιὰ χυμένη
κι' ἡ μικρὴ καμπάνα
θλιβερά σημαίνει.
4. Ἦσυχος ὁ κάμπος
κι' ὅλη γύρω ἡ φύσι
καρτεράει τὸ ξόδι,
λές νά προσκυνήση.
5. Μὰ τὸ θεῖο τὸ ξόδι
νά, προβαίνει τώρα,
ἀπ' τὰ κεράκια
λάμπει ἡ κατηφόρα.
6. Και γλυκὲς παιδοῦλες
ψέλνουνε τριγύρα:
«Ἐρραναν τὸν τάφο
μυροφόρες μύρα».

Στέλ. Σπεράντζας

11. Τὸ Μεγάλο Πάσχα.

1. Χριστὸς ἀνέστη! ἀνοίγουν
κι' ὕμνολογοῦν τὰ χεῖλη,
ἐχθροὶ καὶ φίλοι σμίγουν
καὶ γίνοντ' ὅλοι φίλοι.
Χριστὸς στὸν θρόνο ἀνέβη
κι' ἀγάπη βασιλεύει.
2. Ὁ θάνατος ἐχάθη,
ὁ Ἄδης ἐνίκηθη,
ἐσκόρπισε τὰ πάθη
κι' ἐνδόξως ἀνεστήθη
ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου,
ὁ Πλάστης καὶ Θεὸς μου.
3. Ἡμέρα δοξασμένη,
χαρμόσυνη μεγάλη,
ἡ φύσι ἀνθισμένη
«Χριστὸς ἀνέστη!» ψάλλει.
Κώδων χαρᾶς σημαίνει,
Χαρῆτε λυπημένοι.
4. Τὸ μέγα Πάσχα σπέρνει
παντοῦ χαρᾶς χιλιάδες,
κόκκιν' αὐγὰ μᾶς φέρνει
κι' ὀλόχρυσες λαμπάδες
καὶ πασχαλιᾶς λουλούδια
καὶ ὕμνους καὶ τραγούδια.

Ἰωάν. Πολέμης

12. Προσευχὴ στὸν Χριστό.

Πιστεύω, Κύριε, σὲ Σέ, στή θεία δύναμί Σου,
πὼς ὅλα εἶναι δυνατὰ στήν ἅγια θέλησί Σου
Τὰ πάντα δημιουργήσες, τὰ κάτω καὶ τὰ ἄνω,
καὶ τὸ νερὸ ἔκανες κρασί εἰς τῆς Κανᾶς τὸν γάμο
Νεκροὺς εἰς τὴν Καπερναοῦμ καὶ τὴ Ναϊν ἐγείρεις,
τυφλοὺς καὶ παραλυτικούς, λεπρούς τοὺς καθαρίζεις.
Μ' ἓνα Σου λόγο σταματᾷ ἡ ἄγρια τρικυμία
καὶ χιλιάδες ἔθρεψεν ἡ θεία Σου εὐλογία.
Στὴ Βηθανία ἀνάστησες Λάζαρον φίλτατόν Σου,
«Μετεμορφώθης ἔμπροσθεν τῶν θείων Μαθητῶν Σου».
Γονατιστὸς παρακαλῶ τὸ ἅγιο ὄνομά Σου
εὐλόγησε καὶ μένανε σὰν ὅλα τὰ παιδιά Σου.
Μὴ μοιάσω στοὺς ἀχάριστους λεπρούς, μὰ χάρισέ μου
τὴν πίστι τοῦ Ἑκατόνταρχου. Χριστέ, εἰσάκουσέ μου,
κάνε ν' ἀνθίζη μέσα μου ἡ θεία Σου καλωσύνη
καὶ νά ᾗχω πάντα στήν καρδιά ἀγάπη, φῶς, εἰρήνη.

Στ. Παπαδάκης

Η. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Γενικά.

Ἡ Παλαιστίνη εἶναι ἡ Χαναάν, ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας τῶν Ἑβραίων, καὶ ἡ Ἁγία Γῆ ἢ οἱ Ἅγιοι Τόποι τῶν Χριστιανῶν. Στὴ χώρα αὐτὴ συνέβησαν ὅλα τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα διδασκόμαστε στὴν Καινὴ Διαθήκη. Γιὰ νὰ τὴν γνωρίσωμε καλύτερα, θὰ ἐξετάσωμε μὲ συντομία τὴ γεωγραφία της.

Θέσι - Ὅρια.

Ἡ Παλαιστίνη εἶναι ἓνα κομμάτι τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ βρίσκεται στὴ Ν.Α. ἀκτὴ τῆς Μεσογείου Θαλάσσης. Συνορεύει πρὸς βορρᾶν μὲ τὴ Συρία, πρὸς νότον μὲ τὴν Αἴγυπτο, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἀραβία καὶ πρὸς δυσμὰς βρέχεται ἀπὸ τὴ Μεσόγειο θάλασσα.

Μορφολογία τοῦ ἐδάφους.

Τὸ ἔδαφος τῆς Παλαιστίνης εἶναι περισσότερο ὄρεινόν. Τὰ κυριώτερα ὄρη της εἶναι: Τὸ **Κάρμηλον**, τὸ **Θαβώρ**, ὅπου μεταμορφώθηκε ὁ Κύριος, τὸ **Γαριζὶν** καὶ τὸ ὄρος τῶν **Ἐλαιῶν** (λέγεται ἔτσι ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐλιές ποῦ εἶχε) κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Σῶζονται ἀκόμη ὀχτῶ ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἐλαιόδενδρα, κάτω σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ ὁ Ἰούδας φίλησε τὸν Χριστό. Στὰ παράλια εἶναι πεδινὸ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ σχηματίζει μιὰ μεγάλη κοιλάδα, τὴν ὁποία διαρρέει ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς. Νότια ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα σχηματίζεται ἡ φάραγγα Ἐννώμ, ποῦ ἔριχναν τὰ σώματα τῶν φονευομένων κακούργων.

Ποταμοὶ - Λίμνες.

Κυριώτερος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης εἶναι ὁ **Ἰορδάνης**. Πηγάζει ἀπὸ τὸν Ἀντιλίβανο τῆς Συρίας καὶ χύνεται στὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Οἱ ἄλλοι ποταμοὶ της εἶναι χείμαρροι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ σπουδαιότερος εἶναι ὁ χείμαρρος τῶν Κέδρων. Πηγάζει ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ χύνεται στὴ Νεκρὰ

θάλασσα. Οί μεγαλύτερες λίμνες της είναι: 1) **Ἡ Νεκρά Θάλασσα**, εἶναι 394 μέτρα χαμηλότερη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Τὸ νερό της εἶναι ἕξι φορές ἀλμυρότερο ἀπὸ τὸ νερό τῆς θάλασσας. Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ πικρὸ καὶ δὲν ζῆ τίποτε σ' αὐτή. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ λέγεται καὶ Νεκρά θάλασσα. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἄλλοτε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα.

2. Ἡ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ, ἡ ὁποία λέγεται καὶ Τιβεριάδος ἢ καὶ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Εἶναι 208 μέτρα χαμηλότερα ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὸ νερό της εἶναι καθαρὸ καὶ πίνεται· ἔχει ἄφθονα ψάρια. Ἐκεῖ ψάρευαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου.

Κλίμα - Προϊόντα.

Τὸ κλίμα της εἶναι εὐκρατο στὰ παράλια, πολὺ θερμὸ στὶς ὄχθες τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης καὶ τραχὺ στὶς ὄρεινές περιοχὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια τὸ ἔδαφός της ἦταν εὐφορο καὶ λεγόταν ἡ χώρα ποὺ ρέει (τρέχει) μέλι καὶ γάλα. Καὶ σήμερα οἱ Ἑβραῖοι μὲ τὴν ἐργατικότητα τους καὶ τὰ σύγχρονα καλλιεργητικὰ μέσα ἔχουν μεταβάλει τὴ χώρα σὲ πλούσια γῆ καὶ τὴν ἔρημο σὲ γόνιμη πεδιάδα. Παράγονται πολλὰ δημητριακὰ, εὐδοκιμεῖ ἡ ἑλιά καὶ τὸ ἀμπέλι. Καλλιεργοῦνται σὲ μεγάλες ἐκτάσεις ἐσπεριδοειδῆ, μπανανιές, φοινικόδενδρα, σὲ ἀρωματικὰ φυτὰ καὶ ἄφθονα λαχανικὰ. Ἐπίσης ἔχει πολὺ ἀναπτυγμένη κτηνοτροφία. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ ζοῦν στὴν πατρίδα μας, στὴν Παλαιστίνη ζῆ καὶ ἡ καμήλα.

Κάτοικοι - ἀσχολίες αὐτῶν.

Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἦταν οἱ Χαναναῖοι. Ἀργότερα κυρίευσαν τὴ χώρα οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ γενάρχου τῶν Ἑβραίων. Σήμερα κατοικοῦν τὴ χώρα δύο κυρίως λαοί. Οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν διασκορπισμένοι στὰ διάφορα κράτη καὶ συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ μετὰ τὸν δεῦτερο Παγκόσμιο πόλεμο ὕστερα ἀπὸ 1800 περίπου χρόνια, καὶ οἱ Ἀραβες. Κατοικοῦν ὅμως καὶ ἀρκετοὶ Εὐρωπαῖοι Χρι-

στιανοί. Οί κυριώτερες θρησκείες είναι ή Μωαμεθανική, ή 'Εβραϊκή και ή Χριστιανική.

Πολιτική διαίρεσι.

Στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ ή χώρα ἦταν ὑποδουλωμένη στους Ρωμαίους. Ἐκείνοι τήν εἶχαν διαιρέσει σέ τέσσερες ἐπαρχίες: τή Γαλιλαία, τή Σαμάρεια, τήν Ἰουδαία και τήν Περαιά.

α) **Γαλιλαία** λεγόταν τὸ βόρειο μέρος τῆς χώρας, τὸ ὁποῖο ἦταν δυτικά ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη. Ἐδῶ βρίσκεται ή λίμνη Γεννησαρέτ με γύρω στὰ παράλιά της τὶς ὀνομαστές πόλεις: τήν **Καπερναούμ**, πρωτεύουσα, τή **Γεννησαρέτ**, τήν **Τιβεριάδα** κ.ἄ. Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Γαλιλαίας ἦταν: ή **Ναζαρέτ**, ὅπου ἔγινε ὁ Εὐαγγελισμὸς και ἔμεινε στὴν παιδική Του ἡλικία ὁ Χριστὸς. **Ἡ Κανά, ή Ναϊν, τὰ Μάγδαλα.**

β) **Σαμάρεια** λεγόταν τὸ μεταξύ τῆς Γαλιλαίας και τῆς Ἰουδαίας μέρος τῆς Παλαιστίνης. Ἦταν πολὺ ὁμορφη και πυκνοκατοικημένη. Γνωστές μας πόλεις εἶχε τή **Σαμάρεια**, πρωτεύουσα, τή **Συχέμ** και τή **Συχάρ**. Ἐδῶ ἦταν τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ὅπου ὁ Χριστὸς συνωμίλησε με τή Σαμαρείτιδα.

γ) **Ἰουδαία** λεγόταν τὸ νότιο μέρος τῆς χώρας, ποὺ εἶναι δυτικά ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη. Ἦταν ή πλουσιώτερη περιοχὴ με μεγάλες και σπουδαῖες πόλεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες γνωστές μας εἶναι:

Ἡ Ἱερουσαλήμ ή Ἱεροσόλυμα· ή ἀγία και ἱστορική πόλι με τὰ περίφημα τείχη και τὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ή Ἱερουσαλήμ εἶναι τόπος προσκυνήματος, γιατί ἐδῶ σταυρώθηκε, ἐνταφιάστηκε και ἀναστήθηκε ὁ Κύριος. Ἐξω ἀπὸ τὸ τείχος ἦταν ὁ Γολγοθαῖς, ὅπου σταυρώθηκε ὁ Κύριος και κοντὰ στὸν λόφο ἦταν ὁ κήπος τοῦ Ἰωσήφ, ὅπου ἐνταφιάστηκε. Στὸν ἴδιο τόπο τὸν 4ον μ.Χ. αἰῶνα ή Ἄγία Ἐλένη, ὅταν βρῆκε τὸν Τίμιο Σταυρὸ, ἔχτισε τὸν ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ ὁποῖος σώζεται μέχρι σήμερα. Χιλιάδες Χριστιανοὶ κάθε χρόνο ἔρχονται και προσκυνοῦν τὸν Πανάγιο Τάφο τοῦ Σωτῆρος.

Στήν Ἱερουσαλήμ ὑπάρχει ὁ **κῆπος τῆς Γεθσημανῆ**, ὅπου συνέλαβον τὸν Κύριον καὶ ὅπου βρίσκεται ὁ τάφος τῆς Παναγίας.

Ἡ Βηθλεέμ, ὅπου γεννήθηκε ὁ Κύριος. Τὸ ἅγιον Σπήλαιον σώζεται καὶ σήμερα. Ἡ κάθοδος σ' αὐτὸ γίνεται μὲ δύο σκάλες, οἱ ὁποῖες ἔχουν δεκατρία σκαλοπάτια. **Ἡ Βηθανία, ἡ Ἱεριχώ, ἡ Ἀρμαθαία, ἡ Χεβρών** κ.ἄ.

δ) **Περαία** λεγόταν τὸ μέρος τὸ πέραν ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη. Οἱ σπουδαιότερες πόλεις τῆς Περαιᾶς ἦταν: ἡ **Βηθσαιῶν** στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, πατρίδα τῶν ἀδελφῶν Πέτρου καὶ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Ναθαναήλ. **Ἡ Βηθαβαρά** στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη, ὅπου βάφτιζε ὁ Ἰωάννης, καὶ ἡ **Μαχαιρούς** στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς **Νεκρῶν Θαλάσσης** μὲ ὄχυρὸ φρούριο, ὅπου φυλακίστηκε καὶ ἀποκεφαλίστηκε ὁ Πρόδρομος.

Σήμερα ἡ Παλαιστίνη εἶναι χωρισμένη στὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ καὶ στὸ βασίλειο τῆς Ἰορδανίας.

Τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ ἰδρύθηκε τὸ 1948 μὲ ἐπέμβασι τοῦ Ο.Η.Ε. (ὄργανισμοῦ Ἑνωμένων Ἐθνῶν), μὲ δημοκρατικὸ πολίτευμα. Πρωτεύουσα τοῦ Κράτους καὶ σήμερα εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ, συγχρονισμένη πόλι μὲ ὠραία κτήρια, νοσοκομεῖα, Πανεπιστήμιο κ.ἄ. Τὸ παλαιὸ τμῆμα τῆς πόλεως, ὅπου εἶναι ὁ Πανάγιος Τάφος, ἀνῆκε μέχρι πρὸ ὀλίγου στοὺς Ἀραβες. Εἶναι ἔδρα τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

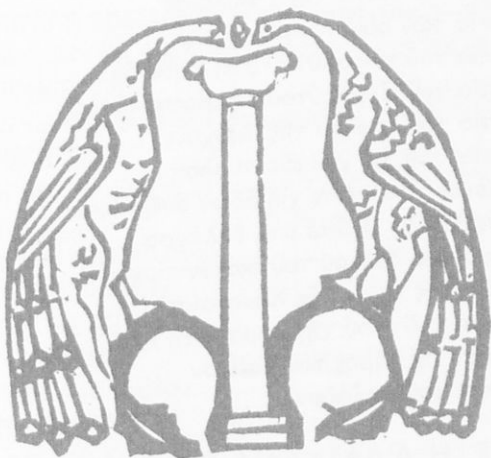
*Ἄλλες πόλεις τοῦ Ἰσραήλ εἶναι: τὸ **Τέλ-Ἀβιβ** πόλι ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ καὶ χρησιμεύει ὡς δευτέρη πρωτεύουσα τοῦ Κράτους. Ἀπέχει 60 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Εἶναι παραλιακὴ πόλι καὶ βρίσκεται ἐκεῖ ὅπου ἦταν ἄλλοτε ἡ πόλι Ἰόπη.

Χάρτης 1. Ἡ Παλαιστίνη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ (Πολιτική διαίρεσι).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

A. ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

1. 'Η Γέννησι καὶ τὰ Εἰσόδεια τῆς Θεοτόκου	7
2. 'Ο Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου	9
3. 'Η Κοίμησι τῆς Θεοτόκου.....	11

B. ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

1. 'Η Γέννησι τοῦ Προδρόμου.....	14
2. 'Η ζωὴ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στὸν 'Ιορδάνη	16
3. 'Η ἀποκεφάλισι τοῦ Προδρόμου	18

Γ. ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. 'Η Γέννησι τοῦ Κυρίου.....	21
2. 'Η προσκύνησι τῶν Μάγων	25
3. 'Ο 'Ηρώδης καὶ ἡ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο	28
4. 'Ο 'Ιησοῦς δωδεκαετῆς στὸν Ναό	30
5. 'Η Βάπτισι τοῦ Κυρίου	33
6. 'Η ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου	34

135

Δ. ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ὁ γάμος στήν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας	38
2. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν	40
3. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου στή Βηθεσδᾶ.....	41
4. Ἡ θεραπεία τοῦ Παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ.....	44
5. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἰεριχοῦς	46
6. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ	47
7. Ὁ χορτασμός τῶν πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων	50
8. Ὁ Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω στή θάλασσα	52
9. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου	53
10. Ἡ θεραπεία τῆς κόρης τῆς Χαναναίας	54
11. Ἡ ἀνάστασι τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στή Ναϊν	55
12. Ἡ ἀνάστασι τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου	56
13. Ἡ ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου	59

Ε. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ Παραβολή τοῦ σπορέα	62
2. Ἡ Παραβολή τοῦ χαμένου προβάτου.....	64
3. Ἡ Παραβολή τοῦ Ἀσώτου.....	65
4. Ἡ Παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου	68
5. Ἡ Παραβολή τοῦ Τελώνη καί Φαρισαίου	69
6. Ἡ Παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.....	71
7. Ἡ Παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελιοῦ	73
8. Ἡ Παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου	75
9. Ἡ Παραβολή τῶν δέκα παρθένων	76
10. Ἡ Παραβολή τοῦ βασιλικοῦ γάμου.....	78
11. Ἡ κλῆσι τοῦ Ζακχαίου.....	79
12. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιὰ	81
13. Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ Σαμαρείτιδα	81

ΣΤ. Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΖΩΗ, ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ Μεταμόρφωσι τοῦ Κυρίου	86
2. Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα	89

3. 'Ο 'Ιησοῦς συγχωρεῖ τὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα	92
4. 'Ο 'Ιησοῦς ἐλέγχει τὴν κακία τῶν Φαρισαίων	93
5. Τὸ 'Ανώτατο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσία τοῦ 'Ιούδα	95
6. 'Ο Μυστικὸς Δείπνος καὶ ἡ παράδοσι τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας εὐχαριστίας	96
7. 'Η ἀγωνία τοῦ Κυρίου στὴ Γεθσημανῆ καὶ ἡ σύλληψί Του	98
8. 'Η δίκη τοῦ Κυρίου	101
9. 'Η ἄρνησι τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καὶ τὸ τέλος τοῦ 'Ιούδα	103
10. 'Ο Κύριος πρὸ τοῦ Πιλάτου.....	106
11. 'Η Σταύρωσι τοῦ Κυρίου.....	109
12. 'Ο Θάνατος τοῦ Κυρίου.....	112
13. 'Η Ταφή τοῦ Κυρίου	113
14. 'Η 'Ανάστασι τοῦ Κυρίου	118
15. 'Ο ἄπιστος Θωμᾶς	121
16. 'Η 'Ανάληψι τοῦ Κυρίου	122

Ζ. ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

1. 'Ο Κυβερνήτης τοῦ κόσμου.....	124
2. Τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος μας	125
3. Στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ	125
4. Προσευχὴ στὴν Παναγία	126
5. Πρωϊνὴ δοξολογία (Προσευχή).....	126
6. Βραδινὴ προσευχή.....	127
7. Προσευχὴ πρὸ τοῦ φαγητοῦ	127
8. Προσευχὴ μετὰ τὸ φαγητὸ	127
9. Οἱ ποιμένες γονατίζουν	128
10. 'Ο 'Επιτάφιος	128
11. Τὸ μέγα Πάσχα	129
12. Προσευχὴ στὸν Χριστό	129

Η. Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ	130 - 134
-----------------------------------	-----------

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1. Παναγ. Τρεμπέλα Ἑρμηνεία τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων
2. Παναγ. Τρεμπέλα Ἑρμηνεία Καινῆς Διαθήκης
3. Σερ. Παπακώστα Αἱ παραβολαί
4. Σερ. Παπακώστα Τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου
5. Ἰωάνν. Καλιτσάρα Ἑρμηνεία Καινῆς Διαθήκης
6. Ἄδελφ. «Ζωή» Εὐαγγελικαὶ Περικοπταί
7. Ἄδελφ. «Ὁ Σωτὴρ» Εὐαγγελικαὶ Περικοπταί
8. Πην. Δέλτα. Ἡ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ
9. Ἀποστολ. Διακονίας Ἱστορίαι ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης
10. Ο.Ε.Δ.Β. Σχολικαὶ ἐκδόσεις.
11. Σώτου Κουντουριώτου Ἱερὰ Γεωγραφία τῆς Παλαιστίνης.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΩΣ

Κούλας Λεωνίδα, Μάνος Κωνσταντίνος, Χριστιάς Ίωάννης.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Σιώτης Μάρκος, Κόλλιας Ίωάννης, Γρατσέας Γεώργιος,
Καραγιαννοπούλου Έλισάβετ, Άλεξόπουλος Βασίλειος.

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΙΚΗΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Μεϊντάνη Νικολίτσα

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ (ΖΩΓΡΑΦΩΝ) ΚΑΙ
ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΩΣ

Νικολάου Νικόλαος, Μόραλλης Ίωάννης, Γραμματόπουλος Κωνσταντίνος,
Βελισσαρίδης Γεώργιος, Ζέππος Έμμανουήλ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ (ΖΩΓΡΑΦΟΣ) ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Κομιανού Άρετούσα

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ

Μάνος Κωνσταντίνος

Διορθωτές τυπ. δοκιμίων: Άστ. Τσιούρβας και Νικ. Μεϊντάνη (Έγγρ. Υπουργείου Έθνικης Παιδείας ύπ' αριθμ. 92100/19.7.72).

ΕΚΔΟΣΙΣ Β΄, 1973 (11) Ἄντ. 240.000 — Σύμβασις 2289/26-1-73
Ἐκτύπωσις-Βιβλιοδεσία: ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ ΛΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ Α.Ε.

0020555803

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

